

ဝဏ္ဏဇာင်္ဂ

စားတစ်လက်၏
လျှို့ဝှက်ချက်

ဝ မ် အ င် : ဇ် င ဖျ ဘ င် : စု ဝါ : လိ န်

ဒုတိယပိုင်း
အတ်သိမ်းပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com

ဝဏ္ဏအောင်

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက်

(ဒုတိယပိုင်း-ဇာတ်သိမ်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

ကျင်းဟုတ်က အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

ထို့နောက် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ ထင်းယန်အား ခုတ်ချလိုက်
လေသည်။

ထင်းယန် ငေးကြောင်နေစဉ်မှာပင် ကျင်းဟုတ်၏ဓားက
အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် တိုးဝင်လာ၏။ ထိုအခါမှ ထင်းယန် သတ်ဝင်လာပြီး
ကမန်းကတန်း နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

‘ဝုန်း’

ကျင်းဟုတ်၏ဓားချက်သည် ကုလားထိုင်အား ကျိုးပြတ်
သွားစေ၏။ ထင်းယန်မှာ ပို၍ ထိတ်လန့်သွား၏။

“ကျင်းဟုတ် ... ခင် ... ခင်ဗျား”

ကျင်းဟုတ်က ဆက်တိုက် ဓားသုံးချက် ခုတ်ချလိုက်၏။

‘ဝုစ် ... ဝုစ် ... ဝုစ်’

ဓားချက်များက လျင်မြန်ပြင်းထန်လှ၏။

ဓားချက်တိုင်းသည် ထိမှန်ရာကို ကျိုးပြတ်သွားစေ၏။

၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကျင်းဟုတ်က ...

“ထင်းယန် ... မင်း ပြေးလို့ မလွတ်ပါဘူး”

သူသည် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်
လေ၏။

ထင်းယန်မှာ တစ်စထက်တစ်စ အခြေအနေ ဆိုးရွားလာ၏။

ရှောင်တိမ်းရင်းမှ နံရံနှင့် ကျောက်မိသွား၏။

ကျင်းဟုတ်သည် လျှပ်တစ်ပြက် ထင်းယန်၏ရင်သို့ ဓား
တစ်ချက် ထိုးသွင်းလိုက်သည်။

ထင်းယန်မှာ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ပါ။

သို့သော် သူသည် အရေးကြုံလာသောအခါ အလိုအ
လျှောက် တုံ့ပြန်တတ်သော သဘောရှိပေသည်။

ယခုလည်း အလိုအလျှောက်ပင် လှုပ်ရှားလိုက်၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်အား ကျုံ့ကာ ဓားကို လွှတ်အောင် ရှောင်
တိမ်းပြီး ဘယ်လက်ဝါးကို ဆန့်ထုတ်လိုက်၏။

‘ဝုန်း’

ကျင်းဟုတ်မှာ အမှတ်မထင် ထင်းယန်၏ တုံ့ပြန်မှု လက်ဝါး
ချက် ထိမှန်ကာ နောက်သို့ ယိုင်ထွက်သွား၏။

ထင်းယန်မှာ သူ၏လက်ဝါးကို သူကြည့်ကာ မယုံကြည်နိုင်
သလိုဖြစ်သွား၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇

သူ သုံးစွဲလိုက်သော သိုင်းကွက်သည် ဝမ်းဝမ်း သင်ပေးခဲ့
သော သက်တံရောင်စုံ သိုင်းခုနစ်ကွက်မှ ပထမအကွက်ပင် ဖြစ်လေ
သည်။

“မင်းက အလာကြီးပါလား၊ ဒီတစ်ခါ ရှောင်နိုင်ရင် ရှောင်
စမ်း”

သူသည် ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ စွေစောင်း
စောင်း ခုတ်ချလိုက်၏။

ထင်းယန်က သက်တံရောင်စုံသိုင်းကွက်မှ ဒုတိယသိုင်း
ကွက်ဖြင့် တုံ့ပြန်လိုက်၏။

‘ခွပ်’

“အား”

ကျင်းဟုတ်မှာ နောက်သို့လဲကျသွား၏။

ဓားမှာလည်း လွင့်စဉ်သွားလေသည်။

ထင်းယန်မှာ စိတ်ဓာတ် ပိုတက်ကြွလာ၏။

ကျင်းဟုတ်မှာ ဒေါသပိုထွက်လာ၏။

ထင်းယန်ကို တရကြမ်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်ပြန်လေ
သည်။ ထင်းယန်ကလည်း သူတတ်ကျွမ်းထားသော သိုင်းခုနစ်ကွက်
ကို တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ထုတ်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘ဝုန်း’

၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကျင်းဟုတ်မှာ ထင်းယန်၏လက်ဝါးချက် ထိမှန်ကာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွား၏။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ကျင်းဟုတ်မှာ ချက်ချင်း မထလာနိုင်တော့ပါ။

ထင်းယန်က သူ၏အစ်ကိုသတင်းကို ကျင်းဟုတ်အား မေးမြန်းရန် စဉ်းစားလိုက်၏။

ထိုစဉ် ပြေးလွှားလာနေသော ခြေသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ကျင်းဟုတ်ရဲ့လူတွေထင်တယ်။ ငါ အခုနေရောင်တိမ်းတာ အကောင်းဆုံးပဲ”

ထင်းယန်မှာ ချက်ချင်းပင် အိမ်အနောက်ဘက်မှ ထွက်ပြေးလာခဲ့လေတော့သည်။

တောတန်းကလေးတစ်ခု ...

‘ခွပ် ... ခွပ် ... ခွပ်’

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည့် မြင်းခွာသံကြောင့် ဘာသာဘာဝ အော်မြည်နေကြသော ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ တေးသံများ ကိုတိဆိတ်သွား၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉

မကြာမီ တောလမ်းကလေးပေါ်သို့ မြင်းတစ်စီး ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြင်းပေါ်ဝယ် လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် လိုက်ပါလာ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

‘ဝုစ်’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ လမ်းနံဘေး သစ်ပင်ပေါ်မှ ပိုက်ကွန် တစ်ခုက မိန်းကလေးအပေါ်သို့ ပြုတ်ကျလာလေသည်။

မိန်းကလေးမှာ ရိပ်ခနဲ ကွေ့လိုက်သည်နှင့် မြင်းပေါ်မှ လျှောချလိုက်၏။

ပိုက်ကွန်နှင့်မြင်းမှာ လုံးထွေးလဲကျသွား၏။

နာကျင်စွာ အော်လိုက်သော မြင်းအော်သံက ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မိန်းကလေးမှာ မြေပေါ် သုံးလေးပတ်မျှ လိမ့်သွားပြီး ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ထလာ၏။

“မိန်းကလေးဟာ တကယ်ပဲ ထက်မြက်လှပါတယ်”

ချီးကျူးသံနှင့်အတူ သစ်ပင်များကြားမှ လူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာ၏။ ထိုလူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိ၏။

မိန်းကလေးက ထိုလူအား ကြည့်လိုက်စဉ် သစ်ပင်ပေါ်မှ လူရိပ်နှစ်ရိပ်က အောက်သို့ ခုန်ချလာ၏။

၁၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မိန်းကလေးမှာ ထိုလူနှစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်သော အခါ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ထိုလူနှစ်ဦးက ဦးညွတ်လိုက်၏။

“သခင်မလေး”

မိန်းကလေးမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။

ဝမ်းဝမ်းဆိုသော မိန်းကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ရှင်တို့ ကျွန်မကို သခင်မလေးလို့ခေါ်စရာလိုသေးလို့လား”

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ထိုလူနှစ်ဦး သည် တစ်ချိန်က သူမမခင်၏လူယုံများဖြစ်၏။

သူမကို ထိန်း ကျောင်းပေးခဲ့သူများလည်း ဖြစ်ပေသည်။

ချန်ကွေ့နှင့် ချန်စွေတို့ပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ ချန်ကွေ့နှင့် ချန်စွေတို့က ခူးထောက်လိုက်၏။

“သခင်မလေး ... ကျုပ်တို့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့”

“ကျွန်မကိုဖမ်းပြီး ရှင်တို့က မင်းသားလေးလက်ထဲ အတင်း အကျပ် ပို့ပေးချင်နေတာလား”

ချန်ကွေ့က ...

“မင်းသားလေးက သခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ခဲ့တဲ့ လူ တစ်ယောက်ပါ”

“ကျွန်မ မယုံဘူး”

ချန်စွေက ...

ဓားတစ်လက်၏လျှိုစွက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁

“သခင်ကြီးရဲ့အမိန့်တော်က မင်းသားလေးဆီမှာ ရှိနေတာ မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့ မယုံကြည်လို့ ဘယ်ရမှာလဲ”

“ဖေဖေဆီက မတရားယူခဲ့တာ ဖြစ်နေရင်ကော”

“သခင်ကြီးလို လူတစ်ယောက်ကို သူ မလုပ်ကြံခုံပါဘူး၊ သခင်ကြီး သေဆုံးတာဟာ သွေးရိုးသားရိုးပါ၊ ကျုပ်တို့စစ်ဆေးပြီး ပါပြီ”

“ကောင်းပြီလေ၊ သူ အရိုက်အရာဆက်ခံရပြီပဲ၊ ဘာကြောင့် ကျွန်မကို သိမ်းပိုက်ချင်တာလဲ”

ချန်ကွေ့က ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ မျက်နှာလေးထောင့်နှင့် လူက ...

“ချန်ကွေ့ ... ကျုပ် ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ”

သူသည် ပြည်မမှ သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်၏။ ချန်ကွေ့တို့ အကူအညီတောင်းသဖြင့် သူက ကူညီပေးခြင်း ဖြစ်၏။

ယခု ချန်ကွေ့နှင့် ဝမ်းဝမ်း စကားပြောဆိုနေသည်ကို တွေ့သောအခါ မည်သို့ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။

ချန်ကွေ့က ...

“ကျေးဇူးပဲ ဓားဘီလူး၊ အခုလိုကူညီတာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ သခင်မလေး ... ကျုပ်တို့နဲ့လိုက်ခဲ့ပါ၊ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေး ကြတာပေါ့”

၁၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဝမ်းဝမ်း တွေဝေသွား၏။

ချန်ကွေ့နှင့်ချန်စွေ့သည် သူမ၏ဦးလေးများကဲ့သို့ပင် ဖြစ်၏။

“ငါ မလိုက်ရင် ပြဿနာပေါ်မလာ။ သူတို့ကြည့်ရတာ ငါ့ကို အတင်းအကျပ် ခေါ်မယ့်ပုံတော့မရဘူး။ အခြေအနေကို မီးစဉ်ကြည့်က ရမှာပဲ”

ဝမ်းဝမ်းသည် ယင်းသို့တွေးပြီး ...

“ကောင်းပြီ ... ကျွန်မ လိုက်ခဲ့မယ်၊ ဒါဟာ ဟိုအထိပြန် လိုက်တဲ့သဘော မဟုတ်ဘူး”

ချန်စွေ့က ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျုပ်တို့နားလည်ပါတယ် သခင်မလေး၊ ဟေ့ ချန်ကွေ့။

... ကျုပ်တို့ ဘယ်သွားကြမလဲ”

ချန်ကွေ့က ဓားဘီလူးအား ကြည့်လိုက်၏။

ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ်အိမ်ကိုပဲ လိုက်ခဲ့ပါဗျာ”

ချန်ကွေ့တို့လူစု ထွက်သွားပြီး အစာန်ကြာသောအခါ ထို

စားတစ်လက်၏လျှိုဥှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃

နေရာသို့ လူတစ်စု ရောက်ရှိလာလေသည်။

လီကျားနန် ဦးဆောင်သောလူစုပင် ဖြစ်ပါသည်။

လီကျားနန်နှင့်အတူ မျက်နှာနီစပ်စပ်နှင့် လူတစ်ယောက်က ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာ၏။ လီကျားနန်က ...

“သူ့ကို ခြေရာခံဖို့ ကောင်းပြီဗျ”

မျက်နှာနီစပ်စပ်နှင့်လူက ...

“သူ ကျုပ်တို့ရှေ့ မဝေးတော့ပါဘူး၊ မြို့တစ်မြို့ရောက်ရင် နားမှာပဲ”

“ဒါထက် ... သူက လျှံစင်းတောင်ကို သွားမှာ သေချာရဲ့လားဗျ”

မျက်နှာနီစပ်စပ်နှင့်လူက ...

“သေချာတယ်”

လီကျားနန်က မြင်းကို ရှေ့သို့ အသော့နှင့်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လမ်းဘေး၌ လဲကျသေဆုံးနေသော မြင်းတစ်ကောင်ကို တွေ့မြင်သွားလေသည်။

လီကျားနန်နှင့် မျက်နှာနီစပ်စပ်နှင့်လူတို့က မြင်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ မြင်းသေကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်၏။ လီကျားနန်က ...

“လိန်ကူး ... ခင်ဗျား ဘယ်လိုယူဆသလဲ”

လိန်ကူးက ...

၁၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“သခင်မလေးစီးသွားတဲ့ မြင်းပဲ၊ သေဆုံးသွားတာ မကြာသေးဘူး”

“ဒါဆိုရင် ... ခင်ဗျားတို့သခင်မလေး ရန်သူတစ်ယောက်နဲ့ တိုးပြီထင်တယ်”

“ဒီနေရာမှာ တိုက်ပွဲဖြစ်ခဲ့တဲ့ အရိပ်အယောင် မတွေ့ရဘူး ဗျ”

“အလစ်ဖမ်းဆီးလိုက်တာ ဆိုရင်ကော”

“သခင်မလေးလိုလူမျိုးကို အလစ်ဖမ်းဖို့က မလွယ်ပါဘူး”

“ဘာပဲပြောပြော သူ့မြင်း သေသွားပြီ၊ သူ ရှေ့ခရီးဆက်ရင် တော့ ကျုပ်တို့နဲ့ မလွဲမသွေ တွေ့ရမှာပဲ”

လိန်ကူးက ...

“သခင်မလေးကို ကျုပ်တို့ အရှင်လိုချင်တယ်၊ ထိခိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို လျှော့မတွက်နဲ့၊ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာ မြင့်မားတယ်၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကို အငိုက်မဖမ်းနိုင်သရွေ့ ပုန်းကွယ်နေရမယ်”

လိကျားနန် မဲ့လိုက်၏။

ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ မြင်းပေါ်တက်ကာ ရှေ့သို့ ခရီးဆက်လေတော့သည်။

စားတစ်လက်၏လျှောက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅

ထင်းယန်သည် မြို့လေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

မြို့ကလေးမှာ လမ်းလေးခွဆုံတွင်တည်ရှိသော မြို့ကလေး ဖြစ်သည့်အတွက် အတော်ပင် စည်ကားလှပေသည်။

မြို့တွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် လူများနှင့် စည်ကားလှသော ဈေးလမ်းမကို တွေ့လိုက်ရသည်။

သူသည် စာပေများနှင့်သာ မွေ့လျော်ခဲ့သူဖြစ်ပြီး ပြင်ပ ဗဟုသုတ နည်းပါးလှပေသည်။ တွေ့မြင်သမျှကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ငေးကြည့်ရင်း လျှောက်လာခဲ့လေသည်။

ထင်းယန်မှာ လျှောက်ရင်း လျှောက်ရင်းနှင့် စားသောက်ဆိုင်များမှ မွှေးပျံ့သောဟင်းနံ့များကို ရှူရှိုက်မိသောအခါ ဆာလောင်လာလေသည်။ သို့သော် ဝယ်စားရန် သူ့တွင် ငွေမရှိပါ။

“ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ... ငွေရအောင် ရှာမှဖြစ်မယ်၊ ဘယ်လို ရှာရမလဲ”

ထင်းယန်မှာ ကြံရာမရဖြစ်နေတော့၏။

“သခင်မလေး ပြန်မလိုက်ဘူးပေါ့”

၁၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် ... ကျွန်မ ပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး”

သူမက ဆုံးဖြတ်ပြီးသံနှင့် ပြောလိုက်၏။ ချန်ကွေ့က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မင်းသားလေးက သခင်မလေးကို ရှာဖို့ ကျုပ်တို့ အပါအဝင် လူအတော်များများကို စေလွှတ်ထားတယ်”

“ကျွန်မ သိပါတယ်”

ချန်ကွေ့က ...

“သခင်မလေး စဉ်းစားပါ ... တကယ်တော့ သခင်မလေး ပြန်လိုက်ဖို့ အကောင်းဆုံးပဲ”

“ရှင်တို့ပဲ စဉ်းစားပါ။ ဖေဖေအရိုက်အရာကို သူက အပိုင်စီးခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ... ကျွန်မကိုပါ သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားတယ်”

ချန်ကွေ့က ...

“သခင်ကြီး မှာကြား ...”

ဝမ်းဝမ်း လက်ကာပြလိုက်၏။

“နေဦး ... ကျွန်မစကား မဆုံးသေးဘူး။ သူဟာ ဒီလောက်နဲ့ မရပ်သေးဘူး။ ပြည်မသိုင်းလောကကိုပါ သူ့ရဲ့အာဏာစက်အောက် ရောက်စေချင်တယ်”

ချန်ကွေ့နှင့်ချန်ကွေ့မှာ ငြိမ်ကျသွား၏။

မားတစ်လက်၏လျှိုဂျက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇

“သူ ကျွန်မကို လိုချင်တာက ဖေဖေရဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ကြောင့်ပဲ။ ဒါတွေ သိမ်းဆည်းထားတဲ့နေရာကို ကျွန်မပဲ သိတယ် မဟုတ်လား”

“သခင်မလေး အထင်နဲ့ ပြောနေတာလား”

“ကျွန်မ အထင်နဲ့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ ရှင်တို့မင်းသားလေး အကြောင်းကို ကျွန်မ အသိဆုံးပါ။ သူဟာ အာဏာကို အင်မတန် မက်တဲ့လူ၊ အလွန်ကြီးကျယ်ချင်တဲ့ လူတစ်ယောက်”

ချန်ကွေ့က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ခက်တာက”

ဝမ်းဝမ်းက ကြားဖြတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ တစ်ခုပဲပြောမယ် ... မင်းသားလေးအနီးမှာ ဘယ်သူ သြဇာအရှိဆုံးလဲ”

ချန်ကွေ့ ငိုငိုကျသွား၏။

“လိန်ကူးပဲ မဟုတ်လား”

ချန်ကွေ့က မကျေမနပ်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ဝမ်းဝမ်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“လိန်ကူး ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ။ ဖေဖေရှိစဉ်က သူဟာ ဘာလဲ၊ ရှင်တို့အသိဆုံးပါ”

ချန်ကွေ့မှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

၁၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကျွန်မ ဆက်ပြောမယ် ... လိန်ကူးဟာ သစ္စာဖောက် တစ်ယောက်၊ ဖေဖေကိုလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့အတွက် နယ်နှင်ဒဏ် ပေးခံရတဲ့ လူတစ်ယောက်၊ သူ့ကို မင်းသားလေးက ဘာကြောင့် ခေါ်ထားသလဲ၊ အဖြေက ရှင်းနေတာပဲ၊ ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ဖေဖေကို မင်းသားလေး လုပ်ကြံခဲ့တာလို့ပဲ ယုံကြည်မိတာ ဆန်းသလား”

ချန်ကျွေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သခင်မလေးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“ဖေဖေမသေခင် မင်းသားလေးနဲ့ စကားအကြီးအကျယ် များခဲ့ပြီး မင်းသားလေးကိုလည်း နယ်နှင်ဖို့လုပ်ခဲ့တယ်၊ ဝမ်းကျိဟုန် တောင်းပန်လို့ ခွင့်လွှတ်ခဲ့တာရော ရှင်တို့ သတိရသေးရဲ့လား”

“ကျုပ်တို့ နားလည်ပါပြီ”

“ဒါဆို ... ရှင်တို့ ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

ချန်ကျွေက ...

“သခင်မလေးကော ဘာဆက်လုပ်မလဲ”

“ကျွန်မက ကျားသစ်ဂိုဏ်းကို သူ့လက်ထဲက ပြန်ရအောင် ယူမယ်”

ချန်ကျွေ အံ့သြသွား၏။

“ကျွန်မ လျှို့ဝှက်ကို ရောက်အောင်သွားမယ်၊ ကျန်နေသေး

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉

တဲ့ ဓားပညာ ဆက်သင်မယ်၊ ပြီးရင် မင်းသားလေးကို ဖယ်ရှားပစ် မယ်”

ချန်ကျွေက ...

“သခင်မလေး ဓားပညာဆက်သင်ဖို့ ဘယ်လောက်ကြာနိုင် မလဲ”

“သုံးနှစ်”

“သုံးနှစ်ဆိုရင် ကျားသစ်ဂိုဏ်းမှာ မင်းသားလေးရဲ့အာဏာ တည်မြဲသွားပြီ၊ ဒီလောက် အချိန်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်မ လက်ရှိသိုင်းပညာနဲ့ သူ့ကိုယှဉ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ရှင့်”

“ကျုပ်တို့ ကူညီရင်ကော”

ဝမ်းဝမ်းမျက်နှာ ဝင်းလက်သွား၏။

“ရှင်တို့ တကယ်ပြောနေတာလား”

ချန်ကျွေနှင့် ချန်ကျွေတို့က ခူးထောက်လိုက်၏။

“ထပါရှင်၊ ကျွန်မ ဘယ်လိုဝမ်းသာမှန်းကို မသိတော့ပါဘူး”

ချန်ကျွေက ...

“ကျုပ်တို့ပြန်ကြမယ်၊ ကျားသစ်ဂိုဏ်းကို ပြန်သိမ်းပိုက်နိုင် ပို့ အစီအစဉ် လုပ်ရမယ် သခင်မလေး”

ဓားဘီလူးက ...

၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ကျုပ်ပြောပါရစေဦး”

ချန်ကွေ့က ...

“ပြောပါ”

ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ်လည်း ကူညီပါ့မယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက်

ကျုပ်ဆီမှာ တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်တော့ နေကြပါ”

ချန်ကွေ့က သခင်မလေးဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဝမ်းဝမ်းက ...

“ရှင်ရဲ့ ဖိတ်ခေါ်မှုကို ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ လက်ခံပါတယ်
ရှင်”

“ကဲ ... ဒါဆို လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြပါ။ ကျုပ် မြို့ထဲမှာ
အရက်နဲ့ စားသောက်စရာ သွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

✱

မှောင်ရီပျိုးစ ...

ထင်းယန်မှာ လဲလျောင်းနေ၏။ သူ၏ဝမ်းဗိုက်မှာ တကြုတ်

ကြုတ်နှင့် မြည်နေ၏။

ဆာလောင်မှုဒဏ်ကို မခံနိုင်သလို ဖြစ်နေသည်။

ဓားတစ်လက်၏ ဂျိုလှော်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၁

“ငွေရမှဖြစ်မယ်၊ ငွေမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူသည် လဲလျောင်းနေရာမှ ထလိုက်၏။ ထင်းယန်က
လမ်းကလေးအတိုင်း လျှောက်လာ၏။

မြို့ပြင်လမ်းဖြစ်၍ လူသွားလူလာ မရှိပါ။ ထိုစဉ် အရှေ့
ဘက်မှ လူတစ်ယောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထင်းယန်မှာ ရုတ်တရက် အကြံအစည်ရိုင်းများ ဝင်ရောက်
လာ၏။ သူသည် ချက်ချင်းပင် မျက်နှာကို ပဝါတစ်ထည်နှင့် စည်း
နှောင်ပြီး သစ်ပင်များကြား ဝင်ပုန်းလိုက်၏။

ခြေသံနီးကပ်လာသည့်အခါ ထင်းယန်သည် ပုန်းကွယ်နေ
ရာမှ ထွက်လိုက်၏။ ထိုလူမှာ ညအမှောင်တွင် ရုတ်တရက်ထွက်ပေါ်
လာသော ထင်းယန်အား တွေ့သောအခါ တုံ့ခနဲ ရပ်သွား၏။

ထင်းယန်က အသံကိုဖျက်ကာ ...

“ခုခံဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ... ရှိတဲ့ငွေ ထုတ်စမ်း”

ထိုလူမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ မျက်နှာစည်းနှောင်
ထားသော ထင်းယန်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်းက ကျုပ်ကို ဓားပြတိုက်နေတာလား”

ထင်းယန်မှာ ထိုစကားကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
လေသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ...

“ကျုပ်က အလှူခံနေတယ်များ ထင်နေလို့လား၊ ပါမယ်”

၂၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထုတ်စမ်း”

ဟု ငေါက်ငမ်းလိုက်၏။

ထိုလူမှာ အခြားလူမဟုတ်ပါ။ ဓားဘီလူးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဓားဘီလူးသည် ကြောက်ရွံ့မသွားဘဲ ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။ ဓားဘီလူး၏ ရယ်မောသံ
ကြောင့် ထင်းယန်မှာ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျား ... ဘာရယ်တာလဲ”

“သဘောကျလို့ပါ”

“ခင်ဗျားက ဓားပြတိုက်ခံရတာကို သဘောကျတယ် ...
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ... မင်းတို့လို ဓားပြတွေကို ဆုံးမချင်နေတာနဲ့
အံ့ကိုက်ဖဲလေ”

ထင်းယန်မှာ ဓားဘီလူး၏လေသံကြောင့် တွန့်ဆုတ်သွား
လေ၏။ ဓားဘီလူးက ...

“ကဲ ... မင်းရဲ့ အစွမ်းအစလေး ပြလိုက်စမ်းပါဦး။ ကျုပ်ဆီ
က ငွေကို လုယက်နိုင်မလား ကြည့်လိုက်ရအောင်”

ထင်းယန်မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌ ကြောက်စိတ်အနည်းငယ် ဝင်လာ၏။

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၂၃

သို့သော် သူက ဟန်မပျက် ပြန်ပြောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက သတ္တိကောင်းသားပဲ။ ခင်ဗျားသတ္တိကို ချီးကျူး
တဲ့အနေနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ခွင့်လွှတ်လိုက်မယ်။ ခင်ဗျား သွားလိုရာ သွား
နိုင်ပါပြီ”

ဓားဘီလူးက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မင်းက သွားပါဆိုလည်း မသွားနိုင်ဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်သွားမယ်”

“မင်းလည်း သွားလို့မရဘူး”

“ခင်ဗျားက ဘာသဘောလဲ”

ဓားဘီလူးက ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းတို့ဓားပြတွေကို ဆုံးမမယ့်သဘောပေါ့”

“ကျုပ်က ခွင့်လွှတ်လိုက်တာ ခင်ဗျားကို ကြောက်နေတယ်
လို့များ မှတ်ယူနေသလား”

“ဒါဆို မင်းအစွမ်းအစလေး ထုတ်ပါဦး”

ထင်းယန်က အံ့ကြိတ်လိုက်၏။ တိုက်ပွဲကို ရှောင်လွှဲ၍ မရ
တော့ကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ခင်ဗျားကို အကြောင်းတော့ ပြလိုက်ရဦး
မှာပေါ့”

သူသည် ရုတ်ခြည်းပင် သက်တံရောင်စုံသိုင်းကွက်ကို မှတ်

၂၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဖော်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ဝှစ်’

ဓားဘီလူးမှာ ကမန်းကတန်း နောက်သို့ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်ရလေသည်။ သူသည် ထင်းယန်အား အစွမ်းအစမရှိဟု ခန့်မှန်းခဲ့၏။ ယခု သူထင်သလိုမဟုတ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေပြီ။

ထင်းယန် အားတက်ကာ ဆက်လက်၍ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ဤတစ်ကြိမ်တွင် ဓားဘီလူးက သေချာစွာ သတိထားနေသောကြောင့် အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှောင်တိမ်းလိုက်နိုင်၏။

ထင်းယန်က တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ဆက်တိုက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ တစ်ခဏအတွင်း သိုင်းကွက်ခုနစ်ကွက်စလုံး တိုက်ခိုက်ပြီးစီးသွားလေသည်။

သူ့မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခဲ့ပါ။ သူ၏လက်ဝါးသည် ဓားဘီလူးအား လဲကျစေရန် မဆိုထားနှင့် ဓားဘီလူး၏အင်္ကျီစကိုပင် မထိခိုက်ခဲ့ပါချေ။

ထင်းယန်က အံ့ကြိတ်ပြီး သူတတ်မြောက်ထားသော သိုင်းကွက် ခုနစ်ကွက်နှင့်ပင် ပြန်လည်တိုက်ခိုက်၏။

တစ်ခဏအတွင်းပင် ဓားဘီလူးက အခြေအနေကို ရိပ်စားမိသွား၏။

“လက်စသတ်တော့ ... မင်းက သိုင်းကွက်ခုနစ်ကွက်ပဲ

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၅

တတ်ထားတာကိုး”

ထင်းယန်၏ခန္ဓာကိုယ် တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။ သူသည် ဓားဘီလူးအား မည်သို့မျှ အနိုင်မရနိုင်ကြောင်း နားလည်သွား၏။

ထို့ကြောင့် ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုစိတ်မရှိတော့ပါ။ နောက်သို့ လှည့်ပြေးလိုက်လေသည်။

“ဒီလိုပြေးလို့ လွတ်မလား”

ဓားဘီလူးကပြောရင်း ခြေတစ်ချက်ဆောင်လိုက်ရာ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် လေထဲသို့ ထိုးတက်သွား၏။ လေထဲတွင် ကျွမ်းပစ်လိုက်ပြီးနောက် ထင်းယန်၏ရှေ့မှ ပိတ်ကာ ကျရောက်သွား၏။

ထင်းယန်မှာ ပြေးရှိန်ကို ကမန်းကတန်း ရပ်တန့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ဓားဘီလူး၏လက်ချောင်းများက သူ၏သွေးကြောများကို လျင်မြန်စွာ ထိုးပိတ်လိုက်၏။ ထင်းယန်၏ခန္ဓာကိုယ်သည် မြေပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားလေတော့သည်။

‘ဝှန်း’

ဓားဘီလူးက အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“မင်းလိုဓားပြမျိုးတွေ ဥပဒေလက်ထဲထည့်ခဲ့တာ များလှပါပြီကွာ”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ထင်းယန်၏မျက်နှာမှ ပဝါကို ဆွဲဖြုတ်လိုက်၏။ သူ ခန့်မှန်းထားသည်ထက်ပင် ငယ်ရွယ်သောသူလို့

၂၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထင်းယန်အား စိုက်ကြည့်လိုက်စဉ် လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးကို တွေ့မြင်သွားလေသည်။

“ဟင် ... ကျားသစ်ဂိုဏ်း အမှတ်အသားပါလား”

သူသည် ဆွဲကြိုးကိုဖြုတ်ယူလိုက်၏။

“ဒီလူငယ်ဟာ ကျားသစ်ဂိုဏ်းကပဲဖြစ်မယ်၊ သူ့ကို အာဏာသားတွေလက်ထဲထည့်လို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ချန်ကွေ့တို့နဲ့ဆုံပေးလိုက်တာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

သူသည် ယင်းသို့တွေးမိသည်နှင့် ထင်းယန်အား ပန်းပေါ်ထမ်းတင်ကာ အိမ်ဘက်သို့ ပြန်လှည့်လာခဲ့လေတော့သည်။

ဓားဘီလူးသည် လူတစ်ယောက်ကိုထမ်းကာ အိမ်တွင်း ဝင်ရောက်လာလေသည်။ ချန်ကွေ့ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဓားဘီလူး ... မင်းက စားစရာသွားဝယ်မယ်ဆိုပြီး ဘယ်လိုလုပ် လူတစ်ယောက် ခေါ်လာတာလဲ”

ဓားဘီလူးက ဘာမျှပြန်မဖြေဘဲ ထင်းယန်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်လိုက်၏။

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၇

ထင်းယန်မှာ သွေးကြောပိတ်ခံထားရသဖြင့် မြင်သာမြင်တွေ့နေရသော်လည်း မလှုပ်ရှားနိုင်၊ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

“လမ်းမှာ ဒီလူငယ်နဲ့တွေ့လို့ ခင်ဗျားတို့ စကားပြောချင်မလားလို့ ခေါ်လာတာပါ”

ချန်ကွေ့က ထင်းယန်အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် ...

“ကျုပ် မသိဘူးဗျ၊ သူနဲ့ကျုပ် စကားပြောစရာ ရှိမယ်လို့ ဘာကြောင့် ထင်ရတာလဲ”

ဓားဘီလူးက ...

“ခင်ဗျား သူ့ကိုမသိဘူး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ဓားဘီလူးက ...

“ကျားသစ်ဂိုဏ်းဝင်တိုင်းကို ခင်ဗျားသိတယ်ဆိုရင် သူ့ကို သိရမှာပေါ့”

ချန်ကွေ့က ...

“ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းဟာ လူတစ်ရာကျော်ရှိပါတယ်၊ အားလုံး ကျုပ်မသိတဲ့လူ မရှိပါဘူး၊ ဒီလူငယ်ဟာ ကျုပ်တို့ ကျားသစ်ဂိုဏ်းက မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် သူ့ဆီက ဘာကြောင့် ဒါကို တွေ့ရတာလဲဗျ”

၂၈ ❖ စက္ကအောင်

ဓားဘီလူးသည် ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားလေးအား ချန်ကွေ့ထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်လေသည်။ ချန်ကွေ့က ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားလေးကို ဖမ်းယူကာ သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွား၏။

ထင်းယန်အနီးသို့ လျှောက်လာပြီး ဆွဲပြားကလေးကို လှုပ်ယမ်းပြကာ ...

“ဒါ ... ဘယ်ကရတာလဲ”

ထင်းယန်က မဖြေပါ။

“ပြောစမ်း ... မင်းကိုမေးနေတာ”

ထင်းယန်ထံမှ အသံမထွက်ပါ။ ချန်ကွေ့ ဒေါသထွက်လာ၏။ ဓားဘီလူးက ...

“နေဦး ... ကျုပ် သူ့ကို သွေးကြောပိတ်ထားတာဗျ။ စကားပြောနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ထို့နောက် စကားပြောနိုင်ရန် သွေးကြောဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။ ထင်းယန်မှာ ထိတ်လန့်နေ၏။ ထိုလူများသည် ဝမ်းဝမ်း အားရှာနေကြောင်း သိထား၏။

ထိုဆွဲပြားသည် ဝမ်းဝမ်း၏ပစ္စည်းဖြစ်၏။ သူ့ကိုပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ မပြောနိုင်ပါ။ ချန်ကွေ့က ...

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဥှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၂၉

“ပြောစမ်း ... ဒီဆွဲပြား ဘယ်ကရလာတာလဲ”

ထင်းယန်က ...

“ကောက် ... ကောက်ရတာပါ”

ချန်ကွေ့က မှဲ့လိုက်၏။

ဓားဘီလူးက ...

“ဒီဆွဲပြားကို ခင်ဗျားသိသလား”

“သိပ်သိတာပေါ့ ... ဒီဆွဲပြားမျိုး ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းမှာ နှစ်ခုပဲရှိတယ်။ တစ်ခုက သခင်မလေးဆီမှာ၊ နောက်တစ်ခုက သခင်ကြီးမသေခင် ပျောက်ဆုံးသွားတယ်”

သူသည် ထင်းယန်ဘက်လှည့်ကာ ...

“ပြောစမ်း ... ဒါ ဘယ်ကရသလဲ”

ထင်းယန်က ...

“ကောက်ရတာလို့ ပြောပြီးပြီပဲ”

ချန်ကွေ့ ဒေါသထွက်သွား၏။ သူသည် ထင်းယန်၏ပါးကို ခပ်ဆတ်ဆတ် ရိုက်ချလိုက်လေသည်။

‘ဖြန်း’

ထင်းယန်၏ခေါင်းမှာ လည်ထွက်သွား၏။

“ပြောစမ်း ... ဘယ်ကရလာတာလဲ”

ထင်းယန်က ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

၃၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ချန်ကွေ့ ဒေါသထွက်လာ၏။

“မင်းက အသားနာခံချင်နေသလား”

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လောက်နှိပ်စက်၊ နှိပ်စက် ကျုပ်က ဖြေ
မှာမဟုတ်ဘူးဗျ”

ချန်ကွေ့က ပို၍ ဒေါသထွက်သွား၏။

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းရွေးတဲ့လမ်းပဲ၊ ကျုပ်က မင်းကို
စိတ်တိုင်းကျ နှိပ်စက်ရမှာပေါ့”

သူသည် ပြောပြီး ထပ်မံရိုက်ချရန် လက်မြှောက်လိုက်၏။
ထိုစဉ် ချိုလွင်သောစကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“ဆူညံ၊ ဆူညံနဲ့ ဘာတွေဖြစ်နေကြတာလဲရှင်”

အသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဧည့်ခန်းတွင်း ဝင်
ရောက်လာလေသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာ ဝမ်းဝမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ချန်ကွေ့က ဦးညွှတ်လိုက်၏။

“ဒီမှာ ... မင်းသားလေးရဲ့ လူတစ်ယောက် ဖမ်းမိလာလို့ပါ။

သူ့ဆီမှာ ကျောက်စိမ်းပြားပါလာတယ်၊ သခင်မလေး”

ပြောပြီး ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားအား ဝမ်းဝမ်းထဲသို့ ကမ်းပေး
လိုက်၏။

ဝမ်းဝမ်းက ကျောက်စိမ်းဆွဲပြားကို လှမ်းယူပြီးနောက်
စားပွဲပေါ်မှလူကို ကြည့်လိုက်၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၁

သူ့မ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်ဟန်များ ထွက်ပေါ်
လာ၏။ ထို့အတူ ထင်းယန်မှာလည်း ဝမ်းဝမ်းအား တွေ့လိုက်ရသည့်
အတွက် အလွန်အံ့အားသင့်သွားလေသည်။

“ဝမ်းဝမ်း”

“ဟင် ... အစ်ကိုပါလား”

သူမက ကမန်းကတန်းပင် ထင်းယန်၏သွေးကြောများကို
ဖွင့်ပေးလိုက်၏။

“အစ်ကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

ချန်ကွေ့နှင့်ဓားဘီလူးတို့ ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွား၏။

ချန်ကွေ့က ...

“သခင်မလေး သူ့ကိုသိတယ် ... ဟုတ်လား”

ဝမ်းဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“သိတယ်၊ ကျွန်မကို အကူအညီပေးခဲ့တယ်လေ၊ ဒါကြောင့်
ဒီကျောက်စိမ်းဆွဲပြားကို ပေးထားခဲ့တာပါ”

ချန်ကွေ့က ထင်းယန်အား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားသာ စောစောကဖွင့်ပြောရင် အခုလိုဖြစ်မှာမဟုတ်
ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့မသိလို့ အခုလို ဆက်ဆံမိတာကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ထင်းယန်က ပြုံးလိုက်၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ... ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ဟာ ဝမ်းဝမ်းကို

၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လိုက်ရှာနေတဲ့ လူတွေထင်လို့ပါ”

ဝမ်းဝမ်း ရယ်မောလိုက်၏။

“ပထမ ကျွန်မကိုရှာတာအမှန်ပဲ၊ အခုတော့ ကျွန်မတို့ နား

လည်မှု ရသွားပါပြီ”

ဓားဘီလူးက ...

“ဒါဆို ကျုပ် စားစရာ ပြန်ဝယ်လိုက်ဦးမယ်”

“နေပါစေတော့ရှင် ... ရှိတာနဲ့ စားလို့ရအောင် ကျွန်မ စီစဉ်

ထားပြီးပါပြီ”

ဝမ်းဝမ်းက စားသောက်မှုကို လက်စသတ်လိုက်ပြီး ...

“အစ်ကိုက ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ဒီကိုထွက်လာတာလဲ၊ ဘယ်

သွားမလို့လဲ”

ထင်းယန်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“မိုးကြိုးရဲတိုက်က ရန်ရှာလို့ လွှတ်အောင်ပြေးရင်း ဒီဘက်

ရောက်လာတာပါ”

“ရှင် တစ်ခါပြောတော့ ရှင်အစ်ကိုက မိုးကြိုးရဲတိုက်မှာ အမှု

ထမ်းနေတယ်ဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာလို့ ရှင်ကို ရန်ရှာတာလဲ၊ ရှင်ရဲ့အစ်ကိုရော

ဘယ်မှာလဲ”

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၃

ထင်းယန်၏မျက်နှာပေါ်တွင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသော အရိပ်
အယောင်များ ပေါ်ထွက်လာ၏။

“အစ်ကိုတော့ သေပြီထင်တယ်”

ဝမ်းဝမ်း အံ့အားသင့်သွား၏။

“ဟင် ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

“ကျုပ်အထင် ပြောရရင်တော့ တိမ်လွှာဓားကြောင့်ပဲ ဖြစ်
နိုင်ပါတယ်”

“တိမ်လွှာဓား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သိုင်းလောကမှာ အခုတစ်လော နာမည်ကြီးနေတဲ့ တိမ်
လွှာဓား ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဲဒီ တိမ်လွှာဓားကို မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်

ရဲ့ တာဝန်ပေးချက်အရ ကျုပ်အစ်ကိုက ရအောင်ယူပေးခဲ့ပါတယ်”

ဓားဘီလူးက ...

“တိမ်လွှာဓားက မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်ဆီကို ရောက်နေ

ပြီပေါ့”

ချန်ကွေ့က ...

“နေပါဦး ... တိမ်လွှာဓားက ဘာကြောင့် နာမည်ကျော်နေ
တာလဲ”

၃၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဓားဘီလူးက ...

“တိမ်လွှာဓားဟာ အစွမ်းထက်တဲ့ ဓားကောင်းတစ်လက်ပါ။ ပြီးတော့ ... ဒီဓားမှာ လျှို့ဝှက်မြေပုံရှိတယ်”

“လျှို့ဝှက်မြေပုံ”

“ဟုတ်တယ် ... များပြားတဲ့ရတနာတွေနဲ့ ထူးဆန်းပြီး ထက်မြက်တဲ့ သိုင်းပညာကျမ်းတစ်ခုကို ညွှန်ပြတဲ့ မြေပုံပါပဲ”

ချန်ကွေ့က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။ ဓားဘီလူးက ထင်းယန်ဘက်လှည့်ကာ ...

“ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျုပ်အစ်ကိုဟာ ဒီဓားကို မမက်မောပါဘူး၊ သူ့အနေနဲ့ ဒီဓားဟာ သိုင်းလောကသားတွေကို သွေးချောင်းစီးစေမယ့်ဓားလို့ ယူဆထားခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ဒီဓားကို ကိုယ်ကျိုးအတွက် မသုံးဘဲ သိုင်းပြိုင်ပွဲလုပ်ပြီး အနိုင်ရရှိသူကို ပေးမယ်လို့ ကြေညာခဲ့ပါတယ်”

ချန်ကွေ့က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“ဆက်ပြောပါဦး”

“ကျုပ်အစ်ကိုဟာ ဒီအစီအစဉ်ကို မကျေနပ်ခဲ့ဘူး၊ ဒီဓားအတွက် လူများစွာ သေခဲ့ရတယ်။ ဒီဓားသာ သိုင်းလောကထဲ ရောက်သွားရင် လောဘစိတ်နဲ့ သိုင်းလောကသားတွေ သွေးချောင်းစီးကုန်

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၅

မှာ တွေးပြီးပူပန်ခဲ့တယ်”

“ဒါ အမှန်ပဲ၊ ဒီဓားဟာ သိုင်းလောကထဲ ရောက်လာရင် သိုင်းကျမ်းကိုရဖို့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်လုယက်ယူကြမှာ အမှန်ပဲ”

“ဘာသိုင်းကျမ်းမို့လဲ”

ချန်ကွေ့က မေးလိုက်သည်။ ဓားဘီလူးက ...

“သိုင်းလောကမှာ ပျံ့နေတဲ့ သတင်းအရဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်တစ်ရာက ဒီဓားကို သိုင်းသမားစုပေက ရရှိခဲ့ပြီး အသုံးပြုခဲ့တယ်။ စုပေဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်းသိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ သူဟာ တမူညွှတ်မရှိခဲ့ဘူး၊ စုပေဟာ ကွယ်လွန်ခါနီးမှာ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာ တိမ်ကောသွားမှာ စိုးတဲ့အတွက် တစ်သက်တာ အသုံးပြုခဲ့တဲ့ အကောင်းဆုံးသိုင်းကွက်တွေကို ထုတ်နုတ်ပြီး မှတ်စုရေးခဲ့တယ်။ သူပိုင်ဆိုင်တဲ့ ရတနာတွေနဲ့အတူ ငှက်ထားလိုက်တယ်”

ချန်ကွေ့က ...

“ကျုပ်နားလည်ပြီ၊ ဒီနေရာရဲ့မြေပုံကို တိမ်လွှာဓားမှာ ရေးထားတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါထက် ဒီဓားမှာ ဒီမြေပုံပါတယ်လို့ ဘယ်သူက ပြောတာလဲ”

၃၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဝမ်းဝမ်းက မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဓားဘီလူးက ...

“ဘယ်သူပြောသလဲတော့မသိဘူး ... သိုင်းလောကမှာ ဒီ
သတင်းက ပျံ့နေတာပဲ”

ချန်ကွေ့က ထင်းယန်ဘက်လှည့်ကာ ...

“ကဲ ... ဆက်ပြောပါဦး”

ထင်းယန်က ...

“အစ်ကိုက မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်ကို သိုင်းပြိုင်ပွဲမလုပ်ဖို့
မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်။ မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က သူ့ကိုဝင်ပြီး တိုက်ခိုက်
လုယက်မှာမျိုး မခံချင်လို့ အခုလို ပြိုင်ပွဲလုပ်ပေးတာလို့ပြောခဲ့တယ်”

ဓားဘီလူးက ...

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ။ သူ့လက်ထဲရှိတာ သိသွားတာနဲ့
လုယက်မယ့်လူက လာမှာပဲ”

ထင်းယန်က ...

“အစ်ကိုကတော့ လူအများ ဒုက္ခမရောက်အောင် ဓားကို
ဖျက်ဆီးပစ်ဖို့ အကြံပေးပေမယ့် လက်မခံခဲ့ဘူး။ တစ်ည အစ်ကို
ပျောက်သွားခဲ့ပြီးတော့ မိုးကြိုးရဲတိုက်က လူတွေက ကျုပ်ကိုပါသတ်
ဖို့ ကြိုးစားလာကြတယ်။ သူတို့စကားအရ အစ်ကိုကိုလည်း ရှင်းပစ်
လိုက်ပြီလို့ ယူဆရပါတယ်”

ချန်ကွေ့က ...

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၇

“သူတို့က မင်းကို ဘာကြောင့်ရှင်းပစ်ချင်တာလဲ”

“ကျုပ်လည်းမသိဘူး။ မိုးကြိုးရဲတိုက်နဲ့ ကျုပ် တစ်ခါမှ
မပတ်သက်ခဲ့ဘူး။ ကျုပ်အထင်တော့ အစ်ကိုဟာ ပြိုင်ပွဲကျင်းပလို့မရ
အောင် ဖျက်ဆီးဖို့ ကြိုးစားခဲ့လို့ပဲ ဖြစ်မယ်”

ချန်ကွေ့က ...

“မင်းပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဓားဘီလူးက ...

“ဒါထက် ပြိုင်ပွဲက ဘယ်တော့မှစမှာလဲ”

“လဆန်းငါးရက်”

“လဆန်းငါးရက်ဆိုတော့ မနက်ဖြန်ပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... မနက်ဖြန်ဆိုရင် တိမ်လွှာဓားအတွက်
သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲတွေစပြီ”

ဓားဘီလူးက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“မိုးကြိုးရဲတိုက်က ဘာလို့ ဒီလိုလုပ်တာပါလိမ့်”

ထင်းယန်က ...

“မသိဘူး ... သိရအောင်တော့ ကျုပ် ကြိုးစားမယ်လို့ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပါပြီ”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

၃၈ ❖ စက္ကူအောင်

“ဘာများလဲ”

“ကျွန်မ့ဝင်တာလေ ... ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မယ်”

“ပြောပါဦး”

“မိုးကြိုးရဲတိုက်က တမင် သွေးချောင်းစီးမှုတွေဖြစ်အောင် ဖန်တီးတာလားလို့ပါ”

အားလုံး ဝိုင်းကျသွားလေသည်။

“ဘာကြောင့် ဒီလိုထင်ရတာလဲ”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“သူဟာ ဒီဓားကို သိုင်းလောကထဲထည့်ပေးရင် ဒီလိုအဖြစ် အပျက်တွေ ဖြစ်မယ်ဆိုတာ သိမှာပါ။ သိလျက်နဲ့ သူ့ရဲ့အစ်ကိုကို ရှင်းပြီး ပြိုင်ပွဲဆက်ကျင်းပတာဟာ ရိုးသားမှုမရှိဘူး၊ တမင် သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲတွေ ဖြစ်အောင် ပြုလုပ်နေတာနဲ့တူနေတယ်”

ချန်ကျွေ့က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“သခင်မလေး ယူဆချက်က မဆိုးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖြစ်နိုင်စရာလမ်း မရှိဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“သိုင်းလောကမှာ သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲ ဖြစ်အောင် လုပ်လို့ကော သူ့အတွက် ဘာအကျိုးရှိမှာလဲ”

အားလုံး ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ ချန်ကျွေ့ ဆက်ပြောလိုက်၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၃၉

“မိုးကြိုးရဲတိုက်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျော်ကြားပေမယ့် ဒီလောက်ကြီး မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ သဘောရိုးနဲ့ပဲ သူ့ရဲ့အင်အားကို မထိခိုက်အောင် ဓားကို ထုတ်ပေးလိုက်တာမျိုးပဲ ဖြစ်မယ်”

“ကျွန်မကတော့ သဘောရိုးလို့ မထင်ဘူး၊ ဒီကိစ္စ နောက်ကွယ်မှာ အကြံအစည်တစ်ခု ရှိနေရမယ်”

ထိုစဉ် ဓားဘီလူးက ရုတ်တရက် အော်ငေါက်လိုက်၏။

“ဘယ်သူလဲ”

အားလုံးက ဓားဘီလူးအား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ဓားဘီလူးက ပြတင်းပေါက်မှ လျင်မြန်စွာ ခုန်ထွက်ပြီး ကြည့်လိုက်၏။

အပြင်ဘက်တွင် တိုက်ခိုက်နေသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဓားဘီလူးနှင့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ မကြာမီ ဓားဘီလူး၏ဓားချက်ကြောင့် ထိုလူလဲကျသွားလေသည်။ ဓားဘီလူးက ထိုလူအား ဓားနှင့်ထောက်ကာ အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ခေါ်လာခဲ့သည်။

*

ဓားဘီလူး၏မျက်လုံးများက အေးစက်နေ၏။

“မင်း ဘာကြောင့် ချောင်းနားထောင်ရတာလဲ”

၄၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုလူက ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။ ချန်ကွေ့က ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်
ပေါ် စမ်းသပ်ရှာဖွေလိုက်၏။

မကြာမီ သူ၏လက်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်ရာ ပါလာ၏။ ထိုအရာ
ကား ကြေးပြားကလေး ဖြစ်၏။ ကြေးပြားပေါ်ဝယ် ကျားသစ်တစ်
ကောင်ပုံ ရေးထိုးထား၏။ ဝမ်းဝမ်းက ...

“ဪ ... ရှင်က လိန်ကူးရဲ့လုပ်”

ချန်ကွေ့က ...

“လိန်ကူးဘယ်မှာလဲ၊ သူ ပြည်မကို ရောက်နေပြီလား”

ထိုလူက မဖြေပါ။ ချန်ကွေ့က လက်ပြန်တစ်ချက် ရိုက်ချ
လိုက်၏။

“ဖြန်း”

ထိုလူ၏ပါးစပ်မှ သွေးများ ယိုစီးကျလာ၏။

“မင်းကို လိန်ကူးခိုင်းတာ မဟုတ်လား”

ထိုလူက ဘာမျှ မပြောပါ။ ချန်ကွေ့က ထပ်၍ရိုက်ရန် ရွယ်
လိုက်၏။ ထိုစဉ် ထင်းယန်၏အသံ ထွက်လာ၏။

“ကျုပ် ဒီလူကို သိပြီဗျ”

အားလုံးက ထင်းယန်အား ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထင်းယန်က

“ဒီလူဟာ မိုးကြိုးရဲတိုက်ကပဲ”

ဝမ်းဝမ်း အံ့သြသွား၏။ ကျားသစ်ဂိုဏ်းနှင့် မိုးကြိုးရဲတိုက်

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (၃-အတ်သိမ်း) ❖ ၄၁

သိကျွမ်းခြင်း မရှိပါ။ ချန်းကွေ့က ...

“ကျားသစ်ဂိုဏ်းနဲ့ မိုးကြိုးရဲတိုက် ဆက်စပ်နေပါလား”

ဓားဘီလူးက ...

“ကဲ ... မင်းတာဝန် ပြောစမ်း”

ထိုလူက ...

“ကျုပ်တာဝန်က ကျားသစ်မယ်သတင်း စုံစမ်းဖို့ပါ”

“မင်းကို ဘယ်သူခိုင်းတာလဲ ... လိန်ကူးလား”

ထိုလူက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျုပ်တို့သခင်ကြီးကပါ”

ချန်ကွေ့က ကြေးပြားလေးကို ထောင်ပြပြီး ...

“ဒါ ဘယ်က ရလာတာလဲ”

“ကျားသစ်ဂိုဏ်းက လူတွေနဲ့တွေ့ရင် မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်း

ပြသဖို့ပါ”

“မင်းတို့သခင်ကြီးက ကျားသစ်မယ်သတင်းရတော့ ဘာ
လုပ်မလို့လဲ”

ဓားဘီလူးက ...

“ကျားသစ်ဂိုဏ်းကိုပေးဖို့နေမှာပေါ့ ... ဟုတ်ဘယ် မဟုတ်
လား”

ထိုလူက ခေါင်းခါလိုက်၏။

၄၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျားသစ်ဝိုဏ်းအရင် ကျားသစ်မယ်ကို လက်
ဦးအောင် ဖမ်းဖို့ပါ”

ဝမ်းဝမ်း မဲ့လိုက်၏။

“ရှင်က ကျွန်မကို ဖမ်းနိုင်လို့လား”

“ကျုပ်တာဝန်က သတင်းယူဖို့ပါ”

“ဖမ်းဖို့က ဘယ်သူ တာဝန်ယူသလဲ”

“အဲဒါတော့ ကျုပ်လည်းမသိပါဘူး”

“နေဦး ... မင်းတို့ ထင်းပေါင်ကို သတ်လိုက်ပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထင်းပေါင်ဟာ တိမ်လွှာဓားလာခိုးတာ မအောင်
မြင်ဘဲ သေဆုံးသွားတယ်လို့ သိရပါတယ်”

ထင်းယန်က အံ့ကြိတ်လိုက်၏။ ဓားဘီလူးက ...

“ဖြိုင်ပွဲစတော့မှာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မနက်ဖြန် လာပါလိမ့်မယ်”

“သိုင်းလောကသားတွေ များရဲ့လား”

“နှစ်ရာလောက် ရောက်နေပြီထင်ပါတယ်”

ဓားဘီလူး သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူတို့ ဆက်မေးသော်
လည်း ထိုလူထဲမှ ပို၍ထူးခြားသော အကြောင်းအရာများ မေးမရ
တော့ပါ။ ထိုလူမှာ သိပ်အရေးမပါသော လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေ၏။

ဓားဘီလူးက ...

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝတ်ချယ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၄၃

“ချန်ကွေ့ ... ဒီလူကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ရှင်းပစ်လိုက်ရ
မလား”

ထိုလူ၏မျက်နှာ ဖြူရော်သွား၏။ ချက်ချင်းပင် ခူးထောက်
ကာ တောင်းပန်လေတော့၏။ ချန်ကွေ့က ...

“မင်းကို လွှတ်ပေးရင် သတင်းရသွားလိမ့်မယ်”

“ကျုပ် ကတိပေးပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါ”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“ရှင် မိုးကြိုးရဲတိုက်မပြန်ဘဲ တစ်သက်လုံး ဇာတ်မြှုပ်နေ
တော့၊ နောက်တစ်ကြိမ် ရှင်ကို မိုးကြိုးရဲတိုက်မှာ တွေ့ရင်တော့
ကျွန်မအကြောင်း သိစေရမယ်၊ သွားတော့”

ထိုလူမှ ဝမ်းဝမ်းအား ဦးအကြိမ်ကြိမ်ညွတ်ကာ ချက်ချင်း
ပင် ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“မိုးကြိုးရဲတိုက်နဲ့ ကျားသစ်ဝိုဏ်း ပတ်သက်နေတာတော့
သေချာပြီ၊ မိုးကြိုးရဲတိုက်ဟာ ကျားသစ်ဝိုဏ်းကို အပေါ်ယံ မိတ်ဖွဲ့
ထားဟန် ရှိတာလည်း ထင်ရှားနေပြီ”

ဓားဘီလူးက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ချန်ကွေ့က ...

၄၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“လိန်ကူးနဲ့ မဟာမိတ်ဖွဲ့လိုက်ပုံရတယ်”

“ဘာကြောင့်လဲ ... သခင်မလေးကို ရှာဖွေဖို့အတွက်ပဲ
လား”

ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ်တို့ ထိုင်အဖြေထုတ်နေလို့တော့ ဘာမှသိရမှာ
မဟုတ်ဘူး”

ဝမ်းဝမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဦးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ သူတို့က လှုပ်ရှားနေကြပြီ၊ ကျွန်မ
တို့လည်း လှုပ်ရှားမှဖြစ်မယ်”

ဓားဘီလူးက ...

“ဟုတ်တယ် ... မိုးကြိုးရဲတိုက်နဲ့ ကျားသစ်ဂိုဏ်းရဲ့ လှုပ်ရှား
မှုတွေကို စုံစမ်းရမယ်”

“ဘယ်မှာ သွားစုံစမ်းမလဲ”

ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဂိုဏ်းနှစ်ခု ပူးပေါင်းမှုဟာ သခင်မလေး
ကို ရှာဖွေဖို့ထက် ပိုပြီးနက်ရှိုင်းမယ့်အနေအထား ရှိနိုင်တယ်”

“ဦးပြောတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဝမ်းဝမ်းက ပြောလိုက်သည်။ ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ်တို့ မိုးကြိုးရဲတိုက်ကို သွားကြမယ်”

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၄၅

“ဖြစ်ပါ့မလား”

“မိုးကြိုးရဲတိုက်မှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပနေမှာ ဖြစ်တဲ့အတွက်
သိုင်းလောကသားအများအပြား ရောက်နေမှာပဲ၊ ကျုပ်တို့အားလုံး
ရပ်ဖျက်ပြီးရောဝင်ဖို့ အခွင့်ကောင်းပါပဲ”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“သိုင်းပြိုင်ပွဲက မနက်စတော့မှာ”

“ပြိုင်ပွဲဟာ ဟစ်ရက်နဲ့ပြီးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ကောင်း
ကောင်းမီပါတယ် ... ဘယ်လိုလဲ ချန်ကွေ့”

ချန်ကွေ့ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပါတယ် ... ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ထိုင်နေရတာ
ထက်စာရင် အလုပ်တစ်ခုတော့ ပေါ်လာမှာပဲ”

အားလုံးက မိုးကြိုးရဲတိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လဆန်းငါးရက်နေ့ ...။

မိုးကြိုးရဲတိုက်ရှေ့ရှိ မြေကွက်လပ်ပတ်လည်တွင် ယာယီ
ဝဲတန်းလျားများ ပတ်လည်ဆောက်ထား၏။

သိုင်းလောကသားများသည် အုပ်စုလိုက်သော်လည်း

ကောင်း၊ တစ်ဦးချင်းသော်လည်းကောင်း ရောက်နေဆဲဖြစ်၏။

ကိုယ့်အစုလိုက် နေရာများခွဲကာ နေရာယူထားကြပေသည်။ သိုင်းလောကသား စုစုပေါင်း သုံးရာကျော်မျှပင် ရောက်ရှိနေကြပြီဖြစ်၏။

အများစုမှာ အခြေအနေ ကြည့်နေသူများ၊ ပြိုင်ပွဲကို လာရောက်ကြည့်သူများ၊ ဓားရယူရန် လာပြီးမှ မိမိကိုယ်မိမိ စိတ်မချ၍ မပြိုင်တော့သူများသာ ဖြစ်ပေသည်။

ကွက်လပ်အလယ်တွင် စင်မြင့်ကြီးတစ်ခု ရှိပေသည်။ စင်မြင့်ထောင့်တစ်ဖက်တွင် စားပွဲနှင့်ကုလားထိုင်များ ခင်းကျင်းထား၏။

စားပွဲပေါ်တွင် ရွှေနှင့်ပြုလုပ်ထားသော ကလပ်တစ်ခုရှိပေသည်။ ထိုကလပ်ပေါ်တွင် တိမ်လွှာဓားမှာ ငွားငွားစွင့်စွင့် ရှိနေ၏။

ထိုစားပွဲရှေ့တွင် မိုးကြိုးရဲတိုက်မှ လက်ရွေးစင်သိုင်းသမား လေးယောက်က စောင့်ကြပ်နေ၏။ အမှန်စင်စစ် စင်မြင့်ပေါ်မှဓားကို စောင့်ကြပ်နေစရာပင် မလိုအပ်ပါချေ။

ပြိုင်ပွဲသို့ရောက်လာသော သိုင်းသမားအားလုံးနီးပါးက မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ဆာယာသော ငွေမောင်းသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ မကြာမီ စင်မြင့်ပေါ်သို့ မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်ယန်ရှည် လူယုံတော် ကျင်းဟုတ်နှင့် သန်ရှုတ်တို့ ခြံရံကာ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ယန်ရှုက ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ်ပြီး စကားပြောရန် လက်နှင့် အချက်ပြလိုက်ရာ ဆူညံနေသော လူအုပ်ကြီးမှာ ငြိမ်ကျသွားလေသည်။ ယန်ရှုက ...

“ကျုပ် သိုင်းပြိုင်ပွဲကျင်းရတာ ရည်ရွယ်ချက်နှစ်ခု ရှိပါတယ်။ ပထမရည်ရွယ်ချက်က တိမ်လွှာဓားကို ကျုပ်က ထိန်းသိမ်းထားနိုင်စွမ်းမရှိတဲ့အတွက် ထိန်းသိမ်းနိုင်သူကို ပေးချင်တဲ့ ဆန္ဒပါပဲ”

အားလုံးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ကြ၏။ ယန်ရှုက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ဒုတိယရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ထိန်းသိမ်းနိုင်မယ့်လူ ရှာဖွေတဲ့အခါ တကယ့်အစွမ်းအစရှိတဲ့လူကိုတွေ့ဖို့ပဲ။ အခုချိန်ကစပြီး တိမ်လွှာဓားကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်မယ်၊ အစွမ်းအစရှိတယ်လို့ ယုံကြည်တဲ့လူ လာပြီးယူနိုင်ပါပြီ။ ဘယ်သူမှ ကန့်ကွက်သူမရှိရင် ယူဆောင်သွားနိုင်ကြောင်း ကြေညာအပ်ပါတယ်”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် လက်ခုပ်သံများ ဆူညံသွား၏။ အားလုံး၏မျက်လုံးများက တိမ်လွှာဓားဆီသို့ ရောက်ရှိနေကြ၏။

ယန်ရှုက ...

၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“တိမ်လွှာဓားကို ရတဲ့လူဟာ အဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရတနာနဲ့ အတူ ထက်မြက်လှတဲ့ သိုင်းပညာရှင် စုပေရဲ့ သိုင်းကျမ်းကိုပါ ရရှိပါစေလို့ ကျုပ်က ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေ၏။

ပရိသတ်မှာ တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဆူညံစွာ ပြောဆိုနေကြလေသည်။ အတန်ကြာသည်အထိ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသူများ မရှိသေးချေ။ ယန်ရှုက လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“သန်ရှုတ်”

သန်ရှုတ် ဦးညွှတ်လိုက်၏။ ယန်ရှုက တီးတိုးပြောလိုက်၏။

သန်ရှုတ်က ပြုံးပြီး ပရိသတ်ဘက်လှည့်လိုက်၏။

“ဒီကနေ့ ကြွရောက်လာသူများထဲမှာ တိမ်လွှာဓားကို ရယူနိုင်သူ မရှိရင်တော့ ပြိုင်ပွဲကိုရပ်နားလိုက်ရပါတော့မယ်။ နောင် ဒီဓားရယူနိုင်စွမ်းရှိသူပေါ်လာအောင် စောင့်ရတော့မှာ ဖြစ်ပါတယ်”

သူ၏စကားသည် ရိုးရှင်း၏။ တက်ရောက်သူ သိုင်းလောကသားများအား ဓားပိုင်နိုင်စွမ်းမရှိသူများဟု သတ်မှတ်လိုက်သလို ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏စကားအဆုံးတွင် စင်မြင့်ပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် တက်လာလေသည်။ အပြာရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ထိုလူ

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၄၉

က ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် စုမင်တိန်က တိမ်လွှာဓားကို ရယူဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပါပြီ”

သန်ရှုတ်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“အခုလို လူစွမ်းကောင်းပေါ်လာတာ အလွန် ဝမ်းသာ ဂုဏ်ယူစရာပါပဲ။ တိမ်လွှာဓားကို ခင်ဗျား ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရပါစေလို့ ကျုပ် ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

စုမင်တိန်က သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် စုမင်တိန်က ဓားကိုယူမယ်ဆိုရင် ကန်ကွက်သူ ရှိမှာလား”

“သိပ်ရှိတာပေါ့”

သူ့စကားအဆုံးတွင် ကျယ်လောင်သော အသံနှင့်အတူ လူအုပ်ကြားမှ လူတစ်ယောက် တိုးထွက်လာပြီး စင်မြင့်ပေါ်သို့ လွှားခနဲ ခုန်တက်လာလေသည်။ စုမင်တိန်က လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

“လက်စသတ်တော့ ရှန်တုံပါလား”

ရှန်တုံသည် သံဖြင့်ပြုလုပ်ထားသောဘီးကို အသုံးပြုသော သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်၏။ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်ကျော်က သူတို့နှစ်ဦး ရန်ငြိုးဖို့ မိသည့်မှာ ယခုတိုင် မပြေသေးပါ။

ရှန်တုံက သူ၏သံဘီးကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ...

၅၀ ❖ စက္ကအောင်

“ကျုပ်တို့ရဲ့ ရန်ငြိုးကိုပါ တစ်ပါတည်း ရှင်းလိုက်ကြတာပေါ့ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်ကိစ္စမှန်သမျှ ဝင်စွက်ချင်တဲ့ မင်းကို ဒီတစ်ခါတော့ အပြတ်ရှင်းပစ်ရမှာပေါ့”

“မင်းနဲ့ကျုပ် ဘယ်သူက ရှင်းပစ်နိုင်မယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ကြည့်လိုက်ရအောင်”

စုမင်တိန် ဒေါသပိုထွက်သွား၏။ သူသည် မားကိုဆွဲထုတ်ပြီး စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။ ရှန်တုံကလည်း သူ၏သံဘီးနှင့် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ခြွေ’

တစ်ခဏအတွင်း စင်မြင့်ပေါ်၌ ပြင်းထန်သော တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ လောဘကြောင့်သာမက ရန်ငြိုးကပါ ဖြည့်စွက်ထားသည့်အတွက် သူတို့နှစ်ဦး၏ တိုက်ခိုက်မှုတို့က ကြောက်မနက်လိလိ ပြင်းထန်နေလေသည်။

အချိန်တိုအတွင်းမှာပင် သိုင်းကွက်ငါးဆယ် ကျော်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ စုမင်တိန်မှာ သူ၏ဓားချက်တိုင်းကို ရှန်တုံက ခုခံနိုင်နေသည့်အတွက်ကြောင့် ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာသည်။

ဒေါသကြောင့် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုတို့တွင် ဟာကွက်ပျော့ကွက်များကလည်း ပါလာလေသည်။

မားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၁

ရှန်တုံက ကျေနပ်စွာ ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။ သူသည် တို့အခြေအနေမျိုးရောက်အောင် စောင့်ဆိုင်းနေခြင်းပင် မဟုတ်ပါလော။

ရှန်တုံက သိုင်းကွက်ကို ရုတ်တရက် ပြောင်းလဲလိုက်၏။ သူ၏သံဘီးသည် စုမင်တိန်၏ ဓားချက်အောက်မှ ရုတ်တရက်ဖောက်ထွက်လာ၏။

‘ဝုန်း’

စုမင်တိန်၏ရင်သို့ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချစ်သွား၏။ စုမင်တိန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေတော့သည်။

✱

ရှန်တုံ၏ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာသော သူ၏ဖြိုင်ဘက်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဖြိုင်ပွဲစည်းကမ်းအရ သုံးယောက်သား အနိုင်တိုက်ခိုက်နိုင်လျှင် ဗိုလ်လုပွဲများ၌ စောင့်နေရမည်ဖြစ်၏။

သူ တစ်ပွဲနိုင်ထားပြီဖြစ်၏။ ယခုတစ်ပွဲယှဉ်ရမည့်သူကို တွေ့လိုက်သောအခါ စိတ်အနည်းငယ် သက်သာသွားသည်။

ထိုလူသည် နန်ကင်းဇာတိသား ရဲ့နဲ့ဆိုသူဖြစ်၏။ တစ်ခါ

၅၂ ❖ ဗဏ္ဏအောင်

က ရှောင်လှင်ကျောင်းတွင် ခုနစ်နှစ်ခန့် ပညာသင်ခဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။ ရဲ့ခုံက ဓားကိုမြှောက်ကာ ဦးညွှတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် ရဲ့ခုံက တိမ်လွှာဓားအတွက် ယှဉ်ပြိုင်ရပါလိမ့်မယ်”
ရှန်တုံက ...

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းနဲ့အစွမ်းကိုပြပါဦး”

ရဲ့ခုံက ဘာမျှ မပြောတော့ပါ။ နှစ်ဖက်သွား ဓားကို ဝှေ့ ယမ်းကာ စတင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ရှန်တုံသည် ရဲ့ခုံအား အမြန်ဆုံးအနိုင်ယူရန် ဆုံးဖြတ်ထား ၏။ သူသည် ဤတိုက်ပွဲပြီးလျှင်သော်မှ နောက်တိုက်ပွဲတစ်ခု တိုက် ခိုက်ရဦးမည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဤတိုက်ပွဲကို အချိန်မဆွဲပါ။ သူသည် သံဘီးကို ဝှေ့ယမ်းကာ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ခြွမ်း ခြွမ်း’

သံ သံချင်း ထိခတ်ပြီး မီးပွင့်လေးများပင် ဖွာထွက်လာ သည်။ ရဲ့ခုံ၏ ဓားကိုငါးလက်မှာ ထုံကျဉ်သွား၏။

ရှန်တုံ၏အတွင်းအားကို ရိပ်စားမိသွား၏။ သူသည် ချက် ချင်းပင် လှည့်ပတ်ကာ တိုက်ခိုက်ရန် ကြံစည်လိုက်လေသည်။

သို့သော် ရှန်တုံက ပါးနပ်လှ၏။ ရဲ့ခုံ၏အတွင်းအား နိမ့်ကျ မှုကို အခွင့်အရေးအဖြစ် ရယူလိုက်၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုရှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၃

အတင်းပူးကပ်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ရဲ့ခုံမှာ ထိတ်လန့် သွား၏။ သူသည် မိုက်မဲစွာ အသေမခံလိုပါ။ နောက်သို့ ဆုတ်ရင်းက

“ကျုပ် အရှုံးပေးပါပြီ”

ဟု အော်ဟစ်လိုက်၏။ ရှန်တုံက တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်တန့်ပြီး သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။ သူသည် တိုက်ပွဲနှစ်ခုကို အနိုင်ရခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ ပရိသတ်အား ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် ရှန်တုံဟာ တိမ်လွှာဓားနဲ့ မတန်ဘူးဆိုမယ့်လူရှိရင် တက်လာခွဲဖို့ ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ပရိသတ်ထဲမှ လူနှစ်ယောက် ပြိုင် တူပင် ထွက်လာကြ၏။ တစ်ဦးမှာ အသက်နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ခန့်သာ ရှိသော လူရွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုလူငယ်က စင်မြင့်ပေါ်တက်မည်အပြု သူ့ထက် လူတစ် ယောက်က လျင်မြန်စွာ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်သွားလေသည်။

လူရွယ်က သက်ပြင်းချရင်း နောက်ပြန်ဆုတ်သွား၏။ စင်မြင့်ပေါ်တက်သွားသော သိုင်းသမားများမှာ ရှန်တုံနှင့် သိုင်းကွက် တစ်ရာကျော်သာ ယှဉ်ပြိုင်နိုင်ခဲ့၏။

ရှန်တုံ၏သံဘီးထိမှန်ကာ သေဆုံးသွားလေတော့သည်။

၅၄ ❖ ပဏ္ဏအောင်

လဆန်း ခြောက်ရက်နေ့ ... သိုင်းပြိုင်ပွဲ ဒုတိယနေ့ ...

နေထွက်သည်နှင့်ပင် စတင်ကျင်းပခဲ့၏။

သိုင်းလောကသားများက စိတ်ပါလာကြပြီဖြစ်၏။ တစ်တွဲ
ပြီးပြီးတစ်တွဲ ယှဉ်ပြိုင်နေကြ၏။ သေဆုံးသူ ဒဏ်ရာရသူ အရေ
အတွက်ကလည်း ပို၍ ပို၍ တိုးလာလေသည်။

သွေးညှိနံ့များကလည်း ပို၍ သင်းပျံ့လာလေ ဖြစ်နေပေ
တော့သည်။

ညနေဆည်းဆာ ...။

နေရောင် မကြာမီ ပျောက်ကွယ်တော့မည် ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်တွင် လူတစ်စုက မိုးကြိုးရဲတိုက်ရှိရာ တောင်ကုန်း
ပေါ်သို့ တက်လာကြလေသည်။ စုစုပေါင်း ငါးယောက်တိတိ။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်က ဦးဆောင်လာ၏။ အဘိုးအို
နောက်တွင် ကုန်သည်ဟန်နစ်ယောက်နှင့် အစေခနစ်ယောက်တို့ ပါ
လာကြလေသည်။

အဘိုးအိုတို့လူစုသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် တောင်ပေါ်တက်လာ
ရာ မကြာမီ သိုင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပရာ စင်မြင့်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဂျက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၅

သူတို့သည် ပြိုင်ပွဲအတွင်း တိုးဝေဝင်ကာ ကြည့်ရှုလိုက်ကြ
လေသည်။ ယှဉ်ပြိုင်ပွဲ နှစ်ဆယ့်သုံးပွဲခန့်ပြီးစီးသည့်နောက် ဒုတိယနေ့
ပြိုင်ပွဲရပ်နားကြောင်း ကြေငြာလိုက်၏။

အဘိုးအိုတို့လူစုက လူအုပ်ကြားမှ ထွက်ပြီး တောင်အောက်
သို့ ပြန်လည်ဆင်းသွားကြလေတော့သည်။

အလင်းရောင် ထွက်လာသည်နှင့် အခန်းတစ်ခုလုံး လင်း
ထိန်သွားလေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် အရက်အိုးနှင့်စားစရာများ ရှိနေ၏။ စားပွဲ
ပတ်လည်တွင် လူငါးယောက် ဝိုင်းထိုင်နေ၏။

အဘိုးအိုတို့ လူစုပင် ဖြစ်ပါသည်။ အဘိုးအိုက သက်ပြင်းချ
ပြီးနောက် အရက်ကို မော့၍ သောက်ချလိုက်လေသည်။

အစေခနစ်ဦးအနက် ပိန်ပိန်က ...

“ပြိုင်ပွဲမှာ သေတဲ့လူ မနည်းဘူး၊ တကယ့်ကို သွေးချောင်း
စီးစေတာပဲ”

ကုန်သည်တစ်ဦးက ...

“ကျုပ် မှတ်သားမေးမြန်းခဲ့သလောက်က သေတဲ့လူများ

၅၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဆယ့်ခုနစ်ယောက်၊ ဒဏ်ရာရတဲ့လူ တစ်ရာနှစ်ဆယ့်ခြောက်ယောက် ရှိသွားပြီ”

ကျန်ကုန်သည်တစ်ဦးက ...

“ဒါဟာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ်၊ ပြိုင်ပွဲရက်ရှည်လေ စာရင်း ပိုများလာလေ ဖြစ်သွားမှာပဲ”

အစေခံနှစ်ဦးအနက် ခန္ဓာကိုယ်ထွားသူက ...

“ဒါဟာ သွေးချောင်းစီးမှုရဲ့ အစပါပဲ၊ ဒီဓားကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြိုင်ပွဲမှာ အနိုင်ရပြီး ယူသွားနိုင်တယ်ပဲ ထားပါတော့၊ လောဘတက်နေတဲ့ ကျန်သိုင်းသမားတွေက ကျေနပ်ပါ့မလား၊ မျှတစွာ ပြိုင်ရင် ရှုံးတဲ့လူတွေကကော မတရားတဲ့နည်းနဲ့ ရယူဖို့ မကြိုးစားဘူးလို့ ပြောနိုင်ပါ့မလား”

အဘိုးအိုက ...

“မင်းပြောတာ မှန်တယ်၊ အခုဆိုရင် ဒီပြိုင်ပွဲက ဓားယူပြီး ပြန်မယ့်လူကို လမ်းမှာဖြတ်လုဖို့ ကြံစည်ထားတဲ့အဖွဲ့ ဘယ်နှစ်ဖွဲ့ ရှိနေပြီလဲ မသိဘူး”

အစေခံပိန်ပိန်က ...

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အဘိုးအိုက ...

“ကျုပ်တို့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၇

“သက်ပိုက်ကြည့်နေရင် တရားမျှတပါ့မလား”

ကုန်သည်တစ်ဦးက ...

“ကျုပ်တို့မှာ ကိစ္စရှိသေးတယ်”

အစေခံက ...

“ဒီကိစ္စက အလျင်မလိုသေးပါဘူး၊ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သွေးချောင်းစီးမယ့် အခြေအနေကို ဖယ်ရှားဖို့ အရင်စဉ်းစားလုပ်ကိုင်ရမယ်”

ကုန်သည်က ...

“ကျုပ်တို့ ငါးယောက်တည်းနဲ့ တတ်နိုင်ပါ့မလား”

“နည်းလမ်းရှာရမှာပေါ့”

အဘိုးအိုက ...

“ဟုတ်တယ် ... နည်းလမ်းရှာရမယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ သိုင်းသမားတွေကို အကျိုးအကြောင်းရှင်းပြလို့တော့ သူတို့လက်ခံကြမှာ မဟုတ်ဘူး”

ကုန်သည်က ...

“သေချာတာပေါ့၊ ဒါဟာ ကောက်ကျစ်မှုတစ်ခုလို့ ပြောလို့မှ မရဘဲ”

အစေခံပိန်ပိန်က အဘိုးအိုဘက်ကလှည့်ကာ ...

“ဒီည သတင်းအခြေအနေစုံစမ်းဖို့ သွားကြည့်ရင် ကောင်း

၅၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လိမ့်မယ်”

အဘိုးအိုက ...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်က အထဲဝင်မယ်၊ မင်းတို့က စင်မြင့် အခြေအနေကို စနည်းနာကြည့်ပါ”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြ၏။

“အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

နာကျင်စွာ ညည်းညူလိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး အရိုးများ ကွဲကြေနေသကဲ့သို့ နာကျင်နေ၏။ မျက်လုံးများ ဖွင့်လိုက်သော် လည်း မှောင်မည်းနေ၏။

“ငါ ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

တွေးရင်း စိုစွတ်မှုကို ခံစားလိုက်ရ၏။ လက်နှင့် ဟိုစမ်း သည်စမ်း စမ်းရင်းမှ စမ်းချောင်းရေတိမ်ကလေးအတွင်း ရောက်ရှိ နေသည်ကို သိရှိလာ၏။

“အား”

ရိသမ္ဘာ အင်အားကို စုစည်းကာ လဲနေရာမှ ကြိုးစားထလိုက် ရာ အလွန်နာကျင်သွားသည့်အတွက် အသံထွက်အောင်ပင် အော်

စားတစ်လက်၏လျှိုပတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၅၉

လိုက်မိလေအည်။ သူသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“ငါ့ခြေထောက် ကျိုးကြေသွားတာ သေချာပြီ၊ အို ... အသက် ရှင်သေးတာပဲ ကံကောင်းပြီလို့ ဆိုရမှာပေါ့”

သူသည် နာကျင်မှုပျောက်အောင် ကြိုးစားနေလိုက်၏။

“ငါ ဒီအတိုင်းနေလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ကြာရင် အအေးပတ်ပြီး သေလိမ့်မယ်၊ ရေထဲက ကြိုးစားတက်မှ”

စိတ်ကိုပိုင်းဖြတ်လိုက်၏။ ရေထဲမှ ကြိုးစား၍ ကမ်းပေါ် ရောက်အောင် ကြိုးစားရွေ့လျားလိုက်လေသည်။ တစ်လက်မပြီး တစ် လက်မ ရွေ့လျားလာ၏။ အချိန်များလည်း တရွေ့ရွေ့ ကုန်လာ၏။

အချိန်မည်မျှ ကြာခဲ့မှန်းမသိပါ။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး မြေ ပေါ်ရောက်ချိန်တွင် အင်အားများလည်း ကုန်ခန်းသွား၏။ သက်ပြင်း ကိုမှုတ်ထုတ်ပြီး လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားလိုက်လေ သည်။

“သန်ရှုတ် ... မင်းတို့တွေ သေအောင်သတ်ပေမယ့် ငါ မသေဘူးကွ၊ သခင်ကြီးယန်ရှု၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့အကြံကို ကျုပ်ရအောင် ဖော်ထုတ်ပြမယ်”

ထိုလူသည် အခြားသူမဟုတ်ပါ။ ထင်းပေါင်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ယခု သူသည် ကြိုးစားရွေ့လျားရင်း ကမ်းပေါ်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် ကျောက်တုံးကျောက်ခဲများကြောင့် လဲလျော့နေ

၆၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ မရှိပါ။

အတန်ကြာ အမောဖြေပြီးမှ ညီညာသည့်မြေပြင်သို့ရောက်
အောင် ထပ်မံရွှေ့လျားလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ် အရုဏ်ဦး၏အလင်း
ရောင်ပင် ပေါ်ထွက်လာပြီဖြစ်၏။

ထင်းပေါင်မှာ မောဟိုက်နှိမ်းနယ်ရုံမက ဆာလောင်မှုဝေ
နာကိုပါ တစ်ပြိုင်တည်း ခံစားနေရ၏။ ထိုဝေဒနာများ မေ့ပျောက်
ထားနိုင်စေရန် အတွင်းအားလေ့ကျင့်ခန်းများ လုပ်ဆောင်လိုက်၏။

အတန်ကြာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး နွေးထွေးလာသလို
ခံစားလိုက်ရလေသည်။ မျက်ခွံများလည်း လေးလံလာ၏။ မကြာမီ
နှစ်မြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

မည်မျှကြာအောင် အိပ်မောကျခဲ့သည်မသိ။ ထင်းပေါင်နီး
လာသောအခါ နေလုံးကို သူ၏မျက်နှာနှင့်တည့်တည့်တွင် တွေ့နေရ
၏။ ထင်းပေါင်က လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ အားယူထလိုက်လေ
သည်။

“အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကိုတစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ ကျောက်
ဆောင်များသာ ရှိနေ၏။

“ဒီလောက် ကျောက်ဆောင်များတဲ့နေရာ ငါ ဘယ်လိုများ
အသက်ရှင်ခဲ့တာလဲ”

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၆၁

သူသည် မိမိ၏ကံကြမ္မာကို အံ့သြနေမိ၏။

“ငါ သေသင့်တဲ့အချိန် မသေခဲ့တဲ့နောက်တော့ အသက်
ရှင်သန်အောင် ကြိုးစားရတော့မှာပဲ”

သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်လိုက်ပြီး စားသောက်
ဖွယ်ရာများ ရှာဖွေလိုက်သည်။ ဘာမျှမတွေ့ပါ။ နောက်ဆုံး သူသည်
ကျောက်တုံးများတွင် တွယ်ကပ်နေသော ရေညှိများကို ခွာကာ စား
သောက်လိုက်လေသည်။

အတန်ကြာ စားသောက်လိုက်တော့မှ အာသာပြေသွား
လေတော့သည်။ ထိုအခါမှ လေကွယ်ရာ တောင်နံရံဘက်သို့ ဖြည်း
ဖြည်းချင်း ရွှေ့သွားကာ တောင်နံရံကို မှီထိုင်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် သူ မှီလိုက်သော နံရံမှာ ကျုံ့ဝင်သွား၏။

‘ဂျိမ်း’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ လူမှာလည်း ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ
ဖြုတ်ကျသွားလေတော့၏။

ထင်းပေါင်မှာ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်သတိရလာသည်။
သူသည် နေရာမှ မရွှေ့သေးဘဲ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်အကဲဖြတ်

၆၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကြည့်ရှုလိုက်၏။

သူသည် လေးထောင့်စပ်စပ် ကျောက်ဖြင့်ပြုလုပ်ထားသော အခန်းတွင်း၌ ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အခန်းသည် သဘာဝမဟုတ်နိုင်ပါ။ ကျောက်သားနံရံကို လူက ပြုပြင်ထားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု တွက်ဆမိလိုက်၏။

“ဒီနေရာမှာ လျှို့ဝှက်ဂူကို ဘယ်သူကများ တည်ဆောက်ထားပါလိမ့်”

အခန်းထဲတွင် မည်သည့် ပရိဘောဂပစ္စည်းများ မရှိပါ။ ထင်းပေါင်က ဖင်တရွတ်တိုက်ဆွဲကာ တံခါးပေါက်ဆီသို့ ရွေ့လျားသွားလိုက်သည်။ ထို့နောက် တံခါးကို ကြိုးစားတွန်းဖွင့်လိုက်သည်။

အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားတွန်းဖွင့်မှပင် တံခါးပွင့်သွားတော့၏။ တံခါးပွင့်ပွင့်ချင်း ထင်းပေါင်မှာ အပြင်မထွက်နိုင်သေးပါ။ မောဟိုက်မှုကို ဖြေနေရသေး၏။ အတော် အမောပြေသွားတော့မှ တံခါးပေါက်မှ အပြင်သို့ ထွက်လိုက်သည်။

အခန်းကျယ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။ အခန်းထောင့်တစ်ဖက်တွင် ရေသံကြားနေရ၏။

သူက ရေသံကြားရာသို့ သွားကြည့်ရာ လိုက်ဂူအခန်းတွင်းသို့ စမ်းချောင်းငယ်တစ်ခု ဖြတ်စီးဆင်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရေထဲတွင် ကူးခတ်သွားနေသော ငါးများကိုလည်း တွေ့

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၃

လိုက်ရလေသည်။

“အင်း ... ရေနဲ့စားစရာတော့ မပူရတော့ဘူး”

သူသည် ဝမ်းသာအားရ ရေရွတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် အခန်းတွင်း ကြည့်ရှုလိုက်သည်။

စားပွဲကုလားထိုင် ပုံသဏ္ဌာန်ကျောက်တုံးများ တွေ့ရ၏။ တစ်နေရာတွင် ကောက်ရိုးမွှေးရာပေါ်ဝယ် လူအရိုးစုတစ်ခု ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်သူ့အရိုးစုပါလိမ့်”

သူ ဆက်လက်မတွေးတောနိုင်ပါ။ အကြောင်းမှာ သေတ္တာပျက်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ထင်းပေါင်သည် သေတ္တာပျက်အနီး ရွေ့လျားသွား၏။ ထို့နောက် သေတ္တာပျက်ထဲမှပစ္စည်းများကို ဖယ်ထုတ်လိုက်ရာ ဓားတစ်လက်နှင့် အဝတ်အစားများ၊ သားရေချပ်များကို တွေ့လိုက်ရ၏။

လောလောဆယ် ထိုအရာများကို သူ စိတ်မဝင်စားပါ။ သူ စိတ်ဝင်စားသည်က သေတ္တာပျက် ဖြစ်၏။

သေတ္တာပျက်ကို ချိုးဖဲ့ပြီး ရွယ်တူပျဉ်နှစ်စက်ကိုယူကာ ခြေထောက်တွင် ကပ်လျက် အင်္ကျီဖြင့်စည်းနှောင်လိုက်၏။

ကျိုးနေသောခြေထောက်ကို ကြပ်စည်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆေးဝါးမရှိသည့်အချိန်တွင် ကြပ်စည်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

၆၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အားလုံး ပြီးစီးချိန်၌ ထင်းပေါင်မှာ အလွန်ပင်ပန်းသွား၏။
ကောက်ရိုးမွေ့ရာပေါ်မှ အရိုးစုကို ဖယ်ရှားကာ အိပ်စက် အနားယူ
လိုက်လေတော့သည်။

သုံးရက်ခန့်အတွင်း ထင်းပေါင်မှာ ခြေထောင့်နင်းဖြင့်
လျှောက်လာနိုင်ခဲ့၏။ အစာအတွက် ငါးရှိသဖြင့် ပူစရာမလိုတော့ပါ။
သူသည် ငါးကိုစားနှင့်ထိုးစိုက်ဖမ်းယူရသည်ကို ကျွမ်းကျင်နေပြီ ဖြစ်
၏။

ထင်းပေါင်မှာ ယနေ့လည်း အစားအသောက်အတွက် ငါး
ဖမ်းခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အချိန်များစွာပိုနေ၍ ပျင်းနေ၏။ သူသည် လက်ထဲ
မှစား ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။

စားမှာ အနည်းငယ် အရောင်မှိန်နေ၏။ သို့သော် သံချေး
တက်ခြင်း မရှိပါ။ ထင်းပေါင်က ...

“အင်း ... ဓားကိုသွေးရင်းအချိန်ဖြုန်းတာ ပိုပြီးကောင်းမယ်
ထင်တယ်”

သူသည် တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ရင်း ဓားကို စတင်သွေး
လိုက်လေသည်။ ဓားမှာ အလွန်ကောင်းသော ဓားတစ်လက်ဖြစ်ဟန်

ဓားတစ်လက်၏လျှိုပွက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၅

တူ၏။ ခေတ္တခဏမျှ သွေးရုံဖြင့် အရောင်ဝင်းလက်လာ၏။

ထင်းပေါင်က ဓားကို တစ်ချက်တို့ယမ်းလိုက်၏။ စိမ်းဖန်ဖန်
အလင်းတန်း ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“သိပ်ကောင်းတဲ့ ဓားတစ်လက်ပါလား”

ဓားကို ကိုင်ရသည်မှာ စီးစီးပိုင်ပိုင်ရှိပြီး လက်တွင်း၌ အနေ
တော် ဖြစ်နေ၏။

“တကယ်ကောင်းတဲ့ဓားပဲ၊ ဘယ်လောက်ထက်သလဲ
တော့ မသိဘူး”

သူသည် သစ်သားပိုင်းတစ်ခုကို အသာခုတ်ချလိုက်၏။

‘ခွမ်း’

သစ်သားပိုင်းမှာ တိခန့်ပြတ်သွားရုံမက အောက်ခံကျောက်
တုံးကလေးပင် ပြတ်တောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထင်းပေါင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ သူသည် တစ်ပေ
ပတ်လည်ခန့်ရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ခုတ်ကြည့်လိုက်၏။

‘ခွမ်း’

ထိုကျောက်တုံးမှာ နှစ်ပိုင်းတိခန့် ပြတ်သွားလေတော့၏။

“ဒီဓားဟာ ငါတွေ့ဖူးသမျှ ဓားတွေထဲမှာ အကောင်းဆုံး
ဓားတစ်လက်ပဲ၊ လူတွေမက်မောနေကြတဲ့ တိမ်လွှာဓားထက်တောင်
ကောင်းနေသလိုပဲ”

၆၆ ❖ ပတ္တမြား

သူသည် ဓားကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ မျက်လုံးအစုံ ပြူးကျယ်သွား၏။

“ဟင် ... ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား”

ဓားသွားမှာ သွေးထားသောကြောင့် ဝင်းလက်နေ၏။ ဓားသွားပေါ်တွင် ရေးထားသော စာလုံးများကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နေရလေသည်။ ထင်းပေါင်က တစ်လုံးချင်း ဖတ်လိုက်၏။

“တိမ်လွှာဓား”

ထင်းပေါင်က ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာ ခါယမ်း၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

သူသည် ညည်းညူရင်း ကျောက်ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဓားကို ကျောက်စားပွဲပေါ်တွင် တင်လိုက်၏။

သူသည် ဓားကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။

“တိမ်လွှာဓားတဲ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ငါကလည်း ဒီဓားနဲ့ကို မလွတ်ပါလား”

သူသည် ဓားကို ကောက်ကိုင်ကာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။ စိမ်းဖန့်ဖန့် အလင်းတန်း လွင့်ပျံ့သွား၏။

“ဘယ်ဓားက တိမ်လွှာဓားလဲ”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဓားနှစ်လက်မှာ တစ်လက်ကတော့ အတုပဲ”

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၇

သူသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“သိပြီ ... ဒီဓားဟာ တိမ်လွှာဓားအစစ် ဖြစ်ရမယ်၊ အခုသိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ်နေတဲ့ဓားဟာ မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က ဖန်တီးပေးလိုက်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ဘာကြောင့် သူ ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ။ ဟူး၊ ထင်းပေါင် သက်ပြင်းချလိုက်၏။ သူသည် မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်၏ အကြံအစည်ကို ရိပ်စားမိလိုက်သလို ဖြစ်သွား၏။ ထင်းပေါင်က တိမ်လွှာဓားကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြန်၏။

“တိမ်လွှာဓားက ဒီလို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲသိဘူး”

သူသည် သေတ္တာပျက်အတွင်းမှ ထုတ်ပစ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများကို ပြန်လည်မွေ့နှောလိုက်၏။

စာအုပ်သဏ္ဌာန်ချုပ်ထားသော သားရေချပ်တစ်စုံကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုသားရေချပ်ပေါ်တွင် စာများရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုသားရေချပ်ပေါ်မှစာများကိုဖတ်ရှုလိုက်ရာ တစ်ကြောင်းခန့် ဖတ်မိသည်နှင့် အလွန်စိတ်ဝင်စားသွားတော့၏။

၆၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လကွေးကလေးအား တိမ်တိုက်များက ဖုံးအုပ်သွား၏။
ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ရုတ်ခြည်း မှောင်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူကာ လူရိပ်နှစ်ရိပ်
က မိုးကြိုးရဲတိုက်ရှိရာ တောင်ပေါ်သို့ လျင်မြန်စွာ တက်လာကြလေ
သည်။ အဘိုးအိုနှင့် အစေခံတို့ပင်ဖြစ်၏။ အဘိုးအိုက ...

“ကျုပ်တို့ ဂေဟာနောက်ဘက်က လှည့်ဝင်ကြည့်တာ
ကောင်းမယ်”

အစေခံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ သူတို့သည် မိုးကြိုးရဲတိုက်
အနောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ချဉ်းကပ်လာခဲ့လေသည်။

အဘိုးအိုက ဂေဟာအခြေအနေကို ကြည့်လိုက်၏။

အနောက်ဘက်တံခါးမှာ ထူထဲပြီး ဖွင့်ရန်မလွယ်ကူကြောင်း
သိရှိလိုက်၏။ အစေခံက ...

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီကဝင်လို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်တို့ ဂေဟာထဲဝင်ဖို့ အတော်ကိုကြိုး
စားရမယ်”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ် ... နေ့ခင်းပြိုင်ပွဲကျင်းပချိန်မှာ ပုံမှား
ရိုက်ဝင်ရင်တော့ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“သိပ်ကောင်းတဲ့အကြံတော့မဟုတ်ဘူး၊ ဒီည ဝင်ဖို့မလွယ်
ရင်တော့ ဒီအကြံပဲ သုံးရမှာပဲ”

စားတစ်ကပ်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၆၉

သူတို့က တံခါးပေါက်နားမှ ပြန်လှည့်မည်အပြု အတွင်းမှ
စကားသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုနှင့် အစေခံတို့သည် လျင်မြန်စွာပင် သစ်ပင်ချုံ
နွယ်များ ကြားသို့ ဝင်ပုန်းနေလိုက်ကြ၏။ မကြာမီ ...

‘ဂျီ’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ တံခါးမကြီး ဖွင့်သွားကာ လူတစ်
ယောက် ထွက်လာ၏။ အဘိုးအိုက ...

“သန့်ရှုတ်ပါလား”

သန့်ရှုတ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်ပြီးမှ
ခေါင်း အသာညိတ်လိုက်၏။

မကြာမီ လူနှစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ ဝတ်စုံနက် ဝတ်ထား
သူတစ်ဦးနှင့် မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်တို့ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင်က သန့်ရှုတ်အား တီးတိုးပြောလိုက်ပြီး
နောက် တောင်စောင်းအတိုင်း ဆင်းသွားလေသည်။ ဝတ်စုံနက်က
လည်း နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်သွား လေသည်။

သန့်ရှုတ်က ပတ်ဝန်းကျင်ကို ထပ်မံ အကဲခတ်လိုက်ပြီးမှ
အထဲပြန်ဝင်ကာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်၏။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

အစေခံကမေးရာ အဘိုးအိုက ...

၇၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“တို့ နောက်က လိုက်သွားကြတာပေါ့၊ အခုလို လျှို့ဝှက် ထွက်သွားတာ အကြောင်းရှိရမယ်၊ ဘာလဲဆိုတာ ကံကောင်းရင် သိရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ပြောနေကြတာပေါ့၊ လိုက်သွားရအောင်”
သူတို့နှစ်ဦးသည် တောင်စောင်းအောက်သို့ သစ်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူကာ လိုက်ဆင်းသွားကြလေသည်။

မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင် ယန်ရှုနှင့် ဝတ်စုံနက်တို့သည် တောင် အောက်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

တောင်တစ်ဝက်မျှအရောက်တွင် လမ်းကလေးက ညာဘက်သို့ ကွေ့ကာအပေါ်သို့ အနည်းငယ် ထောင်တက်သွား၏။

အတန် လျှောက်မီသောအခါ လမ်းကလေးမှာ ဆုံးသွား၏။ လမ်းဆုံတွင် လိုဏ်ဂူပေါက်တစ်ခု ရှိသည်။ လိုဏ်ဂူပေါက်ရှေ့တွင် ဝတ်စုံနက်ဝတ် အစောင့်နှစ်ယောက် က စောင့်ကြပ်နေ၏။

အစောင့်နှစ်ဦးမှာ ယန်ရှုတို့အားတွေ့သောအခါ အရှိအသေ ပြုလိုက်၏။

ယန်ရှုက ခေါင်းညိတ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်ပြီး ဝတ်စုံနက်

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၁

နှင့်အတူ လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

“ထူးတော့ ထူးဆန်းတယ်”
အဘိုးအိုက မှတ်ချက်ချသည်။ အစေခံက ...

“ဘာထူးဆန်းတာလဲ”
“ယန်ရှုဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို လာပြီးတွေ့ဆုံပုံ၊ ဒီလူဟာ ယန်ရှုထက် ပိုပြီး အာဏာရှိတဲ့လူ ဖြစ်မယ်”

အစေခံက ...
“ဒီကိစ္စတွေကို ကြိုးကိုင်နေတဲ့လူလို့ ထင်တာလား”

“အခြေအနေက ဒီလို ညွှန်ပြနေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ အတိအကျ မသိသေးဘဲနဲ့ ဘာကိုမှ အတတ်ပြောလို့ မရဘူး”

“အထဲလိုက်ဝင်ရအောင်”
အဘိုးအိုက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။

“လွယ်တော့ သိပ်မလွယ်ဘူး”
“ကျားလိုချင် ကျားဂူထဲဝင်ဆိုတဲ့စကား ရှိတာပဲ၊ စွန့်စား

ကြည့်မှ ဖြစ်မှာပေါ့”
“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ဝင်လို့

၇၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တော့ မဖြစ်ဘူး၊ မင်း အပြင်မှာစောင့် ... ကျုပ် အထဲဝင်ကြည့်မယ်”

အစေခံက ခေါင်းခါလိုက်၏။

“မဖြစ်ဘူး ... အတူသွားမယ်”

“ကျုပ်စကား နားထောင်ပါ။ ကျုပ်ဝင်သွားမယ်၊ တစ်နာရီ လောက်မှ ကျုပ် ပြန်ထွက်မလာနိုင်ရင် မင်း ဒီက ထွက်သွားပေ တော့”

အစေခံက မွဲလိုက်၏။ အဘိုးအိုက လက်ကာပြလိုက်၏။

“စကားမပြောနဲ့ ... လူလာနေတယ်”

မကြာမီ ပေါ့ပါးသော ခြေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ တစ်ခဏ အတွင်း လမ်းအတိုင်း ပြေးလာသော လူနှစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ ၏။ ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြ၏။ တစ်ခဏအတွင်း ပင် လိုက်ရူပေါက်ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွား၏။

အစောင့်၏ အရှိအသေပြုမှုကိုပင် ဂရုစိုက်မနေဘဲ လျင်မြန် စွာ အထဲဝင်သွားကြလေသည်။

“ဒီလူရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာကောင်းတယ်၊ သူတို့ ဘယ်သူလဲ သိသလား”

အစေခံက မေးလိုက်သည်။ အဘိုးအိုက ...

“ပင့်ကူဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းချုပ်နဲ့ လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်တို့ပဲ၊ မင်းသိမှာမဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ဂိုဏ်းက ပြည်မမှာ နာမည်ဆိုးနဲ့ ကျော်

မားတစ်လက်ခံလျှောက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၃

ကြားတဲ့ ဂိုဏ်း”

“မိုးကြိုးရဲတိုက်ဟာ ဒုစရိုက်ဂိုဏ်းဖြစ်တဲ့ ပင့်ကူဂိုဏ်းနဲ့ ဆက် ဆံနေတော့ သူတို့အကြံအစည်ဟာလည်း ကောင်းမှာတော့ မဟုတ် ဘူး”

“ရှုး ... တိုးတိုး၊ လူလာနေပြန်ပြီ”

အစေခံက လမ်းပေါ်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ မကြာမီ လမ်း အတိုင်း လူတစ်ယောက်လျှောက်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

ထိုလူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထွားကျိုင်းလှ၏။ နားထင်များက ချိုင့်ဝင်နေပြီး မျက်လုံးအစုံက စူးရှလွန်းလှပေသည်။ ထိုလူသည် လည်း လိုက်ရူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

အဘိုးအိုက လမ်းကို မျှော်ကြည့်လိုက်၏။ လူတစ်ယောက် မျှ မတွေ့ပါ။ သို့သော် သူ့အတွေ့အကြုံအရ မကြာမီ လူထပ်ရောက် လာမည်ကို သိနေ၏။ ထို့ကြောင့် အသံမထွက်ရန် အချက်ပြပြီး ဆက်လက်၍ ငြိမ်သက်စွာ စောင့်နေလိုက်လေသည်။

အတန်ကြာသောအခါ လမ်းကလေးအတိုင်း လူတစ် ယောက် လျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အသက်နှစ်ဆယ်ခုနစ် နှစ်ခန့်သာ ရှိမည်ဟု ယူဆရ၏။ သူ၏မျက်လုံးများက ကောက်ကျစ် မညှိဟန်များ ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ထိုလူငယ်အား တွေ့သောအခါ အစေခံ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ

၇၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဆတ်နေ တောင့်တင်းသွားလေသည်။ လူငယ်မှာ သစ်ပင်များဘက်
တစ်ချက်ကြည့်ပြီး လမ်း အတိုင်း ဆက်လျှောက်သွား၏။ မကြာမီ
လိုဏ်ဂူအတွင်းဝင်ကာ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

အဘိုးအိုက ...

“ပထမသွားတဲ့လူက တိဗက်သိုင်းသမား အိုယန်၊ သူဟာ
နယ်စပ်ဒေသမှာပဲ ကျက်စားတယ်၊ အခု ပြည်မကို ရောက်လာတာ
ထူးဆန်းတာပဲ”

အစေခံက ခေါင်းအသာညှိတ်လိုက်၏။ အဘိုးအိုက ...

“နောက်ရောက်လာတဲ့ လူငယ်တော့ ကျုပ်လည်းမသိဘူး၊
သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ အတော်ထက်မြက်ပုံပဲ၊ သူဟာ ကျုပ်ခန့်မှန်းရ
သလောက်ဆိုရင် ပြည်မက ဟုတ်ဟန်မတူဘူး၊ နယ်ခြားဒေသကပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

အစေခံက ဘာမှမပြော။ အဘိုးအိုက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ပြီးတော့ ဒီလူငယ်က မင်းသိရမယ်၊ သူ့ကိုတွေ့တော့ မင်း
စိတ်လှုပ်ရှားသွားတယ်”

အစေခံက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... သူဟာ ကျားသစ်ဂိုဏ်းရဲ့ လက်ရှိဂိုဏ်း
ချုပ် မင်းသားလေး ကျိုးလျှံပဲ”

အဘိုးအို သက်ပြင်းချလိုက်၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၅

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကျုပ်တို့ အထဲကို ဘယ်လိုမှ ဝင်နိုင်မှာ
မဟုတ်တော့ပါဘူး”

အစေခံက ...

“ဒါဆို ပြန်ရအောင်”

အဘိုးအိုက ခေါင်းညှိတ် သဘောတူလိုက်လေသည်။

ကုန်သည်နှစ်ဦးနှင့် အစေခံတစ်ဦးတို့သည် တဲတန်းလျား
ထောင့်တွင် ထိုင်နေကြ၏။ အစေခံမှာ ထင်းယန်ဖြစ်ပြီး ကုန်သည်
နှစ်ဦးမှာ ချန်ကွေ့နှင့် ချန်စွေတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ချန်ကွေ့က စင်ပေါ်သို့ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်၏။ တိမ်လွှာ
ခားမှာ စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရှိနေသည်။

မိုးကြိုးရဲတိုက်မှ အစောင့်နှစ်ဦးက တိမ်လွှာခားအား စောင့်
ကြပ်နေကြလေသည်။ ချန်ကွေ့က ...

“ခားကို ခိုးယူဖို့ဆိုတဲ့ကိစ္စကတော့ သိပ်ပြီး လွယ်ကူမှာ
မဟုတ်ပါဘူး”

ချန်စွေက ...

“စင်မြင့်ဆီကို ချဉ်းကပ်ဖို့က လူမသိဘဲ သွားနိုင်မယ်လည်း”

၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မရှိဘူး၊ ဘက်ပေါင်းစုံက စောင့်ကြပ်နေတဲ့လူတွေ ရှိနေတယ်”

ထင်းယန်က ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်တို့ ပြိုင်ပွဲပျက်အောင် ဟန့်တားဖို့ဆိုတာ အင်မတန် ခဲယဉ်းပါတယ်”

“လာ ... ကျုပ်တို့ပြန်ဆင်းမယ်၊ သခင်မလေးတို့နဲ့ တွေ့ပြီးမှ ဘာဆက်လုပ်ကြမယ်ဆိုတာ တိုင်ပင်ကြသေးတာပေါ့”

ထင်းယန်က ...

“ကောင်းတယ် ... ကျုပ်တို့ဘက်က အခြေအနေ မထူးခြားပေမယ့် သခင်မလေးတို့ဘက်က ထူးခြားမှုရှိရင်လည်းရှိမှာပဲ”

“ဒါဆို သွားကြစို့”

သူတို့သုံးယောက်သည် တဲတန်းလျားထောင့်မှထကာ တောင်အောက်သို့ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြလေတော့သည်။

ထင်းယန်တို့ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် အဘိုးအိုနှင့် အစေခံတို့လည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ အဘိုးအိုမှာ ဓားဘီလူး ဖြစ်၏။ အစေခံပိန်ပိန်မှာ သခင်မလေး ဝမ်းဝမ်းဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းဝမ်းက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ...

“ရှင်တို့ဘက်က ဘာထူးခြားသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ထင်းယန်က ပခုံးတွန့်လိုက်၏။

“ဘာမှ မထူးခြားပါဘူး”

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၇

ဝမ်းဝမ်းက ...

“တိမ်လွှာဓား ရယူနိုင်ဖို့နည်းလမ်းကို ရှာမတွေ့သေးဘူးလား”

ချန်ကွေ့က ...

“တိမ်လွှာဓားယူဖို့ ကြိုးစားတာနဲ့ ဟန့်တားမယ့် သိုင်းလောကသားတွေက အများကြီးပဲ”

ထင်းယန်က ...

“စင်မြင့်ကို မေတ္တာနဲ့ စောင့်ကြပ်ပေးနေတဲ့ သိုင်းသမားက ပိုများနေတယ်ဗျ”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“ဒါဆို တိမ်လွှာဓားကို လူမသိအောင် ခိုးယူဖို့ဆိုတာမလွယ်ဘူးပေါ့”

အားလုံးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ချန်ကွေ့က ...

“ကျုပ်တို့ဘက်က မထူးခြားဘူး၊ သခင်မလေးတို့ဘက်က တော့ အထဲဝင်လို့ ရခဲ့လား”

ဝမ်းဝမ်းက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဂေဟာထဲ မဝင်ခဲ့ရဘူး”

ချန်ကွေ့က စိတ်ပျက်သွား၏။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ ဒီည အားလုံးပင်ပန်းတာပဲ အဖတ်တင်ပြန်”

၇၈ ❖ ပဏ္ဍိတအောင်

တာပေါ့”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“မဟုတ်သေးဘူးရှင်”

ထင်းယန်က ...

“သခင်မလေးက တစ်စုံတစ်ခု သိခဲ့လို့လား”

ဝမ်းဝမ်းက ဓားဘီလူးဘက်လှည့်ကာ ...

“ဦးကပဲ ကျွန်မတို့ တွေ့မြင်ခဲ့တာတွေကို ပြန်ပြောပြလိုက်တာ ကောင်းမယ်”

ဓားဘီလူးက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ယနေ့ည မြင်ခဲ့ရသမျှကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်လေသည်။ အားလုံး အံ့အားသင့်သွား၏။ ချန်ကွေ့မှာ ပို၍ အံ့သြသွား၏။

“မင်းသားလေးပါ ရောက်လာတယ် ... ဟုတ်လား”

ဝမ်းဝမ်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

ချန်ကွေ့က ...

“ဘယ်လိုပါလိမ့် ... ဒီလူတွေနဲ့ မင်းသားလေး ဘယ်လို ပတ်သက်နေသလဲ မသိဘူး”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“သိအောင် ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့”

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၇၉

ချန်ကွေ့က ...

“ယန်ရှုရယ်၊ ပင့်ကူဂိုဏ်းရယ်၊ တိဗက်သိုင်းသမားအိုယန်နဲ့ ကျုပ်တို့ ကျားသစ်ဂိုဏ်းက မင်းသားလေး ကျိုးလျှံတို့ဟာ အဆက်အစပ်မရှိတဲ့ လူတွေပဲ”

ဓားဘီလူးက ...

“အဖြေက ရှင်းတယ် ... ပင့်ကူဂိုဏ်းဟာ ကောင်းတဲ့ဂိုဏ်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ တိဗက်သိုင်းသမားအိုယန်ကလည်း တိဗက်မှာ အာဏာရှိချင်တဲ့လူ၊ မင်းသားလေးကလည်း ဒီလိုလူမျိုးပဲ မဟုတ်လား။ သူတို့တွေ ပေါင်းဆုံတာဟာ ကောင်းတဲ့အလားအလာတော့ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်”

ချန်ကွေ့က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဓားဘီလူးက ...

“အားလုံးအနားယူကြပါဦး၊ အေးအေးဆေးဆေး စဉ်းစားကြတာပေါ့”

အားလုံး လူစုခွဲကာ အနားယူလိုက်ကြလေသည်။

*

၈၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းယန်မှာ အိပ်မပျော်သေးပါ။ သူသည် ခုတင်ထက်၌ လဲလျောင်းရင်း တွေးတောနေ၏။

“အစ်ကိုတာ ခိုးကြိုးရဲတိုက်ကို မကောင်းတဲ့အကြံအစည် ဆက်မလုပ်နိုင်အောင် ဟန့်တားရင်းနဲ့ သေဆုံးခဲ့ရတယ်။ ငါဟာ အစ်ကိုတာဝန်ကို ဝင်ပြီး ထမ်းရွက်ရမယ်။ အစ်ကိုဖြစ်စေချင်သလို ဖြစ်အောင် လုပ်ကိုင်ရမယ်။ ဒီနည်းနဲ့ အစ်ကိုအတွက် ခိုးကြိုးရဲတိုက်ကို လက်စားချေပေးရမယ်”

သူသည် ရင်ထဲမှ ကြိုးဝါးလိုက်၏။ တိမ်လွှာစားကို ခိုးယူခြင်းဖြင့် ခိုးကြိုးရဲတိုက်၏ အကြံအစည်ကို ဖျက်ဆီးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ သို့သော် သူ့အတွက် လွယ်ကူမည်မဟုတ်ပါ။

သူ၏အနည်း အကျဉ်းမျှတတ်ထားသော သိုင်းပညာသည် အသုံးဝင်လိမ့်မည် မထင်ပါ။

သိုင်းပညာထက် ဉာဏ်ကိုအသုံးပြုရမည်ဟု စဉ်းစားလိုက်၏။ ထင်းယန်မှာ အကြံအစည်များကို စဉ်းစားနေရာ ခိုးလင်းခါနီးမှ ပင် အကြံကောင်းတစ်ခု ရရှိသွား၏။

သူသည် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်ပြီးနောက် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၁

နောက်တစ်နေ့နံနက် ...။

ထင်းယန် အိပ်ရာမှနိုးလာသောအခါ ဝမ်းဝမ်းမှအပ ကျန်လူများ မတွေ့ရတော့ပါ။

ဝမ်းဝမ်းမှာ မကျေမနပ်မျက်နှာနှင့် လိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထင်းယန်က ...

“သခင်မလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ကျန်တဲ့လူတွေကော”

“သွားပြီ”

ထင်းယန် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘယ်သွားတာလဲ”

“စုံစမ်းဖို့ပေါ့၊ ကျွန်မကို ထားသွားကြတယ်လေ”

ထင်းယန်က ပြုံးလိုက်၏။

“သူတို့မရှိတာ တစ်မျိုးကောင်းတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထင်းယန်က ...

“ကျုပ်တို့ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လှုပ်ရှားလို့ရတာပေါ့”

ဝမ်းဝမ်းမျက်နှာမှာ ချက်ချင်းပြုံးရွှင်သွား၏။

“ကောင်းတယ် ... ကျွန်မတို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ”

၈၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“တိမ်လွှာစားကို ခိုးကြမယ်လေ”

“မဖြစ်နိုင်တာ”

“သိပ်ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“အခုချိန်ဆိုရင်ဖြိုင်ပွဲစနေပြီ၊ စင်မြင့်ပတ်လည်မှာ ပရိသတ် အပြည့်၊ ဒီကြားထဲမှာ တိမ်လွှာစားကို ဘယ်လိုခိုးမလဲ၊ ခိုးပျံနိုင်တဲ့ အစွမ်းရှိမှပဲရမယ်”

“ဉာဏ်ကိုအသုံးပြုရင် ခိုးပျံနိုင်စရာ မလိုအပ်ပါဘူးဗျာ”

“ရှင့်မှာ အကြံကောင်းရှိပြီထင်တယ်”

“သေချာတာပေါ့”

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး ... ရှင့်အကြံကို”

ထင်းယန်က ဝမ်းဝမ်းအား သူ၏အကြံအစည်များကို ရှင်းပြ လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဝမ်းမှာ နားထောင်ရင်း ပြုံးလာ၏။

“ဘာလဲ ... ကျုပ် အကြံအစည် မကောင်းလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ကောင်းလွန်းလို့ပါ၊ သူတို့ မျက်စိအောက် ကနေ အပျောက်ရိုက်သွားတာကို သူတို့ သိတောင်သိကြမှာ မဟုတ် ဘူး”

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ အစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်ကြမလား”

စားတစ်လက်၏လျှိုဌာန်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၃

“လုပ်မယ်လေ ... ဒါပေမဲ့ ရှင်နဲ့ကျွန်မ နေရာချင်းလဲရမယ်”

“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းက ကိုယ်ဖော့ပညာ ကျုပ်ထက်ကောင်းတယ်၊ ဒီတာ ဝန်ကို မင်းပဲယူနိုင်မှာပါ”

ဝမ်းဝမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ စဉ်းစားလိုက်၏။

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါထက် ကျွန်မတို့ ဘယ်မှာပြန်ဆို ကြမှာလဲ”

ထင်းယန်က တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်လည်း နေရာကောင်းကောင်းမသိဘူး၊ ဓားဘီလူးရဲ့ အိမ် ဆိုရင်ကော”

“ကောင်းတယ်၊ ကျွန်မတို့ သူတို့နဲ့ပြန်တွေ့ဖို့ အကြောင်းမရှိ တော့ သူတို့ကို မှာထားခဲ့မှဖြစ်မယ်”

ထင်းယန်က စာတစ်စောင်ရေးကာ စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထား လိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက် ကြလေသည်။ ဝမ်းဝမ်းက ...

“ရှင် သတိတော့ထားနော်”

“ကျုပ် နားလည်ပါတယ်၊ သေသေချာချာလည်း တွေးထား ပြီးပါပြီ”

၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“နေဦး... ကျွန်မတို့ လောစရာမလိုဘူး၊ ရှင့်ကို သိုင်းကွက် သုံးကွက် သင်ပေးလိုက်မယ်”

ထင်းယန်က ...

“နေပါစေတော့”

“ဒီသိုင်းကွက်သုံးကွက်က ရန်သူကို ရှောင်တိမ်းဖို့ သက်သက်ပါ၊ ရှင် အခွင့်အရေးရဖို့က ရန်သူရဲ့ တိုက်ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းနိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

“ကောင်းပြီလေ”

ဝမ်းဝမ်းက သိုင်းကွက်သုံးကွက်ကို ပြသပြီး သဘောတရားများကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

သိုင်းပြိုင်ပွဲ တတိယမြောက်နေ့ ...။

စင်မြင့်ပေါ်တွင် ရှန်တုံ ရှိနေ၏။ သူသည် လက်စွဲတော် သံဘီးကိုကိုင်ကာ အသင့်ရပ်နေ၏။ စင်မြင့်တစ်ဖက်တောင့်တွင် ယပ်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်နေသော အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ် လူငယ်တစ်ယောက် ရှိ၏။

ထိုလူငယ်သည် ရှန်တုံကဲ့သို့ပင် အနိုင်ရလာသူတစ်ယောက်

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၅

ဖြစ်၏။ ထိုစဉ် လူငယ်က စင်မြင့်အလယ်သို့ လျှောက်လာပြီး ပရိသတ်အား ဦးညွှတ်လိုက်၏။

ပြီးမှ ရှန်တုံအား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၍ ဂါရဝပြုကာ ...

“ကျုပ်က မာယုံဖေးပါ။ နောင်ကြီး ရှန်တုံရဲ့ သိုင်းပညာကို လေ့လာပါရစေ”

ရှန်တုံကလည်း လက်နှစ်ဖက် ပြန်ဆုပ်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်ရဲ့ ပညာကို ဝေဖန်ကြည့်ပါ”

သူက စိန်ခေါ်မှုကိုလက်ခံလိုက်၏။ ထို့နောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မတိုက်ခိုက်သေးဘဲ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်နေကြ၏။

နှစ်ဦးစလုံး တိုက်ပွဲဝင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေ၏။ ရှန်တုံမှာ မာယုံဖေး၏ခန္ဓာကိုယ် အနေအထားအရ ဟာကွက်ရှာမတွေ့ပါ။

သူ သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဤတိုက်ပွဲကို သတိနှင့် တိုက်ခိုက်တော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် သံဘီးကို ဝှေ့ယမ်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက် လေသည်။

သူသည် တိုက်ပွဲစသည်နှင့် အတွင်းအား အရှိန်ဖြင့် တိုက်ပွဲကို ထိန်းချုပ်ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် မာယုံဖေးက ပါးနပ်လှ၏။ သူသည် လိပ်ပြာတစ်ကောင်ကဲ့သို့ ဝဲပျံကာ လှည့်ပတ်၍သာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တိုက်ပွဲကား ကြည့်ကောင်းလှပေသည်။ သိုင်းကွက်တစ်ရာ ခန့် ရောက်သည်အထိ အရုံးအနိုင် မပေါ်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ရှန်တုံက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အင်း... ဒီအတိုင်းသာ တိုက်ခိုက်နေရင် မိုးသာ ချုပ်သွား မယ်၊ တိုက်ပွဲက အနိုင်အရုံးပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ စွန့်စားတိုက်မှ ဖြစ် မယ်”

ထို့အတူ မာယုံဖေးကလည်း တွေးနေ၏။

“ရှန်တုံဟာ အတွင်းအား ကောင်းလွန်းတယ်၊ သိုင်းကွက် သုံးရာအတွက် နိုင်ဖို့မလွယ်ဘူး၊ သိုင်းကွက်ပြောင်းမှပဲဖြစ်တော့မယ်”

မာယုံဖေးမှာ လှည့်ပတ် တိုက်ခိုက်ခြင်းကို ရပ်တန့်ပြီး ပြင်း ထန်စွာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ရှန်တုံမှာ သဘောကျသွား၏။ သူသည် အတွင်းအားကို အပြည့်အဝသုံးကာ တရကြမ်း ပြန်လည် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မာယုံဖေးက သတိထားပြီး ရှန်တုံ၏သံဘီးချက်များကို လွတ်ရုံရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏ ယပ်တောင်ရိုးဖြင့် ရှန် တုံ၏ခါးကို ထိုးချ လိုက်လေသည်။

ရှန်တုံက လက်တစ်ချက်လှည့်လိုက်ရာ သူ၏သံဘီးက အောက်သို့ ဝှေ့ဝိုက်ကာ မာယုံဖေး၏ ယပ်တောင်ကို ရိုက်ချလိုက်၏။ ယပ်တောင် ကျိုးကြေသွားသည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၇

မာယုံဖေးက ထိုတဒဏ်ကို စောင့်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူသည် ယပ်တောင်ကိုလွှတ်ကာ လက်ဝါးနှစ်ဖက်အား ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ် လိုက်လေသည်။

ရှန်တုံ၏ရင်ဝမှာ အကာအကွယ်ကင်းခဲ့နေ၏။ မာယုံဖေး က လက်နက်ကိုလွှတ်ကာ ဤသို့ တိုက်ခိုက်လာမည်ဟု သူမထင်ခဲ့ ပါ။

ယခု မာယုံဖေးက သူ့မျှော်လင့်မထားသလို တိုက်ခိုက်လာ သောအခါ ရှောင်တိမ်းရန် ကြိုးစားလိုက်၏။ သို့သော် သူ၏ရှောင် တိမ်းမှုက မဆိုသလောက် နောက်ကျသွားရာ မာယုံဖေး၏လက်ဝါး များက ရှန်တုံရင်ဝသို့ ရိုက်ချခံသွားလေတော့သည်။

‘ဝုန်း’

ရှန်တုံ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွား၏။ သူ၏ လက်စွဲတော် သံဘီးများမှာလည်း စင်မြင့်အောက်သို့ ပြုတ်ကျသွား လေသည်။ ရှန်တုံက လူးလဲထပြီး ...

“ကျုပ် ရှုံးသွားပြီ”

ဟု ဝန်ခံလိုက်၏။ ထို့နောက် စင်မြင့်တစ်ဖက်လှေကားမှ လေးပင်စွာ ဆင်းသွားလေတော့သည်။

စင်မြင့်သည် ဆယ်ပေခန့်မျှ မြင့်၏။ ထင်းယန်သည် လူ ကြားထဲ တိုးဝှေ့ကာ စင်မြင့်ဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့လေသည်။

၈၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စင်မြင့်တွင် သိုင်းသမားတစ်ယောက်က စိန်ခေါ်နေ၏။
ထင်းယန်က စင်မြင့်ပေါ်သို့ ဟက်မည်အပြု သိုင်းသမားတစ်ယောက်
က လျင်မြန်စွာ ခုန်တက်သွားလေသည်။

သူသည် ထိုတိုက်ပွဲပြီးသွားသည်အထိ ကြည့်လိုက်၏။
တိုက်ပွဲမှာ သိပ်မကြာပါ။ သိုင်းသမားတစ်ယောက် သေဆုံးသွားလေ
သည်။

ထင်းယန်က စင်ပေါ်တက်မည်အပြု နောက်ထပ်သိုင်းသ
မားတစ်ဦးက လျင်မြန်စွာ ခုန်တက်သွားပြန်ရာ ထင်းယန်မှာ စိတ်တို
လာ၏။

နောက်ဆုံး စင်မြင့်ဘေးလှေကားအနီး သွားရောက်ရပ်နေ
လိုက်လေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

လျှို့ဝှက်လိုက်ရုံ ...။

လိုက်ရုံရှေ့တွင် ဝတ်စုံနက်နစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေကြ
၏။ စောင့်ကြပ်ရင်းမှ ပျင်းရိလာဟန်တူ၏။ လိုက်ရုံဝတွင် ထိုင်ချကြ
ပြီး စကားပြောနေလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် အစောင့်တစ်ယောက်က ခါးကြားမှ အရက်အိုးလေး

စားတစ်လက်အိလျှိုက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၈၉

တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်ကာ ခေါ်ချလိုက်၏။ ကျန်အစောင့်ကလည်း
အရက်အိုးကိုတောင်းကာ မော့ သောက်လိုက်လေသည်။

ထိုအစောင့်များနှင့် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့်အကွာ ချုံထဲတွင်မူ
လူသုံးယောက်ရှိနေ၏။ ထိုလူသုံးယောက်မှာ ဓားဘီလူး၊ ချန်ကျွေနှင့်
ချန်စွေတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဓားဘီလူးက ...

“ချန်ကျွေ ... ဒီအစောင့်တွေကို ကျုပ် သွားရှင်းလိုက်မယ်၊
ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိထားစောင့်ကြပ်ပေးပါ”

“ကောင်းပြီ ... ခင်ဗျား သတိထားပါ”

ချုံနွယ်များကြားမှ မိကျောင်းသွား တွား၍ တက်သွားလေ
သည်။ မကြာမီ ဓားဘီလူးမှာ အစောင့်နှစ်ဦး၏ညာဘက် ခြေလှမ်း
သုံးလှမ်းမျှအကွာ ချုံထဲသို့ ရောက်ရှိသွား၏။

အစောင့်နှစ်ဦးမှာ အရက်အနည်းငယ်မူးနေပြီဖြစ်၏။ ဓား
ဘီလူးက တွက်ဆကြည့်လိုက်၏။ အစောင့်နှစ်ဦးအား ရှင်းပစ်သည်
ထက် သွေးကြောပိတ်ကာ မေ့မြောစေခြင်းက ပိုကောင်းမည်ဟု
တွက်ဆလိုက်၏။

အသက်ကို တစ်ဝှေ့လိုက်ပြီး လျှပ်တစ်ပြက် ချုံနွယ်များ
ကြားမှ ခုန်ထွက်လိုက်၏။

အစောင့်နှစ်ဦးမှာ ဓားဘီလူးအား တွေ့လိုက်သောအခါ
ထိတ်လန့်သွားလေသည်။ ကမန်းကတန်းပင် လှံရှည်ဖြင့်တိုက်ခိုက်နေ

၉၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဟန်ပြင်လိုက်၏။ သို့သော် ဓားဘီလူးက တစ်ချက်လှုပ်ရှားလိုက်ရာ...

“အွန်”

“အင့်”

အစောင့်နှစ်ဦးမှာ မသဲမကွဲ ညည်းညူပြီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားလေသည်။

ပုန်းအောင်းနေသော ချန်ကွေ့နှင့်ချန်စွေတို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးထွက်လာ၏။ သူတို့က အစောင့်များ၏အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ကြ၏။ ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ် အရှင်ဝင်သွားမယ်၊ မင်းတို့က နောက်မှလိုက်လာခဲ့ပါ။ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ၊ လောမကြီးကြန့်”

ထို့နောက် လိုဏ်ဂူအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
.com

လိုဏ်ဂူအဝင်လမ်းသည် ကျဉ်းမြောင်း၍ မှောင်မည်း၏။ နှစ်ဆစ်ခန့် ချိုးကွေ့ပြီးသောအခါ ကျယ်ဝန်းပြီး အလင်းရောင်လည်း ရှိလာ၏။

အတန်ကြာ ဝင်မီသောအခါ သူတို့ပြုပြင်ဖန်တီးထားသော

ဓားတစ်လက်၏လျှိုပြက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၁

အခန်းများ နံရံတစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဓားဘီလူးက ပထမဆုံး တွေ့ရသော အခန်းကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။ အိပ်ခန်းတစ်ခုဖြစ်၏။ သို့သော် လူပို မတွေ့ရပါချေ။

ဓားဘီလူးက အခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လိုက်၏။ ထိုစဉ် သူထွက်လာသော အခန်းနှင့်ကပ်လျက် အခန်းမှ တံခါးဖွင့်လာပြီး ဝတ်စုံနက် ထွက်လာလေသည်။

ထိုဝတ်စုံနက်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဓားဘီလူးအား တွေ့လိုက်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွားဟန် တူ၏။

“ခင် ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ဓားဘီလူးက မဖြေပါ။ လျင်မြန်စွာပင် တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ဝတ်စုံနက်မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။ ကမန်းကတန်း ရှောင်တိမ်းကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။ သို့သော် ဓားဘီလူး၏ သွက်လက်လှသော တိုက်ခိုက်မှုများကို မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပါ။

“အွန်”

သိုင်းကွက် ဆယ်ကွက်အတွက် သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရလေသည်။ ဓားဘီလူးဝတ်စုံနက်ကို အိပ်ခန်းတွင်း ပြန်လည်ဆွဲသွင်းလိုက်ပြီး ခုတင်ထက်ဝယ် တင်ထားလိုက်၏။

ထို့နောက် နောက်အခန်းတစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

၉၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အခန်းကျယ်တစ်ခုဖြစ်၏။ အခန်းတစ်ဖက်ထောင့်တွင် စင်မြင့်တစ်ခု ပြုလုပ်ထား၏။ အခန်းတွင်း၌ မည်သူ့ကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

ဓားဘီလူးက အခန်းကျယ်အတွင်းမှ ပြန်ထွက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ဆက်လျှောက်လာခဲ့ရာ အခန်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပြန်၏။

ဓားဘီလူးက အခန်းတံခါးကို နားကပ်စွာ ချောင်းနားထောင်လိုက်၏။ အခန်းတွင်းမှ ဘာသံမျှ မကြားရပါ။ ဓားဘီလူးက အခန်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်၏။

“ဟင်”

သူ၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွား၏။ အခန်းတွင်း၌ များပြားလှသော ဓား၊ လုံ လက်နက်များ သိုလှောင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဓားဘီလူးက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“လက်နက်တွေ များလှပါလား၊ ဘာလုပ်ဖို့များ သိုလှောင်ထားပါလိမ့်”

သူ၏ရင်ထဲ၌ လေးလံလာ၏။ ယန်ရှုတို့လူစု၏ အကြံအစည်သည် အလွန်ကြီးကျယ်လိမ့်မည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းမိလိုက်လေသည်။

ဓားဘီလူးက အခန်းတွင်းမှ ပြန်ထွက်လိုက်၏။ သူသည် ယခုထိ ဝတ်စုံနက်တစ်ဦးကိုသာ တွေ့ရသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း အံ့သြနေမိ၏။

ယန်ရှုတို့လူစု ဘယ်မှာလဲ၊ ယန်ရှုကတော့ စင်မြင့်ပေါ်မှာ

ဓားတစ်လက်၏လျှိုပွတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၃

ရှိနေမယ်၊ ကျန်တဲ့လူတွေတော့ သူတို့ပြန်သွားကြပြီလား၊ ဒီထဲမှာပဲလား၊ သတိတော့ထားမှ”

ဓားဘီလူးက သတိကြီးစွာထားရင်း ဆက်လျှောက်လာ၏။ တစ်ဆစ်ချိုးကွေ့ ချိုးပြီးသောအခါ အခန်းလေးခု ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြီး လိုဏ်ဂူမှာလည်း ပြီးဆုံးသွားလေသည်။

ဓားဘီလူးက ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ပထမဆုံးတွေ့ရသော အခန်းသို့ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်ပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးက ဖွင့်မရပါ။ သော့ခတ်ထားဟန်တူပေသည်။ ဓားဘီလူးက အိတ်ထဲမှ သံချောင်းငယ်ကိုထုတ်ကာ သော့ပေါက်အတွင်း ထိုးသွင်းလိုက်၏။ အတန်ကြာ ဟိုလှည့် သည်လှည့် လုပ်လိုက်ရာ ‘ချပ်’ ... ဟူသောအသံနှင့်တူသော ပွင့်သွားသံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဓားဘီလူးက အခန်းတံခါးကို အသာဆွဲဖွင့်ကာ အထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။ အခန်းမှာ အတော်ပင် ကျယ်၏။ အခန်းတွင်း၌ သေတ္တာဆယ်လုံးခန့် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဓားဘီလူးက သေတ္တာတစ်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ... ယမ်းတွေပါလား”

ဟု အံ့သြတကြီး ရေရွတ်လိုက်မိလေသည်။ ထိုစဉ်အခါ

၉၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စက်သော စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

ဓားဘီလူးက ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းဝတွင် လူလေးယောက် ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တိဗက်သိုင်းသမီး အိုယန်း၊ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်နှင့် လက်ထောက် ဂိုဏ်းချုပ်၊ ရွှေရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသူ လူတစ်ယောက်။ ဓားဘီလူးမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ရွှေရောင်ဝတ်စုံရှင်ကို သူကောင်းစွာသိ၏။ ထိုလူသည် နေပြည်တော်မှ အာဏာရှင်သောအမတ်ကြီး လျှောင်ကုန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူသည် အံ့သြမှုကို မဖုံးကွယ်နိုင်ဘဲ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်လေ၏။

“ဟင် ... အမတ်ကြီးလျှောင်ကုန်း”

လျှောင်ကုန်းမှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိုသိနေပါလား၊ ခင်ဗျားရဲ့ မျက်နှာတုတွေ ခွာလိုက်ပါ”

လျှောင်ကုန်း၏မျက်ဝန်းများက အေးစက်သွား၏။

“လက်စသတ်တော့ ဓားဘီလူးကိုး”

ဓားဘီလူးက ...

“နေပြည်တော်ကို ပုန်ကန်ဖို့ လူတစ်စု ရှိနေတယ်ဆိုတာ

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၉၅

ကြားမိပါရဲ့၊ ခင်ဗျားဖြစ်မယ် မထင်ခဲ့ဘူး”

လျှောင်ကုန်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“အခု မင်းသိသွားပြီ၊ ဒီအတွက်ကြောင့် မင်း သေရမှာပဲ”

ဓားဘီလူးက မွဲလိုက်၏။

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်များ နေပြည်တော်ကို ပုန်ကန်ချင်တာလဲ”

လျှောင်ကုန်းက ...

“ဒါ မင်းနဲ့မဆိုင်ပါဘူး”

ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ်က သေရမယ့်လူပဲ၊ ခင်ဗျားအကြံကို မပြောပြနိုင်ဘူးလား”

လျှောင်ကုန်းက ...

“အေး ... မင်းကိုပြောပြတော့လည်း ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မင်းဟာ နေပြည်တော်က တာဝန်ပေးထားတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း ဘာကိုမှ ပြန်သတင်းပို့နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ဓားဘီလူးက ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်သေသွားလည်း နေပြည်တော်က ဒီကိစ္စကိုစုံစမ်းဖို့ နောက်တစ်ယောက်ကို တာဝန်ပေးဦးမှာပဲ”

၉၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လျှောင်ကုန်းက ...

“ဘယ်သူ့ကို တာဝန်ပေးပေး ကျုပ်က ကြိုတင်သိနေတာ
ပဲ၊ ပူပန်စရာ သိပ်မရှိပါဘူး”

ဓားဘီလူးက ...

“ထောက်လှမ်းရေးမှူးသိမ်းငှက်ဟာ သစ္စာဖောက်တဲ့လူ
နေပြည်တော်မှာ ရှိနေတာ ရိပ်စားမိနေပြီဗျ”

လျှောင်ကုန်းက ...

“သိမ်းငှက်ကိုလည်း ကျုပ် မကြာခင် ရာထူးက ဖယ်ရှားမှာ
ပါ”

ဓားဘီလူးက အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ သစ္စာဖောက်ရဲ့အကြံဟာ ဘယ်တော့မှ အောင်
မြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟား ဟား ဟား”

လျှောင်ကုန်းက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဓားဘီလူးက မီးထွက်မတတ်မျက်လုံးများဖြင့် လျှောင်ကုန်း
အား စိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ လျှောင်ကုန်းက အတန်ကြာ ရယ်မော
ပြီးမှ ရပ်တန့်လိုက်လေ၏။

“ကျုပ်အကြံ ဘယ်တော့မှ ပျက်စီးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်
အကြံ အောင်ကို အောင်မြင်ရမယ်”

ဓားတစ်လက်၏ကျိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၇

တိဗက်သိုင်းသမား အိုယန်က ...

“သိပ်မှန်တာပေါ့၊ မကြာခင် ကျုပ်တို့ကို ဘယ်သူမှ ဟန့်
တားနိုင်မှာ မဟုတ်တာ သေချာပါတယ်၊ အမတ်ကြီး”

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ဓားဘီလူး ... မင်းတို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောလိုက်ကြလေသည်။ ဓား
ဘီလူးက အံ့ကြိတ်လိုက်၏။ လျှောင်ကုန်းက ...

“မင်းက ဒီအထိရောက်အောင် လာနိုင်တဲ့အတွက် သိသင့်
သလောက် သိထားမှာပဲ၊ သိုင်းလောကထဲ တိမ်လွှာဓားရောက်သွား
ရင် ဘယ်လိုနေမယ် ထင်သလဲ”

ဓားဘီလူး မဖြေပါ။ တိဗက်သိုင်းသမားက ဝင်ဖြေလိုက်၏။

“သိုင်းလောကသားအားလုံးဟာ တိမ်လွှာဓားနောက်ကိုပဲ
သဲကြီးမဲကြီး လိုက်နေကြတော့မှာပေါ့”

ဓားဘီလူးက မဲ့လိုက်၏။

“သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲတွေ မနား
တမ်း ဖြစ်ပေါ်လာမယ်ဆိုတာပါ ထည့်ပြောလိုက်ပါဦး”

အမတ်ကြီး လျှောင်ကုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

ဓားဘီလူးက ...

၉၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“သိုင်းလောကကို သွေးချောင်းစီးအောင် လုပ်တာဟာ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဓိကရည်ရွယ်ချက်တွေ ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး”

အမတ်ကြီးလျှောင်ကုန်းက ...

“ကျုပ်တို့လှုပ်ရှားမှုတွေကို ဖုံးကွယ်ချင်တဲ့သဘောက အဓိကပါပဲ။ သိုင်းလောကရဲ့ သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲကို အားလုံး အာရုံစိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့က နေပြည်တော်ကို အာဏာသိမ်းယူရုံပေါ့”

ဓားဘီလူးက ...

“အပြောသာလွယ်ပါတယ်”

လျှောင်ကုန်းက ...

“ကျုပ်က လက်တွေ့သမားဗျ”

ဓားဘီလူးက ...

“ခင်ဗျားတို့အင်အားလေးနဲ့ ဘယ်လိုသိမ်းပိုက်နိုင်မှာလဲ”

လျှောင်ကုန်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့အတွက် အင်အားကို လိုသလောက် အကူအညီရနိုင်ပါတယ်”

ဓားဘီလူးမှာ မျက်နှာ ကွက်ခနဲ ပျက်သွား၏။ လျှောင်ကုန်းဆိုလိုသည်ကို သူရိပ်မိသွား၏။

“ခင်ဗျား မန်ချူးတွေနဲ့ပူးပေါင်း”

စားတစ်လက်၏လျှော်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၉၉

လျှောင်ကုန်းက လက်ကာပြလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ နေပြည်တော်ကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ပင့်ကူနက်ဂိုဏ်းနဲ့ ခိုးကြိုးရဲတိုက်အကူအညီရရင် လုံလောက်ပြီလေ။ တိဗက်သိုင်းသမား အိုရန်နဲ့ ကျားသစ်ဂိုဏ်းတို့က နယ်စပ်ကနေ မန်ချူးတွေ ဝင်ရောက်လာနိုင်အောင် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ပေးကြမယ်လေ”

ဓားဘီလူး၏ရင်ထဲ၌ လေးလံလာ၏။ လျှောင်ကုန်း၏အကြံအစည်သည် မဖြစ်နိုင်စရာမရှိကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

လျှောင်ကုန်းက ဆက်ပြောလိုက်၏။

“ရှိသမျှစစ်သည်တွေဟာ မန်ချူးတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ ပြင်ဆင်နေရတဲ့အတွက် နေပြည်တော်ကို အကာအကွယ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အာဏာသိမ်းပြီးတာနဲ့ ကျုပ်က မန်ချူးတွေ နောက်ဆုတ်ဖို့ အချက်ပြလိုက်မယ်၊ အားလုံးပြီးသွားပြီ။ လူတွေကလည်း ကျုပ်ကို စစ်ပြေငြိမ်းနိုင်သူလို့ လေးစားလက်ခံကြလိမ့်မယ်”

ဓားဘီလူးက အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား မန်ချူးအကူအညီအတွက် တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်ပေးရမှာပဲ”

လျှောင်ကုန်းက ...

“သူတို့က နှစ်စဉ် အခွန်ပေးရုံပါပဲ၊ ကျုပ်တို့ ညှိနှိုင်းပြီးပါပြီ”

ဓားဘီလူးက အိုယန်ဘက်လှည့်ကာ ...

၁၀၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ခင်ဗျားလည်း အလကားတော့ ကူညီမယ် မထင်ပါဘူး”

အိုယန်က ...

“အစီအစဉ်အားလုံး ပြီးတဲ့အခါ ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ နယ်
စားကြီး ဖြစ်လာကြမှာပါ”

ဓားဘီလူးက အားရပါးရ ရယ်မောဆိုက်၏။ လျှောင်ကုန်း

က ...

“တိတ်စမ်း”

ဓားဘီလူးက ...

“လောဘသား အာဏာရှင်တွေ စုစည်းညီညွတ်နေကြတာ
ကိုးဗျ”

လျှောင်ကုန်းက ...

“အိုယန်”

အိုယန်က ဦးညွတ်ပြီး ရှေ့သို့တိုးထွက်လိုက်၏။ လျှောင်
ကုန်းက အေးစက်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။

“သူ့ကို ဖမ်းထားလိုက်”

အိုယန်က ဓားဘီလူးအား စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

စားတစ်လက်၏လျှောက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၁

ချန်ကွေ့က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ချန်စွေ ... ဓားဘီလူး ဝင်သွားတာ ကြာပြီ။ ထွက်လာဖို့
ကောင်းပြီ”

ချန်စွေက ...

“ဟုတ်တယ် ... တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီလားလို့ ကျုပ်လည်း ထင်
တယ်”

ချန်ကွေ့က ...

“ကျုပ်လိုက်သွားလိုက်မယ်၊ မင်း ဒီကပဲစောင့်။ အခြေအနေ
မကောင်းရင် လစ်တော့။ သခင်မလေးကို အကာအကွယ်ပေးဖို့သာ
စိတ်ကူး”

ချန်စွေက အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... မင်း သတိနဲ့သွား၊ မလောရင် အားလုံး
အဆင်ပြေမှာပါ”

ချန်ကွေ့က ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်က အစောင့်နဲ့တူနေတဲ့အတွက် သိပ် ပြဿနာရှိမယ်၊
မထင်ပါဘူး”

သူသည် ထိုမျှသာပြောပြီး လိုက်ရူအတွင်းသို့ လှမ်းဝင်
လိုက်လေတော့သည်။

၁၀၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ချန်ကွေ့က ရင်ထိတ်သွား၏။ အခန်းထဲ၌ ဓားဘီလူးအား လူလေးယောက်က ဝိုင်းရံထားသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုလူများကို သူမသိပါ။ သို့သော် ဓားဘီလူး ပြောထား ချက်အရ ပင့်ကူဂိုဏ်း၊ တိဗက်သိုင်းသမားတို့ဖြစ်ကြောင်းကိုမူ ရိပ်စား သိရှိလိုက်၏။

တိဗက်သိုင်းသမားသည် ဓားဘီလူးနှင့် တိုက်ခိုက်ရန်အသင့် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ချန်ကွေ့က ဝင်ရောက်ကယ်တင်ရန် အတွက် အခြေအနေကို တွက်ဆလိုက်၏။ အခြေအနေမှာ လုံးဝ မကောင်းပါချေ။ ထိုစဉ် ဓားဘီလူးက သူ့အား တွေ့မြင်သွား၏။

သူသေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်မည့်အမူအရာများ ပျောက် ကွယ်သွားလေသည်။ ဓားဘီလူးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ခါးကြားမှ ဓားကို ဖြုတ်ကာ ကြမ်းပေါ်ပစ်ချလိုက်၏။

‘မြွေ’

တိဗက်သိုင်းသမားက ...

“မင်း လိမ္မာသားပဲ”

ဓားဘီလူးက ...

“မင်းတို့ကို တစ်ယောက်ချင်း ယှဉ်ရဲပေမယ့် ကျုပ်က လွတ် ဖို့ရာ လမ်းမမြင်ပါဘူး၊ ဘာကြောင့် အပင်ပန်းခံပြီး တိုက်ခိုက်တော့

ဓားတစ်လက်၏လျှိုပွတ်ချက် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၃

မှာလဲ။ အရှုံးပေးရမယ့်အတူတူ စောစောပဲ အရှုံးပေးလိုက်တာ မကောင်းဘူးလား”

တိဗက်သိုင်းသမားက ရယ်မောလိုက်၏။ ထို့နောက် ဓားဘီ လူးထံ လျှောက်သွားလိုက်ပြီး လက်ဝါးတစ်ချက် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ‘ဝုန်း’

ဓားဘီလူး၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြမ်းပေါ်ပြုတ်ကျသွား၏။ လျှောင်ကုန်းက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ တိဗက်သိုင်းသမားက ...

“ဓားဘီလူးဟာ နာမည်ကျော်ပဲ၊ သူ လွယ်လွယ်အရှုံးပေး တာကို ကျုပ် မယုံဘူး၊ ဒါကြောင့် လက်ဝါးတစ်ချက် ကျွေးလိုက်တာ ပဲ၊ သူ အတွင်းဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ် ရသွားပါပြီ၊ အနည်းဆုံး သုံးလအတွင်း သူ ကျုပ်တို့ကို ဘာအန္တရာယ်မှ ပြောနိုင်တော့ပါဘူး”

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ရန်သူကို အသေသတ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

လျှောင်ကုန်းက လက်တာပြလိုက်၏။

“ဓားဘီလူးလိုလူမျိုးကို ကျုပ်ရဲ့အောင်မြင်မှုတွေ ပြချင် သေးတယ်၊ သူဟာ ကျုပ် လက်စုပ်ထဲက ရေပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို ကြောက်စရာမလိုတော့ပါဘူး”

သူသည် ပြောရင်း အခန်းအပြင်၌ ရပ်နေသော ချန်ကွေ့ အား တွေ့မြင်သွား၏။ သူ၏ ငယ်သားတစ်ဦးဟူသာ ထင်သွား၏။

၁၀၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဟေ့ ... ဒီလူကို လာထမ်းထုတ်စမ်း”

ချန်ကွေ့က အလျင်အမြန်ပင် ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုပြီး
ဓားဘီလူး၏ ခန္ဓာကိုယ်အား ထမ်းပိုးလိုက်၏။ လျှောင်ကုန်းက ...

“အိုယန် ... သူ့ကို အချုပ်ခန်းထဲ ထည့်လိုက်ပါ”

အိုယန်က သွက်လက်စွာ ခေါင်းညှိတ်လေသည်။

ချန်ကွေ့က ဓားဘီလူးအား ကြမ်းပေါ်အသာချလိုက်၏။
ဓားဘီလူးသည် ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရပြီး သတိလစ်နေခြင်း ဖြစ်သည်
ကို သိလိုက်၏။

အိုယန်က အချုပ်ခန်းအဝတွင် ရပ်နေ၏။ ချန်ကွေ့က ချက်
ချင်း အချုပ်ခန်းထဲမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့လေသည်။ အိုယန်က အချုပ်
ခန်းတံခါးကို သော့ပြန်ခတ်လိုက်၏။

“မင်း ဒီမှာ စောင့်ကြပ်ပါ”

“အမိန့်အတိုင်းပါ”

အိုယန်က အချုပ်ခန်းတွင်း တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး ပြန်
လည် ထွက်သွားလေတော့သည်။

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၅

ချန်ကွေ့မှာ အချုပ်ခန်းသော့ကို ဖွင့်ရန် ကြိုးစားလိုက်၏။
သို့သော် အတော်ကြာသည်အထိ ဖွင့်မရပါ။ သတိလစ်နေသော ဓား
ဘီလူးအတွက်လည်း စိတ်ပူနေမိလေသည်။

သူသည် သံချောင်းငယ်ဖြင့် သော့ကိုဖွင့်ရန်ကြိုးစားနေခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။ သို့သော် သော့ဖွင့်သည့်အတွက် အကြံ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မျှ မရှိသောကြောင့် မည်သို့မျှဖွင့်မရဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

ထိုစဉ် ဓားဘီလူးထံမှ ညည်းညူသံကို ကြားလိုက်ရလေ
တော့သည်။

“အား ... ကျွတ် ကျွတ်”

ချန်ကွေ့က ဝမ်းသာသွား၏။ လေသံနှင့် ခပ်အုပ်အုပ် ခေါ်
လိုက်၏။

“ဓားဘီလူး ဓားဘီလူး”

ဓားဘီလူးမှာ ချန်ကွေ့၏ခေါ်သံကိုကြားသွားဟန်တူ၏။
မျက်လုံးများ ပွင့်လာလေသည်။ သူသည် ကြိုးစားထလိုက်၏။ သို့
သော် မဟန်နိုင်ဘဲ ပြန်လည်လဲကျသွားလေသည်။

“ဓားဘီလူး မထနဲ့ဦး၊ ခင်ဗျား အနားယူလိုက်ဦး၊ ကျုပ်ရှိ
တယ်၊ မကြာခင် ခင်ဗျားကို ကယ်တင်နိုင်မှာပါ”

ဓားဘီလူးက ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။ အချုပ်ခန်းတံခါးအနီးသို့

၁၀၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရောက်အောင် ရွေ့လျားလာ၏။

“ချန်ကွေ့”

သူ၏အသံသည် အလွန်ပင် အားပျော့နေ၏။

“ကျုပ်ရှိတယ် ... အားတင်းထားပါ။ ခင်ဗျား မသေနိုင်ပါ

ဘူး”

ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ်သေရမှာမကြောက်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကို အရေးကြီးတာ ပြောစရာရှိတယ်”

“နောက်မှပြောပါ ... ကျုပ် တံခါးဖွင့်လိုက်ဦးမယ်”

“ချန်ကွေ့”

ဤတစ်ကြိမ် သူ၏ခေါ်သံများမှာ မာဆတ်လှ၏။ ချန်ကွေ့ က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ဓားဘီလူးက ...

“သူတို့ကို အမြန်ဆုံး ဟန့်တားနိုင်မှဖြစ်မယ်။ သူတို့က ထီး နန်းကို သိမ်းပိုက်ဖို့ ကြိုးစားနေတာဗျ။ ရှေ့ ... ဒါယူသွား”

သူသည် ပြောရင်း သုံးလက်မခန့်ရှိ ကြေးပြားတစ်ပြားကို အပေါက်ကြားမှ ထိုးပေးလိုက်၏။

“ဒါဟာ ကျုပ်ရဲ့အမှတ်အသား၊ ဗြို့ထဲက အာဏာသားတွေ

ဓားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၀၇

ကို တံဆိပ်ပြုပြီး အဲကူအညီတောင်း၊ ရန်သူကို မလွတ်စေနဲ့”

ချန်ကွေ့က ...

“ကျုပ်နဲ့ ခင်ဗျား အတူတူသွားကြတာပေါ့၊ တံခါးဖွင့်ခါနီး ပါပြီ”

“စကားမရှည်နဲ့ ... ကျုပ်ထက်အရေးကြီးတယ်၊ နောက်ကျ လို့ မဖြစ်ဘူး”

ချန်ကွေ့က မကြားဟန်ဆောင်ကာ တံခါးကို ကြိုးစားဖွင့် လိုက်၏။ ကံကောင်းချင်၍လား မသိပါ။

‘ချက်’

ဟူသော အသံနှင့်အတူ သော့ပွင့်သွား၏။ ချန်ကွေ့က ဓား ဘီလူးအား တွဲလိုက်၏။

“ခင်ဗျား တတ်နိုင်သလောက် ကြိုးစားလျှောက်”

သူတို့က အချုပ်ခန်းအတွင်းမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်လာခဲ့ကြ လေတော့သည်။

*

ကံဟူသည်မှာ ရုတ်တရက် အပြောင်းအလဲ မြန်လှ၏။ ကံ ကောင်း၍ အချုပ်ခန်းသော့ကို ဖွင့်နိုင်ခဲ့၏။ ကံဆိုးချင်တော့ အခန်း

၁၀၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တစ်ခုအတွင်းမှ ထွက်လာသော ဝတ်စုံနက်တစ်ယောက်က ချန်ကွေ့အား တွေ့မြင်သွားလေ၏။

ဝတ်စုံနက်က အချက်ပေး အော်ဟစ်လိုက်၏။

“ရန်သူ ရန်သူ”

ချန်ကွေ့မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။ သူသည် ဓားဘီလူးကို ...

“ခင်ဗျား တတ်နိုင်သလောက်သွားနှင့်၊ ကျုပ် ရန်သူကို ရှင်းပစ်လိုက်ဦးမယ်”

ပြောပြီး ဝတ်စုံနက်ထံသို့ လွှားခနဲ ခုန်ဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ချန်ကွေ့၏ဓားချက်များက လျင်မြန်သွက်လက်လှသည်။

“အား”

ဝတ်စုံနက်မှာ ချန်ကွေ့၏ဓားချက်ထိမှန်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။ ချန်ကွေ့က ပြန်လည်ထွက်မည်အပြု ...

“ဒီလိုပြေးလို့ ဘယ်ရမလဲ”

အသံနှင့်အတူ လူရိပ်တစ်ရိပ် လျင်မြန်စွာ ရောက်ရှိလာလေသည်။ တိဗက်သိုင်းသမား အိုယန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အိုယန်မှာ ရောက်လာသည်နှင့် သူ၏ ကြီးမားသော လက်ဝါးကို အသုံးပြုကာ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ချန်ကွေ့ကလည်း ချက်ချင်းပင် ဓားနှင့် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-အက်သိမ်း) ❖ ၁၀၉

ထစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ခန့် ရောက်ရှိသွား၏။ ချန်ကွေ့မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။ တိဗက်သိုင်းသမား အိုယန်၏ သိုင်းပညာသည် မြင့်မားသည် မဟုတ်ပါလား။

ချန်ကွေ့က အံ့ကြိတ်လိုက်၏။ သူသည် ကျားသစ်ဂိုဏ်း၏ ဓားပညာများကို ထုတ်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

‘ဝှစ် ဝှစ်’

လျင်မြန်လှသော ဓားချက်များက တိဗက်သိုင်းသမား အိုယန်အား ဖုံးလွှမ်းသွား၏။ အိုယန်မှာ ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်သွား၏။ သူက လက်နက်မဲ့ မတိုက်ရဲတော့ပါ။

ခါးစည်းကြိုးကိုဖြုတ်လိုက်ပြီး ဝှေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သူ၏ ခါးစည်းကြိုးသည် ချန်ကွေ့၏ဓားကို အဓိကထား ရစ်ပတ်ဆွဲယူလိုက်၏။ ချန်ကွေ့က တွေးတောလိုက်၏။

“ဒီတိဗက်နဲ့ အချိန်ကုန်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဓားဘီလူးကို ကယ်သွားနိုင်ဖို့ အရေးကြီးတယ်”

သူသည် ဓားဖြင့် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခိုက်နေရင်းမှ မသိမသာ ခါးစည်းကြိုးရစ်ပတ်ခြင်း ခံလိုက်ရ၏။

တိဗက်သိုင်းသမားက ခါးစည်းကြိုးကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။ ချန်ကွေ့က အလိုက်သင့်ခုန်ဝင်ကာ တိဗက်သိုင်းသမားအား လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ချလိုက်၏။ တိဗက်သိုင်းသမားမှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

၁၁၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူသည် ကမန်းကတန်းပင် လက်ဝါးနှင့် ပြန်လည်ခုခံပေး
လိုက်ရလေသည်။

‘ဝုန်း’

တိဗက်သိုင်းသမားမှာ နောက်သို့ လွင့်စဉ်သွား၏။ ချန်ကွေ့
မှာလည်း နောက်သို့ သုံးလှမ်းမျှ ယိုင်ထွက်သွားလေသည်။

သူ၏ လက်မောင်းတစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်သွား၏။ တိဗက် သိုင်း
သမားက ဒယီးဒယိုင် ပြန်ထလာ၏။

ချန်ကွေ့က ရလာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါ။
တိဗက်သိုင်းသမားထံ ခုန်ဝင်ကာ ကန်ချလိုက်၏။

ထိုစဉ် အရိပ်တစ်ခုက ဝင်ရောက်လာသည်။

‘ဝုန်း’

ပြင်းထန်သောတိုက်ခိုက်မှုကပါ တစ်ပါတည်း ဝင်ရောက်
လာလေသည်။ ချန်ကွေ့မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။ သူသည် တိဗက်
သိုင်းသမားအား မတိုက်ခိုက်နိုင်တော့ဘဲ ကျွမ်းပစ်ကာ ရှောင်တိမ်း
လိုက်ရသည်။

‘ဝုစ် ဝုစ်’

ချန်ကွေ့က ကြည့်လိုက်ရာ နှစ်ချောင်းဆက် နံချပ်ကူကို
ဝှေ့ယမ်းကာ ဝင်ရောက်လာသော ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

တေးတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၁

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်နောက်တွင် လျှောင်ကုန်းကိုပါ တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။ လျှောင်ကုန်းက ချန်ကွေ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ချန်ကွေ့က မွဲလိုက်၏။

“မင်းတို့ရဲ့သေမင်း”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ဝါးနှစ်ဖက်နှင့် တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ကလည်း နံချပ်ကူကို ဝှေ့
ယမ်းကာ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထိုစဉ် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်လည်း ရောက်ရှိလာလေ
သည်။ လျှောင်ကုန်းက...

“ဒီအချိန်မှာ အများနဲ့တိုက်ခိုက်တယ်လို့ အပြောခံရမှာ မှ
စရာ မလိုဘူး၊ ရန်သူသေသွားဖို့သာ လိုရင်းဖြစ်လိမ့်မယ်”

ပင့်ကူလက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ပြုံးသွား၏။ သူက ဂိုဏ်း
ချုပ်ကို ဝင်ရောက်ကူညီချင်နေသည်နှင့် အတော်ဖြစ်သွား၏။

သူသည် မားဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ပွဲအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လိုက်
လေတော့သည်။

၁၁၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ချန်ကွေ့၏ရင်ထဲ၌ လေးလံသွား၏။ လိုဏ်ဂူထဲမှ ရန်သူဟု
အချက်ပေးအော်သံကို ကြားလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ချန်ကွေ့တို့ ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီထင်တယ်၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်
ရမလဲ”

သူသည် အထဲသို့ဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။ ထိုစဉ် ချန်
ကွေ့၏အသံကို ပြန်လည်ကြားယောင်မိ၏။

“ငါလိုက်ဝင်သွားလို့တော့ သူတို့ကို ကယ်တင်နိုင်ပါ့မလား၊
သခင်မလေးအတွက်ကလည်း အရေးကြီးသေးတယ်”

ချန်ကွေ့မှာ လိုဏ်ဂူထဲ ဝင်သင့်မဝင်သင့် ချီတုချီတု ဖြစ်နေ
၏။ အတန်ကြာမှ သူက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ချန်ကွေ့ ... မင်းအတွက် ကျုပ် သူတို့ကို တစ်ချိန်မှာ
လက်စားချေပေးပါ့မယ်၊ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သခင်မလေးကို ကာ
ကွယ်ဖို့ လောလောဆယ် ကျုပ် အသေမခံနိုင်သေးဘူး”

သူသည် တီးတိုးရေရွတ်လိုက်ပြီး ချုံနွယ်များကြား တိုးဝင်
သွားလေတော့သည်။

ချန်ကွေ့မှာ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထား၏။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်

တားတစ်လက်ခံလျှံပျက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၃

တွင် သွေးများ နီရဲနေ၏။

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးတွင် ဒဏ်ရာလေးငါးချက်မက ရရှိ
နေပြီဖြစ်၏။ သို့သော် သူက တိုက်ခိုက်မှုကိုမရပ်ပါ။ ကျားနာတစ်
ကောင် အလား တိုက်ခိုက်နေ၏။ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်တို့နှစ်ဦးအားသူက
လက်နက်မဲ့ရင်ဆိုင်နေ ရသည့်အတွက် တစ်ပန်းရှုံးနေ၏။

လျှောင်ကုန်းက အေးစက်စွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“သူ့ကိုသတ်လိုက်”

ဟု ပြတ်တောင်းစွာ အမိန့်ပေးလိုက်၏။ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်
နှစ်ယောက်က တိုက်ပွဲအရှိန်ကိုပို၍ တိုးမြှင့်လိုက်လေသည်။

ချန်ကွေ့မှာ တဖြည်းဖြည်း အခြေအနေ ဆိုးရွားလာ၏။
သူသည် ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်တို့နှစ်ယောက်လက်မှ မည်သို့မျှ လွတ်နိုင်
စွမ်း မရှိတော့သည်ကို ကောင်းစွာနားလည်သွား၏။

သူ့ထဲတွင် ကြောက်လန့်စိတ်များ ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်
သွား၏။ ချန်ကွေ့မှာ အတင်းပင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်မှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး ချန်ကွေ့၏ ငယ်ထိပ်
ပေါ်သို့ နံချပ်ကူဖြင့် ရိုက်ချလိုက်၏။

ချန်ကွေ့က မရှောင်တိမ်းဘဲ လှမ်းဆွဲလိုက်၏။ ထိုစဉ်
ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်၏ဓားက အကာအကွယ် ကင်းမဲ့နေသော ချန်ကွေ့၏
ကျောပြင်ကို ထိုးစိုက်မိသွားလေသည်။

၁၁၄ ❖ စက္ကအောင်

“အား”

ချန်ကွေ့မှာ စူးရှစွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး လဲကျသေဆုံးသွား
တော့သည်။ လျှောင်ကုန်းက ...

“ဒီလူ ဘယ်သူလဲ၊ အတော် ကြောက်စရာကောင်းတာပဲ”
ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ပန်းတွန့်လိုက်၏။

“မသိဘူး ... နောက်ဆုံးတော့ သူ သေသွားတာပဲ မဟုတ်
လား”

လျှောင်ကုန်းက ဘာမျှ မပြောတော့ပါ။ ဓားဘီလူး၏
အချုပ်ခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။

“ဟင် ... ဓားဘီလူး မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ကို ရှာကြစမ်း ...
အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

အားလုံး ခေါင်းနားပန်းကြီးသွား၏။ အားလုံးက ဓားဘီလူး
အား ရှာဖွေလိုက်ကြလေသည်။ လျှောင်ကုန်းက ဒေါသထွက်နေ၏။

“ရှာ ရှာ ... အပြင်မရောက်ခင် မိဖို့ အရေးကြီးတယ်”

တိဗက်သိုင်းသမား အိုယန်က ...

“သိပ်လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ... သူ့ရထားတဲ့အတွင်းဒဏ်ရာ
ကြောင့် သာမန်လူထက် ပိုပြီး မလှုပ်ရှားနိုင်ပါဘူး၊ လိုဏ်ဂူဝကို
လည်း အစောင့်အကြပ် ထပ်ချထားပါတယ်”

မှန်ပေသည် ...။ တိဗက်သိုင်းသမားအိုယန်၏ စိမ့်မှုဖြင့်

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၅

အစောင့်လေးယောက်က လိုဏ်ဂူဝသို့ ရောက်ရှိနေ၏။

သူတို့သည် လိုဏ်ဂူဝ၌ အစောင့်တစ်ယောက်မျှ မတွေ့
သဖြင့် အံ့ဩသွား၏။ သို့သော် သူတို့က ထိုအကြောင်းကို သတင်းပို့
ရန် မစဉ်းစားပါ။ သူတို့အား ပေးလိုက်သည့်အမိန့်အတိုင်းပင် လိုဏ်ဂူ
ဝတွင် စောင့် ကြပ်နေကြလေသည်။

လျှောင်ကုန်းမှာ စိတ်လောနေ၏။ ဓားဘီလူးသည် နေပြည်
တော်မှ တာဝန်ပေးထားသော အထောက်တော်တစ်ဦးဖြစ်၏။ ဓား
ဘီလူး လွတ်၍မဖြစ်ပါ။ ဓားဘီလူးသာ လွတ်သွားလျှင် သူ၏အကြံ
အစည်အားလုံး ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးမည်မှာ သေချာလှ၏။

“တောက်”

လျှောင်ကုန်းမှာ မကျေမနပ်နှင့် တက်ခေါက်လိုက်၏။

“ငါ သူ့ကို တစ်ခါတည်း လက်စမတုံးမိတာ မှားသွားတာပဲ၊

ဒီတစ်ခါတော့ ကွေ့ရာနေရာ သတ်ဖို့ အမိန့်ပေးရမယ်”

တိဗက်သိုင်းသမား အိုယန်က လိုဏ်ဂူရှေ့သို့ ထွက်သွား၏။

မကြာမီ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာလေသည်။ လျှောင်ကုန်းက ...

“သူဟာ အပြင်မထွက်ရသေးဘူး၊ အစောင့်တွေလည်း စနစ်

တကျ ချထားတော့ သူ ဒီက ထွက်ပြေးဖို့ မလွယ်လှပါဘူး”

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ဒါဆို သူ ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲဗျ၊ ခုထက်ထိ ရှာမတွေ့

၁၁၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သေးဘူး”

လျှောင်ကုန်းက ...

“သူ့ကိုမတွေ့ရတာဟာ သူက ပုန်းကွယ်နေလို့ပဲဖြစ်ရမယ်”

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ...

“သူ ဘယ်မှာပုန်းမလဲ”

လျှောင်ကုန်းက ...

“ဒီမှာ ပုန်းခိုရာအများကြီးပဲ၊ ကျုပ်တို့ တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း
ရှာဖွေလိုက်ရင် ပြေးလို့ လွတ်မယ်လို့ ကျုပ်မထင်ပါဘူး”

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ပြောနေကြပါတယ် ... တစ်ခန်းဝင်တစ်ခန်းထွက် ရှာ
လိုက်ကြတာပေါ့”

လျှောင်ကုန်းတို့လူစုမှာ ချက်ချင်းပင် တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း
လိုက်လံရှာဖွေလိုက်လေသည်။ အခန်းတော်တော်များများ ရှာဖွေပြီး
ဖြစ်၏။ ဓားဘီလူးအား မတွေ့ရပါချေ။ လျှောင်ကုန်းက ...

“ဓားဘီလူး ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်”

ဟု တွေးလိုက်၏။ ထိုစဉ် အိုယန်၏အသံ ကြားလိုက်ရ၏။

“ဒီအခန်းတံခါး ပွင့်နေပါလား”

လျှောင်ကုန်း လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ၏ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ
ခုန်သွား၏။ ထိုအခန်းသည် တိုက်ပွဲများတွင် အသုံးပြုရန် စုဆောင်း

ဓားတစ်လက်၏လျှောက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၇

ထားသော ဗမ်းသေတ္တာများ သိုလှောင်သည့် အခန်းမဟုတ်ပါလား။

လျှောင်ကုန်းတို့လူစုက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ အခန်း
တွင်း၌ အနည်းငယ် မှောင်နေပြီး သေတ္တာများကလည်း ကွယ်နေ
သဖြင့် ချောင်ကောင်းသလို ဖြစ်နေ၏။ အိုယန်က ...

“ဒီအထဲမှာ ပုန်းနေနိုင်တယ်”

သူတို့လူစုက အခန်းတွင်း ဆက်ဝင်လာသည်။ ထိုစဉ် ...

‘ဂျိမ်း’

ဟူသောအသံနှင့်အတူ တံခါးမှာ ပိတ်သွားလေသည်။
အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်မည်းသွား၏။ လျှောင်ကုန်းတို့လူစုမှာ ထိတ်
လန့်သွားလေသည်။

ထိုစဉ် အလင်းရောင်ထွက်ပေါ်လာ၏။ မီးအိမ်တစ်လုံး
လင်းလာခြင်းဖြစ်၏။

“ဟား ဟား ဟား”

အေးစက်သော ရယ်မောသံကိုပါ တစ်ဆက်တည်း ကြား
လိုက်ရလေသည်။

“ဓားဘီလူး”

လျှောင်ကုန်းတို့လူစုက ပြိုင်တူပင် ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ဓားဘီလူးက ရယ်မောနေ၏။ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က လျင်မြန်စွာ ရှေ့
တိုးလိုက်သည်။ ဓားဘီလူးက ...

၁၁၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ရပ်လိုက် ... မဟုတ်ရင် ကျုပ် ဒီမီးအိမ်ကို ခွဲပစ်လိုက်မယ်”

သူ၏အသံသည် အေးစက်စရာကျောနေ၏။ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ် မှာ ထိုစကားကြားသောအခါ တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။ သူ လုံးဝ ရှေ့မတိုးရဲတော့ပါ။ မီးအိမ်ကို ခွဲလိုက်လျှင် ဤအခန်းတွင်းမှ ယမ်းသေတ္တာများက ပေါက်ကွဲကုန်မည်မဟုတ်ပါလား။

ဤအခန်းတွင်းရှိ ယမ်းများသည် အလွန်ပင် များပြားလှပေ သည်။ ပေါက်ကွဲသည်နှင့် မည်သူမျှ အသက်ရှင်သန်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။ လျောင်ကုန်း၏မျက်နှာ ဖြူရော်သွားသည်။

“ဓားဘီလူး”

ဓားဘီလူးက မွဲလိုက်၏။ လျောင်ကုန်းက ...

“မင်း ထင်ရာမလုပ်နဲ့၊ ကျုပ်တို့နဲ့ ပူးပေါင်းပါလား၊ မင်း အတွက် နယ်စားရာထူး ကျုပ်ပေးမယ်”

ဟု စည်းရုံးလိုက်၏။ ဓားဘီလူးက ရယ်မောလိုက်၏။

“နယ်စားရာထူး ... ဟုတ်လား”

လျောင်ကုန်းက ...

“ဟုတ်ပါတယ် ... မင်း တစ်သက်လုံး ချမ်းချမ်းသာသာနဲ့ နေရမယ်”

ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ်က နယ်စားရာထူး ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ ခင်ဗျားတို့လို

ဓားတစ်လက်ရှိလျှောက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၁၉

အာဏာမကွဲတဲ့လူများ ထင်နေသလား”

လျောင်ကုန်းက ...

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာအလိုရှိသလဲ ပြောပါ၊ ကျုပ်တို့ အေးအေး ဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ် တောင်းဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ လိုက်နာနိုင်ပါ့မလား”

လျောင်ကုန်းက ...

“ကျုပ်တို့ဘက်က လိုက်လျောဖို့အသင့်ပဲ၊ ဒီလိုလုပ်ပါ ... ကျုပ်ရဲ့သီးသန့်ခန်းမှာ သွားပြီး ဆွေးနွေးကြရအောင်”

ဓားဘီလူးက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ကျုပ်ကို အနံ့အ၊အတစ်ယောက်လို့များ ထင်နေကြ သလား”

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ကျုပ်တို့ကို အထင်မလွဲပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး ဆွေးနွေးကြရင် ပြေလည်သွားမှာပါ”

ဓားဘီလူးက ပြုံးလိုက်၏။

“ကောင်းပြီ ... ဒီမှာပဲ ဆွေးနွေးကြတာပေါ့”

လျောင်ကုန်းက ...

“မင်းသဘောပါပဲ၊ ကဲ ... မင်းရဲ့လိုအပ်ဆန္ဒကိုပြောပါ”

၁၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဓားဘီလူးက အေးတိအေးစက်ဖြင့် တစ်လုံးချင်း ပီပီသသ ပြောလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့အားလုံး ထောင်ထဲဝင်ကြဖို့ပါပဲ”

“ဘာ” ... “ဟင်”

အားလုံးထံမှ အံ့အားသင့်သံများ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။
ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ဓားဘီလူး ... ကျုပ်တို့ တည်တည်တံ့တံ့ စကားပြောကြရအောင်”

ဓားဘီလူးက ...

“ခက်တာပဲ ... ကျုပ်က နောက်နေတယ်များ ထင်နေကြသလား၊ ခင်ဗျားတို့လို နိုင်ငံသစ္စာဖောက်တွေကို ထောင်ထဲထည့်ချင်တာ ကျုပ်ရဲ့ဆန္ဒ၊ ကျုပ်ရဲ့တာဝန်၊ ကျုပ်ရဲ့ ဝတ္တရားပါပဲ”

ဟု ပြတ်သားစွာ ပြောလိုက်လေသည်။ လျှောင်ကုန်း၏ မျက်နှာမှာ နီရဲသွား၏။

သူသည် ပိန်လိုသေးကွေးသော လက်ချောင်းကလေးများကို အသာချိုးလိုက်၏။

“ဓားဘီလူး ... မင်းက ဘာကြောင့် အကျိုးမရှိတဲ့အလုပ်ကို လုပ်ချင်တာလဲ။ ကျုပ်တို့ကို ထောင်ထဲထည့်ရုံနဲ့ မင်းချမ်းသာမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”

ဓားတစ်လက်၏လျှိုပွတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၁

ဓားဘီလူးက ...

“ကျုပ် မချမ်းသာတာ ချမ်းသာတာထက် နိုင်ငံတစ်ခုလုံး အေးချမ်းသာယာဖို့က ပိုပြီးတော့ အဖိုးတန်ပါတယ်”

လျှောင်ကုန်းက ...

“မင်းတောင်းဆိုချက် မပြင်တော့ဘူးလား”

ဓားဘီလူးက ...

“ဘယ်သောအခါမှ ပြောင်းလဲမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လျှောင်ကုန်းက သက်ပြင်းချလိုက်၏။ ဓားဘီလူးကား အလျှော့ပေးမည့်ဟန် မရှိပါ။ ဓားဘီလူးကဲ့သို့ လူစားမျိုးသည် မည်သည့်အရာနှင့်မျှ ဆွဲဆောင်၍မရကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

အလျှော့ပေးမလား၊ တိုက်ခိုက်မည်လား။ ဤလမ်း နှစ်သွယ်အနက် တစ်ခုကို ရွေးချယ်ရတော့မည် ဖြစ်ပါသည်။

အလျှော့ပေးပါက သူသည် မင်းပြစ်သင့်ပေမည်။ သူ့အတွက် ပြစ်ဒဏ်သည် သေဒဏ်မှလွဲ၍ အခြားမရှိသည်ကိုသိနေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးစေးများ ပြန်လာလေသည်။ တိုက်ခိုက်ရမည်လော၊ တွေးရုံနှင့်ပင် ကြက်သီးထဖွယ်ရာ ဖြစ်၏။

သူတို့နှင့် ဓားဘီလူးမှာ ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းကျော်၍ ကွာဝေးနေ၏။ ဓားဘီလူးအား မတိုက်ခိုက်နိုင်မီ ဓားဘီလူးက မှန်ခေါ်

၁၂၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကို ခွဲပစ်နိုင်သော အခွင့်အရေး ရှိနေ၏။

လျှောင်ကုန်းက ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေ၏။ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်မှာ တွေးတောနေဟန်ရှိ၏။ အတန်ကြာမှ

“ဓားဘီလူး ... ကျုပ် အလျှော့ပေးတယ်၊ အဖမ်းခံဖို့ ဆုံးဖြတ်ပါတယ်”

ဟု ပြောကာ လက်ထဲမှ နံချပ်ကူအား ပစ်ချလိုက်၏။

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ကျုပ်ကိုခွင့်လွှတ်ပါ အမတ်ကြီး ... သေမှာထက်စာရင် ထောင်ထဲသွားနေတာက ကောင်းပါသေးတယ်လို့ ယူဆလို့ပါ”

လက်ထောက် ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ခင်ဗျား ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်လုပ်နေပြီး သတ္တိနည်းလှချည်လား”

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ငါ့ကို မဝေဖန်နဲ့”

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်က ...

“ဝေဖန်တော့ ဘာဖြစ်သလဲ”

ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်ချလိုက်၏။

‘ဖြန်း’

လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်မှာ ဒေါသထွက်သွား၏။

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဥှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၃

“သူများက ခင်ဗျားကိုမသတ်ခင် ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အရင်သတ်မယ်ဗျ”

ဟုအော်ဟစ်လိုက်ပြီး ဓားနှင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။ ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်မှာ ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။ သူသည် ဓားချက်များကို ရှောင်တိမ်းရင်း ဓားဘီလူးဘက်သို့ ရောက်ရှိလာ၏။

ဓားဘီလူးမှာ မထင်မှတ်သော အပြောင်းအလဲများကြောင့် မှင်တက်မိနေ၏။ ထိုစဉ် ပင့်ကူဂိုဏ်းချုပ်က ရှောင်တိမ်းရင်းမှ လက်နက်ပုန်းများ ထုတ်ကာ ပစ်လွှင့်လိုက်၏။

သူသည် လက်နက်ပုန်းဖြင့် လက်ထောက်ဂိုဏ်းချုပ်အား ပစ်လိုက်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဓားဘီလူးအား အနီးကပ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဓားဘီလူးမှာ အကောက်ကြိမ်ရပြီကို နားလည်လိုက်၏။ သူသာ လက်နက်ပုန်း ကို ရှောင်တိမ်းလိုက်လျှင် တင်ထားသော မီးအိမ်နှင့် ဝေးကွာသွားမည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါ လျှောင်ကုန်းတို့အား ခြိမ်းခြောက်အရေးယူနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ ဓားဘီလူးက အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

ပစ်လွှင့်လာသော လက်နက်ပုန်းများကို မရှောင်တော့ပါ။ တင်ထားသော မီးအိမ်ကိုသာ အောက်သို့ ပစ်ပေါက်ချလိုက်လေတော့သည်။

✱

သိုင်းပြိုင်ပွဲ ...။

စင်မြင့်ပေါ်၌ သိုင်းသမားနှစ်ယောက် အကြိတ်အနယ် ယှဉ်ပြိုင်နေကြပေသည်။ ပရိသတ်များကလည်း ဆူညံစွာပင် အော်ဟစ်အားပေးနေကြ၏။

ပရိသတ်များကြားထဲ၌ လူတစ်ယောက် ရှိ၏။ ထိုလူသည် စင်မြင့်ပေါ်သို့ စိုက်ကြည့်နေ၏။ သူ့မျက်လုံးများက ယှဉ်ပြိုင်နေသူများထံတွင် မရှိပါ။ ကလပ်ပေါ်တွင် တင်ထားသော ဓားသို့သာ ရောက် ရှိနေလေသည်။

ထိုလူ၏မျက်နှာပေါ်တွင် အံ့အားသင့်သော အရိပ်အယောင်များ ပေါ်ထွက်နေပေသည်။ ထိုလူမှာ အခြားသူမဟုတ်ပါ။ သားသတ်သမား စွန်းစုပိုင် ဖြစ်ပါသည်။

စွန်းစုပိုင်မှာ ဒဏ်ရာမပျောက်သေးပါ။ သူသည် တိမ်လွှာဓားသတင်းကြား၍ ယခုအချိန်မီ ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

“ငါ နားမလည်တော့ဘူး၊ မိုးကြိုးရဲတိုက်က ဘယ်လိုလုပ်ငါ့ဆီက တိမ်လွှာဓားကို ရသွားပါလိမ့်၊ ဘာသဘောနဲ့ ပြန်ပြီးပေးရတာလဲ၊ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ”

ဟုလည်း တွေးတောမိလေသည်။ စွန်းစုပိုင်ကဲ့သို့ပင် ယှဉ်ပြိုင်ပွဲကို စိတ်မဝင်စားဘဲ တိမ်လွှာဓားကို ကြည့်နေသူတစ်ဦးမှာလည်း

ပရိသတ်များကြားတွင် ရှိနေပေသည်။

ထိုလူမှာ အမာရွတ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ အမာရွတ်မှာလည်း ဒဏ်ရာ ကောင်းစွာ မပျောက်သေးပါ။

သူက ဤပြိုင်ပွဲကို ရောက်လာခြင်းအကြောင်းတစ်ခုသာ ရှိပေသည်။ ပြိုင်ပွဲကို သူပါနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ မည်သူရသွားပြီး မည်သို့ ဖြတ်လုရမည်ဟု ကြံစည်လိုခြင်းတစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်၏။

သူသည် အနည်းငယ် အံ့အားသင့်နေ၏။

“စွန်းစုပိုင်ဆီက တိမ်လွှာဓားက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီကိုရောက်လာတာလဲ၊ ဒီအတိုင်းဆိုရင် စွန်းစုပိုင်လည်း သေသွားပြီနဲ့တူတယ်”

သူတို့နှစ်ဦးမှာ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကိုက်နှစ်ဆယ်ပင် မကွာကြပါ။ ပရိသတ်များ များပြားသည့်အတွက် မတွေ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုပရိသတ်ထဲ၌ ဝတ်စုံကောင်းဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ်တစ်ဦး ရှိနေ၏။ ထိုလူငယ်ကမူ တိမ်လွှာဓားအား စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။ တိုက်ပွဲကိုသာ စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေ၏။

ထိုလူငယ်သည် ကျားသစ်ဂိုဏ်းမှ မင်းသားလေး ကျိုးလျှံပင် ဖြစ်ပါသည်။

တိမ်လွှာဓားကို သူ စိတ်မဝင်စားသည်မှာလည်း မဆန်းလွယ်ပါချေ။ သူသည်လည်း မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင် ယန်ရှုနှင့်အတူ အခြားအ

၁၂၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

စည်တစ်ခုတွင်းတွင် ပါဝင်ပတ်သက်နေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ကျိုးလျှံက စင်မြင့်ပေါ်မှ ယန်ရှုအား လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။

“ယန်ရှု... မင်းတို့က ကျုပ်ကို သိမ်းသွင်းနေတာ ကျုပ်မသိဘူးများ ထင်သလား။ နယ်စားရာထူးလောက် ကျုပ်က မက်မောမယ် ထင်သလား။ သခင်မလေး ဝမ်းဝမ်းကို ဖမ်းမိဖို့အတွက် ခင်ဗျားတို့ အကူအညီလိုချင်လိုသာ ပူးပေါင်းနေတာဗျ။ သခင်မလေးကို ပြန်ရပြီးရင် ခင်ဗျားတို့နဲ့ လက်တွဲဖို့ ဝေးပါသေးတယ်။ ယန်ရှု ခင်ဗျားတို့ကိုယ် ခင်ဗျားတို့ လည်လှပြီ မှတ်နေသလား။ ကိစ္စအားလုံးပြီးလို့ အကြံအောင်တာနဲ့ ကျုပ်တို့ကို ရှင်းလင်းပစ်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်က နားလည်ထားတယ်ဗျ”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် စင်မြင့်ပေါ်မှ တိုက်ပွဲက ပြီးဆုံးသွား၏။

မိုးကြိုးရဲတိုက်မှလူများက သေဆုံးသွားသော သိုင်းသမား၏ အလောင်းကို သယ်ထုတ်သွားလေသည်။ အနိုင်ရရှိသော သိုင်းသမားက ခေတ္တ အမောဖြေနေ၏။

ထိုသိုင်းသမား၏အမည်မှာ ယန်ရှုစိန်ဖြစ်၏။ သူသည် လက်နက်မဲ့သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သို့သော် သူ၏လက်ဝါးက ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလှပေသည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုရှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၇

သူသည် သိုင်းသမားနှစ်ယောက်တို့ အနိုင်ယူခဲ့ပြီးဖြစ်၏။ သူနှင့်ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သော သိုင်းသမားတစ်ယောက်မျှပင် အသက်မရှင်ခဲ့ပါ။

ယန်ရှုစိန်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူတစ်ဦးဖြစ်၏။ ပြိုင်ဘက်များကို အနိုင်ရသည့်တိုင် အရှင်မပေးကြောင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယန်ရှုစိန်၏ ရက်စက်မှုကို ပရိသတ်များကပင် ဒေါသထွက်စပြုနေကြပြီဖြစ်၏။ ထိုစဉ် ယန်ရှုစိန်မှာ အမောဖြေပြီးသွား၏။ သူ၏မျက်နှာ က ပြုံးရွှင်နေ၏။

သူ၏မျက်နှာထားကိုတွေ့သူသည် ယန်ရှုစိန်အား ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်သူဟု ထင်ကြမည်မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့်လည်း သိုင်းလောကသားတို့က လူသတ်ရာတွင် အပြုံးမပျက်သူဟု လွယ်ရာခေါ်တတ်ကြပေသည်။

ယန်ရှုစိန်မှာ ပရိသတ်အား ဦးညွှတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူနှင့် ယှဉ်ရဲသူ စင်မြင့်ပေါ်သို့ တက်လာခဲ့ရန် စိန်ခေါ်လိုက်လေသည်။

ယန်ရှုစိန်၏ စိန်ခေါ်သံအဆုံးဝယ် စင်မြင့်ပေါ်သို့ လူတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုလူသည် အခြားသော သိုင်းသမားများကဲ့သို့ စင်မြင့်ပေါ်သို့ ခုန်တက်လာခြင်း မဟုတ်ပါ။

၁၂၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

လှေကားအတိုင်း တက်လာခြင်းဖြစ်၏။ သေချာစွာကြည့်လိုက်ရာ ထိုလူသည် လူငယ်လေးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ကျော်ခန့်သာ ရှိဦးမည်ဟုထင်ရသည်။ ထိုလူငယ်သည် ထင်းယန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထင်းယန်မှာ သိုင်းပြိုင်ပွဲကို ကြည့်ရှုထားသည့်အတွက် သိုင်းလောကသားများ၏ ဟန်ပန်ကိုနားလည်ထား၏။

သူသည် ပရိသတ်ကို ဦးညွှတ်လိုက်ပြီး ယန်ရဲ့စိန်အား လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်ကာ ဂါရဝပြုလိုက်၏။

ယန်ရဲ့စိန်က ထင်းယန်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်းက ကျုပ်နဲ့ယှဉ်မယ် ... ဟုတ်လား”

ထင်းယန်က ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ဟုတ်ကဲ့”

ယန်ရဲ့စိန်က ...

“ကျုပ်နဲ့ယှဉ်တဲ့သူတိုင်း အသက်ဆုံးရှုံးတာကို မင်း သတိထားဖို့ ကောင်းတယ်”

ထင်းယန်က ...

“သူတို့သေကြပေမယ့် ကျုပ်က ရှင်ချင်ရှင်ပါလိမ့်မယ်”

စားတစ်လက်ခံလျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၂၉

ယန်ရဲ့စိန်က ...

“မင်းက အလာကြီးပါလား၊ ကဲ ... မင်း လက်နက်ထုတ်ပါ”

ထင်းယန်မှာ ထိုအခါကျမှပင် ဓားမဆောင်မိသည်ကို နောင်တရရှိသွား၏။ သို့သော် သူက လူ့ခြေမပျက်ပါ။ သူသည် ယန်ရဲ့စိန်နှင့် ရေရှည်တိုက်ရမည့်သူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါ။

သိုင်းကွက် သုံးလေးကွက်မျှ ခံနိုင်ရန်သာ လိုအပ်သည် မဟုတ်ပါလော။ ထင်းယန်က ရယ်မောလိုက်ပြီး ...

“ကျုပ်ရဲ့ လက်တွေခြေတွေဟာ ကျုပ်ရဲ့ လက်နက်ပါပဲ”

ယန်ရဲ့စိန်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ တတိယပွဲကို သူက အလွယ်တကူပင် အနိုင်ရမည်ဟု တွက်ဆမိလေသည်။

ထိုလူငယ်လေးသည် သိုင်းပညာမြင့်မားပုံ မရပါ။ သိုင်းပညာ တတ်ခါစနှင့်တူ၏။ သတ်ရမည်ကိုပင် နှမြောမိလေ၏။ ယန်ရဲ့စိန်က ...

“ကောင်းပြီလေ၊ မင်းကိုတော့ ကျုပ်က အသေမသတ်မီ အောင် သတိထားပါမယ်၊ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်လုံး ဒုက္ခိတဘဝလောက် တော့ ရောက်မှာသေချာတယ်”

ထင်းယန်က ...

“ကဲ ... ကျုပ်တို့ စကားနဲ့ပြောနေမယ့်အစား လက်တွေ့တိုက်ခိုက်ကြတာ ပိုကောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”

၁၃၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယန်ရဲ့စိန်က သူ၏လက်ဆစ်များကို ချိုးလိုက်၏။ သူသည် လူငယ်ဖြစ်သော ထင်းယန်အား ဦးစားပေး၍ တိုက်ခိုက်ရန် မစဉ်းစားပါ။

“သတိထား”

ဟု ပြောပြီး သူကပင် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

စွန်းစုပိုမှာ တိမ်လွှာစားကို ကြည့်ရင်းမှ တိုက်ပွဲကို အမှတ်မထင် ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူ၏မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ဘယ်လိုပါလိမ့် ... ဒီလူငယ် သိုင်းပညာကော ကောင်းကောင်းတတ်မှတတ်ရဲ့လား၊ ဒီအခြေခံကလေးတွေကို အားကိုးရှောင်တိမ်းနေရင် သုံးလေးကွက်နဲ့ သေသွားမှာပဲ”

ယန်ရဲ့စိန်၏လက်ဝါးသည် အရိပ်များစွာ ဖြာထွက်လာပြီး ထင်းယန်၏ခန္ဓာကိုယ်အား ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ထင်းယန်မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။ သူက ထိုလက်ဝါးချက်များကို ရှောင်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

ထိုအခါ နံနက်ပိုင်းကပင် လေ့ကျင့်ခဲ့သော ကျားသစ်ခြေရာသိုင်း သုံးကွက်ကို အလိုလို အသုံးပြုမိသွားလေသည်။

‘ဝို ဝို’

တိုက်ပွဲကိုကြည့်နေသော စွန်းစုပိုမှာ ပို၍ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုပွက်ချက် (၃-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၁

“ကောင်းလှချည်လား”

ထင်းယန်အသုံးပြုသွားသော သိုင်းကွက်ကို သဘောကျသွား၏။ ထင်းယန်သည် ရှောင်ရုံသာ ရှောင်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ယန်ရဲ့စိန်က ...

“မင်းက ပညာလျှိုထားတာကိုး၊ မင်းရဲ့ပညာတွေ ပြပါဦး”

သူသည် ဆက်တိုက်ပင် လက်ဝါးချက်များ တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ရိုက်ထုတ်လိုက်လေသည်။

သူသည် အတွင်းအားကို အပြည့်အဝ အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်နေခြင်းဖြစ်၏။ လက်ဝါးမှ ထွက်ပေါ်နေသော လေအရှိန်ပင် တဝိုင်းဝိုင်းနှင့် ထွက်ပေါ်နေ၏။

လက်ဝါးချက်တိုင်းကလည်း ထင်းယန်၏ သေကွင်းသေကွက်တို့ကိုသာ ဦးတည်နေ၏။

ထင်းယန်မှာ ခွေးပြန်လာ၏။ အကြံအစည် အထမမြောက်မီ ယန်ရဲ့စိန်၏လက်ချက်နှင့် သေရတော့မည်လော။ သူက အံ့ကိုကြိတ်ကာ ကျားသစ်ခြေရာသိုင်းကွက်ကိုပင် အသုံးပြုကာ ရှောင်တိမ်းပေးလိုက်၏။

ယန်ရဲ့စိန်၏မျက်နှာတွင် အပြုံးများ ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သူသည် ဒေါသတကြီး တရကြမ်း လိုက်လံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

၁၃၂ ❖ စက္ကအောင်

ထင်းယန်မှာ ကြောက်စိတ်မရှိတော့ပါ။ သူသည် ကျားသစ်
ခြေရာသိုင်းကွက်ကို ထပ်တလဲလဲ အသုံးပြုကာ ရှောင်တိမ်းနေလိုက်
၏။

ပရိသတ်များက ယန်ရဲ့စိန်အား လှောင်ပြောင်အော်ဟစ်
နေကြလေတော့သည်။

ကျားသစ်ဝိုင်းမှ မင်းသားလေး ကျိုးလျှံမှာ တိုက်ပွဲကို
ကြည့်ရင်း နဖူးကြောများ ရှုံ့သွားလေသည်။

“ဒီလူငယ်အသုံးပြုတဲ့သိုင်းကွက်က ငါတို့ရဲ့ကျားသစ်ခြေရာ
သိုင်းကွက်နဲ့တူလှချည်လား”

ကျိုးလျှံက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး... ကျားသစ်ခြေရာသိုင်းကွက်ဟာ ဝိုင်းချုပ်
ကြီးရဲ့ မူပိုင်သိုင်းကွက်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ သင်ပေးခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊
ပြီးတော့ ဝိုင်းချုပ်ကြီးက ပြည်မကို တစ်ခါမှ ဆင်းတဲ့လူလည်း
မဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် တိုက်ပွဲကို သေချာစွာ ကြည့်ရှုလိုက်၏။ ထင်းယန်
သည် ယန်ရဲ့စိန်နှင့် တိုက်ခိုက်ရင်းက စိတ်ပါလာလေသည်။

သူက ရှောင်တိမ်းရုံအပြင် တိုက်ခိုက်ရန် စိတ်ကူးလိုက်ပြီး
ကျားသစ်ခြေရာသိုင်းကွက်နှင့် သက်တံရောင်စုံသိုင်းကွက်တို့ကို တစ်
ဆက်တည်း အသုံးပြုလိုက်လေသည်။

စားတစ်လက်၏ကျိပ်ကွက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၃

‘ဝုန်း’

ယန်ရဲ့စိန်မှာ ထင်းယန်၏လက်ဝါးချက် ထိမှန်ကာ နောက်
ပြန်လဲကျသွားရလေသည်။

မင်းသားလေးကျိုးလျှံမှာ ထင်းယန် အသုံးပြုလိုက်သော
သိုင်းကွက်အား တွေ့သောအခါ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

“ဒါဟာ သက်တံရောင်စုံသိုင်းကွက်ပဲ”

သူသည် အံ့သြတကြီး ရေရွတ်လိုက်၏။

“ဒီလူငယ် ဘယ်က တတ်တာလဲ၊ ဆင်မလေးနဲ့များ ဆက်
စပ်နေမလား”

ကျိုးလျှံ၏မျက်လုံးများက အရှောင်တောက်ပလာ၏။ သူ
သည် ထင်းယန်၏ လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်
နေလေတော့သည်။

ယန်ရဲ့စိန်မှာလည်း တိုက်ပွဲကို ကြည့်နေ၏။ ထင်းယန် အသုံး
ပြုသော သိုင်းကွက်မှာ ကောင်းလှသည်ဟု ကျိတ်၍ ချီးကျူးလိုက်မိ
၏။

သူက ထင်းယန်အား သတိထားကြည့်လိုက်၏။ ထင်းယန်

၁၃၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သည် ရုပ်ဖျက်ထားသည်ဟု ရိပ်မိလိုက်၏။

“ဘယ်သူကများ ရုပ်ဖျက်ပြီး လာပြိုင်ရတာလဲ”

သူသည် ထင်းယန်အား သေချာစွာ အကဲခတ်ကြည့်နေ လိုက်လေသည်။ ကြည့်ရင်းမှ ထိုလူငယ်သည် ထင်းပေါင်နှင့် တူနေ သည်ဟု သံသယစိတ်များ ဝင်လာမိလေတော့သည်။

ထင်းယန်မှာ ကိုယ့်လက်ဝါးကို ကိုယ် အုံ့သြသလို ပြန်ကြည့် လိုက်၏။ သူသည် ယန်ရဲ့စိန်အား လဲအောင်ပင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလော။

သူက ယန်ရဲ့စိန်အား လှမ်းကြည့်လိုက်၏။ ယန်ရဲ့စိန်၏ မျက်နှာ နီရဲနေပြီး ဒေါက်လည်း အလွန်အမင်း ထွက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထင်းယန်မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။ သူ၏ မူလရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ရဦးမည်ကို သတိရလိုက်၏။

ယန်ရဲ့စိန်က ...

“မင်းက မဆိုးပါလား၊ ကျုပ် ယန်ရဲ့စိန်က မင်းကို သတ်ရ မှ ကျေနပ်မယ်”

သူသည် ကြိုးဝါးလိုက်ပြီး ထင်းယန်ထံ ခုန်ဝင်ကာ တရ ကြမ်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ထင်းယန်မှာ ရှောင်တိမ်းရင်းမှ တိမ်လွှာစားဘက်သို့ မသိမသာ ရွေ့လာခဲ့လေသည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ထိုစဉ် ယန်ရဲ့စိန်က လက်ဝါးနှစ်ဖက် ပြင်းထန်စွာ တွန်း ထုတ်လိုက်၏။

ထင်းယန်က လွတ်ရုံမျှရှောင်ပြီး ထိသွားလေဟန်ဖြင့် နောက်သို့ ပစ်လွှဲချလိုက်၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် တိမ်လွှာစားကို ခြေဖြင့် ခတ်ထုတ်လိုက်လေသည်။

အဖြစ်အပျက်များကား အလွန်ပင် လျင်မြန်လှပေသည်။ အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ၏။ တိမ်လွှာစားက လေထဲသို့ မြောက် တက်သွား၏။

လူအားလုံး၏မျက်လုံးများက တိမ်လွှာစားအား မြောက် သွားရာဘက်သို့ လိုက်ပါသွားလေသည်။

“ဟင်”

“ဟာ”

“သွားပါပြီ”

အားလုံး ရေရွတ်လိုက်ကြ၏။ တိမ်လွှာစားသည် လေထဲ မြောက်တက်သွားပြီးနောက် တောင်အောက် ချောက်ထဲသို့ ပြုတ်ကျ သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

၁၃၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လူအားလုံး မှင်တက်နေမိကြ၏။ ပထမဆုံး သတိဝင်လာသူမှာ စွန်းစုဝိုနှင့် အမာရွတ်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားကြလေသည်။ ကြည့်နေသော ပရိသတ်များမှာလည်း ပြန်လည် သတိဝင်လာသည်။

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဆူညံစွာ အော်ဟစ်နေကြလေသည်။ တချို့ကလည်း ချောက်ထဲသို့ဆင်းရန် ကြိုးစားနေကြလေသည်။

ယန်ရဲ့စိန်မှာလည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။ သူသည် သတိဝင်လာသည်နှင့် ထင်းယန်အား ဆက်လက် တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ထင်းယန်မှာ လဲနေရာမှ မထသေးပါ။ ထို့ကြောင့် ယန်ရဲ့စိန်၏ တိုက်ခိုက်မှုကို မည်သို့ ရှောင်တိမ်းရမှန်းမသိ ဖြစ်သွား၏။

ထိုစဉ်မှာပင် လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ပျံ့ကာ ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုလူရိပ်သည် လျင်မြန်သောအရှိန်ဖြင့် ယန်ရဲ့စိန်အား ကန်ချလိုက်လေသည်။ ယန်ရဲ့စိန်မှာ ယခုလို တိုက်ခိုက်ခံရမည်ဟု မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ။ ထို့ကြောင့် မည်သို့မျှ မရှောင်တိမ်းနိုင်တော့ဘဲ တည့်မတ်စွာပင် အကန်ခံလိုက်ရလေသည်။

‘ဥန်း’

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၇

ယန်ရဲ့စိန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ လွင့်စဉ်သွား၏။ ပြင်းထန်သော ကန်ချက်ကြောင့် စင်မြင့်ပေါ်မှ လွင့်စဉ်ကာ မြေပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား၏။ ပြန်လည်ထလာနိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါချေ။

ထင်းယန်က လူး လဲထလိုက်၏။ သူ့အား ဝင်ကယ်လိုက်သူကို ကြည့်လိုက်ရာ မိုးကြိုးရဲတိုက်သခင် ယန်ရှုဖြစ်နေသည်ကို အံ့သြစွာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ယန်ရှု၏အကြည့်များက အေးစက်မောကျောလှပေသည်။ ထင်းယန်မှာ ရင်ထိတ်သွား၏။ ယန်ရှုက ...

“မင်း ဘယ်သူလဲ”

ထင်းယန်မှာ ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။ ယန်ရှုက ...

“မင်းက တိမ်လွှာစားကို တောင်အောက်ရောက်အောင် စာမင်လုပ်တာ ကျုပ် မသိဘူးများ မှတ်နေသလား”

ထင်းယန်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တစ်ချက်တုန်ခါသွား၏။ ယန်ရှုက ရှေ့သို့ တိုးလာ၏။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ မင်း ကျုပ်လက်က မလွတ်ပါဘူး”

ထင်းယန်မှာ ထိုစကားကို ယုံကြည်၏။ သူသည် ယန်ရှုလက်ကလွတ်အောင် ပြေးရန်မှာ လွယ်ကူမည် မဟုတ်ပါချေ။

ထင်းယန်က မွဲလိုက်၏။

“ကျုပ် ဘယ်သူလဲ ခင်ဗျား မသိဘူးလား”

၁၃၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဟန်ရှု၏မျက်လုံးများ မှေးစင်းသွား၏။

“မင်းအသံက ထင်းပေါင်နဲ့ဆင်တယ်၊ ထင်းပေါင်သေပြီဆို တော့ မင်းဟာ ထင်းယန်ပဲဖြစ်ရမယ်”

ထင်းယန်က ...

“ခင်ဗျားမဆိုးဘူး”

သူသည် မျက်နှာတူများ ခွာချလိုက်၏။ ယန်ရှု၏မျက်နှာ မှာ ဒေါသကြောင့် တင်းမာစက်ထန်နေ၏။

“မင်း ဘာကြောင့် ဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

ထင်းယန်က ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်အစ်ကိုရဲ့ မပြီးဆုံးသေးတဲ့တာဝန်ကို ဆက်ပြီး ထမ်း ဆောင်လိုက်တာပဲ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ယုတ်မာတဲ့ အကြံအစည်ကို ဖျက် ဆီးပစ်လိုက်တာပဲ”

ယန်ရှုမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

“မင်း မင်း”

ထင်းယန်က ရယ်မောလိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့က သိုင်းလောကသားတွေကို သွေးချောင်းစီး စေချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ တိမ်လွှာစားဟာ ပျောက်ဆုံးသွားပါ ပြီ”

ယန်ရှုက အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုစွတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၃၉

“မင်းထင်လို့ပါ၊ ချောက်ထဲမှာ မတွေ့တွေ့အောင် သိုင်း လောကသားတွေ ရှာဖွေကြပါလိမ့်မယ်”

ထင်းယန်က ပို၍ ရယ်မောလိုက်၏။

“ရှာကြပါစေ၊ တိမ်လွှာစားကို ဘယ်သူမှ ရကြမှာမဟုတ် တော့ပါဘူး”

ယန်ရှုက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ထင်းယန်၏လေသံ သည် အလွန်ပိုင်နိုင်သော လေသံမျိုးပင် မဟုတ်ပါလား။

ယန်ရှုမှာ ဒေါသကို မည်သို့မျှ ထိန်းမရတော့ပါ။

“ကောင်းပြီ ... ကျုပ် အကြံအစည်ကို ဖျက်ချင်တဲ့မင်းကို ငရဲပြည်အရောက် ပို့ပေးရမှာပေါ့”

သူသည် ကြိမ်းဝါးပြီး ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ထိုစဉ်မှာပင် ‘ဝုန်း’

ဟူသော ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သည့် ပေါက်ကွဲသံကြီး ပေါ် ထွက်လာ၏။ မြေကြီးများ ရွေ့လျားတုန်ခါသွား၏။

စင်မြင့်မှာ သွက်သွက်ခါအောင် လှုပ်ယမ်းသွားလေသည်။

ယန်ရှုမှာ မြဲမြံအောင်ရပ်မနေနိုင်ဘဲ လဲကျသွား၏။

သူသည် အလန့်တကြား ကြည့်လိုက်ရာ မိုးကြိုးရဲတိုက် သည် တုန်ခါမှုဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ ပြိုလဲကျသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ လေသည်။

၁၄၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အံ့သြခြင်း၊ ထိတ်လန့်ခြင်းတို့ကြောင့် သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်ထွက်နေပြီး အရာအားလုံးကို မေ့လျော့နေသလို ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ပေါက်ကွဲသံများ ဆင့်ကဲ ဆင့်ကဲ ထွက်ပေါ်လာ၏။ တောင်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်သွား၏။ သိုင်းသမားများမှာ ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော ပေါက်ကွဲမှုကြောင့် ထိတ်လန့်သွား၏။

မိုးကြိုးရဲတိုက်၏ ပြုလဲကျမှုများမှ ထိမှန်မည်ကို စိုးရိမ်ပြီး အားလုံးက ဝရန်းသုန်းကားဖြင့် ပြေးလွှားနေကြ၏။ တောင်ပေါ်တစ်ခုလုံး ရှုပ်ထွေးနေ၏။ မီးခိုးမည်းများကလည်း မည်သည့်နေရာမှ ပေါ်ထွက်လာမှန်း မသိပါ။ တောင်တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံထားသလို ဖြစ်နေ၏။

အဖြစ်အပျက်များသည် လျင်မြန် မြန်ဆန်လွန်းလှ၏။ အခြေအနေကလည်း ထိန်းမရဘဲ ရှုပ်ထွေးနေ၏။ လူများကလည်း ခြေဦးတည့်ရာ ထွက်ပြေးနေကြပေသည်။

ထင်းယန်မှာ အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါ။ ရှုပ်ထွေးနေသော အခြေအနေကို အခွင့်အရေးအဖြစ် ရယူပြီး စင်မြင့်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ ထို့နောက် လူကြားထဲ တိုးဝှေ့ကာ တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

ထင်းယန်အား မည်သူမျှ သတိမပြုမိကြသော်လည်း တစ်

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၁

ချိန်လုံး သတိထားနေသူတစ်ယောက်ကမူ တွေ့မြင်သွားလေသည်။ သူသည်လည်း လူကြားမှ တိုးဝှေ့ကာ ထင်းယန်နောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းဝမ်းမှာ တောင်အောက် ချောက်ထဲ၌ ထိုင်နေ၏။ သူမသည် မကြာခဏ ဆိုသလို အပေါ်ကို မော့ကြည့်နေရသောကြောင့် ဇက်ပင် ညောင်းလာ၏။

“အစ်ကိုထင်းယန် အဆင်ပြေပါ့မလား၊ ငါ ဒီမှာ ရောက်နေတာလည်း အတော်ကြာပြီ၊ ဘာမှ အခြေအနေ မထူးပါလား”

သူမက ညည်းတွားရင်း ထိုင်ရာမှ ထကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလိုက်၏။ သူမသည် စောင့်ဆိုင်းရင်း စိတ်က ပိုလှုပ်ရှားလာ၏။

“အစ်ကိုထင်းယန် လှုပ်ရှားသင့်နေပြီ၊ သူ အဆင်မပြေရဲ့လား၊ ဒုက္ခများတွေ နေပြီလား၊ သူ့ရဲ့သိုင်းပညာက ဘာမှရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ အကြံအစည် အကောင်အထည် မပေါ်ခင် တစ်ဖက်သိုင်းသမားလက်ချက်နဲ့ သေသွားနိုင်တယ်”

သူမက နှုတ်ခမ်းကို တစ်ချက်ကိုက်လိုက်၏။

၁၄၂ ❖ စက္ကအောင်

“အစ်ကိုထင်းဟန်... ရှင်သာ တကယ်သေသွားရင် ရှင့်ကို သတ်တဲ့လူကို ကျွန်မ လက်စားချေပေးမယ်လို့ ကတိပြုပါတယ်”

သူမသည် တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးနေ၏။ နောက် ဆုံး သူမက စောင့်ဆိုင်းခြင်းကို စိတ်မရှည်တော့ပါ။ တောင်ပေါ် သို့ လိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူမက ချောက်ထဲမှထွက်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး နောက်ဆုံးအနေ နှင့် အပေါ်သို့ တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစဉ် တောင်ပေါ်မှ တစ်စုံတစ်ရာ ပြုတ်ကျလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

သူမ၏မျက်နှာ ဝင်းလက်သွား၏။

“အစ်ကိုအကြံအစည်အတိုင်း ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီပဲ၊ ငါ့တာဝန် ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဟု ရွှေ့တတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူမက ပြုတ်ကျလာသော အရာကို စိုက်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ တိမ်လွှာစားသည် လျင်မြန် သောအရှိန်ဖြင့် အောက်သို့ ပြုတ်ကျလာလေသည်။

‘ဒုတ်’

ဝမ်းဝမ်းမှာ ကျသောနေရာဆီသို့ အပြေးအလွှား ရှာဖွေ လိုက်၏။ နေရာကိုသိသော်လည်း ချုံနွယ်များ ထူထပ်လှသဖြင့် အချိန်အတန်ကြာ ရှာဖွေမှ တွေ့လိုက်ရ၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုရှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၃

ဝမ်းဝမ်းက ဓားကို ပဝါနှင့်ပတ်လိုက်၏။

“ဒုက္ခပေးတဲ့ဓား”

ဟု ရွှေ့တတ်လိုက်ပြီး ချောက်ထဲမှ လျင်မြန်စွာ ထွက်ခွာသွား လေတော့သည်။

အမာရွတ်နှင့်စွန်းစုပိုတို့မှာ တောင်၏လမ်းတစ်ခုဆီမှ အောက်သို့ ရောက်ရှိလာကြ၏။

သူတို့ တောင်အောက်သို့ ရောက်သောအခါ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ချောက်ထဲမှ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။ အမာရွတ်မှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“ဘယ်သူပါလိမ့်”

သူ၏ ထက်မြက်စူးရှသော မျက်လုံးများက ထိုမိန်းကလေး သည် ရှည်မျောမျောအထုပ်တစ်ထုပ်ယူကာ ထွက်ပြေးသွားသည်ကို ပါ တွေ့လိုက်၏။ အမာရွတ်က ပြုံးလိုက်သည်။

“အကြံပိုင်လှချည်လား၊ စင်မြင့်ပေါ်မှာ တိုက်ခိုက်တဲ့လူငယ် နဲ့ တစ်ဖွဲ့တည်း ဖြစ်ရမယ်၊ လူအများရှေ့ကနေ ပီပီရီရီ အလစ်သုတ် သွားတဲ့သဘောမျိုးပဲ”

၁၄၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အမာရွတ်က လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးလိုက်၏။ သူသည် သစ်ပင်ချုံ
နွယ်များကို အကာအကွယ်ယူကာ ထွက်ပြေးသွားသော မိန်းကလေး
နောက်သို့ နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်သွားလေတော့သည်။

စွန်းစုပိုမှာလည်း အလွန်လျင်သူ ပါးနပ်သူ တစ်ဦးဖြစ်၏။
သူသည် စင်မြင့်ပေါ်မှ တိုက်ပွဲကို ကြည့်ခဲ့၏။

ထင်းယန်သည် တမင်သက်သက် တိမ်လွှာစားကို ချောက်
ထဲသို့ကျအောင် လုပ်ခဲ့ခြင်းဟု သူက ကျိန်းသေပြောရ၏။

ယခု ချောက်ထဲမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ထွက်ပြေးသွား
သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ အခြေအနေကို ဆက်စပ်တွေးလိုက်သည်နှင့်
အမှန်ကို သိရှိနားလည်သွားလေသည်။

“မင်းတို့က တိမ်လွှာစားကို ရိုးရိုးကလေး အလစ်သုတ်သွား
တာကိုး၊ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့အကြောင်း ငါသိလိုက်တာတော့ မင်းတို့
ကဆိုးလို့ပဲ ဆိုရတော့မှာပေါ့ကွာ”

“သူသည် စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ ရယ်မောလိုက်သည်။ သူက
မိန်းကလေးနောက်မှ နောက်ယောင်ခံကာ လိုက်သွားမည်အပြု မိန်း
ကလေးနောက်သို့ လူရိပ်တစ်ရိပ်က နောက်ယောင်ခံကာ ပါသွား
သည်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

စွန်းစုပိုမှာ မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ဘယ်သူပါလိမ့်၊ ဒီလူဟာ မိန်းကလေးနဲ့တစ်ဖွဲ့တည်းလား၊

စားတစ်လက်ခံလျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၅

ဒါမှမဟုတ် ဦးလိပ် မိန်းကလေးတို့ရဲ့အကြံကို ရိပ်မိသွားတဲ့လူလား”

သူသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို သေချာစွာ အကဲခတ်လိုက်၏။
ပြီးမှ ရှေ့မှထွက်ခွာသွားသော လူနှစ်ယောက်နောက်သို့ ခြေရာခံကာ
လိုက်သွားလေတော့သည်။

“တောက်”

တောက်ခေါက်သံတစ်ချက် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
လေသည်။ ယန်ရှု၏မျက်နှာမှာ တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

အံ့ကြိတ်ထားသည့်အတွက် မေးကြောကြီးများပင် ထောင်
ထနေသည်ကို တွေ့မြင်နေရ၏။

ယန်ရှုနောက်တွင် သန်ရှုတ်အပါအဝင် ငယ်သားလေး
ယောက်က တန်းစီရပ်နေ၏။ ယန်ရှု၏ငယ်သားများအနက် အသက်
မသေဘဲ ကျန်ခဲ့သမျှပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကျန်ငယ်သားအားလုံးပင် ရဲတိုက်ပြိုကျရာတွင် ပိတ်မိသေ
ဆုံးသွားခဲ့ကြသည်။

ယန်ရှုမှာ အုတ်ကျိုးပုံဖြစ်နေသော သူ၏ရဲတိုက်ကို မမှီဝတ်
မသန် စိုက်ကြည့်နေ၏။ ထိုအုတ်ကျိုးပုံတို့ကား သူ၏ရည်ရွယ်ချက်၊

၁၄၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မျှော်လင့်ချက်များ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်း၏ နိမိတ်ပုံပင် ဖြစ်နေ၏။

လိုဏ်ဂူသို့လည်း သွားရောက်စစ်ဆေးခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ အားလုံးပျက်စီးခဲ့ချေပြီ။ အမတ်ကြီးလျှောက်ကုန်းနှင့် သူ့မိတ်ဆွေအားလုံး အသက်ရှင်သူ မရှိခဲ့ပါ။

ယန်ရှု၏မျက်လုံးတွင် မျက်ရည်များပင် ရစ်ဝိုင်းနေ၏။

“သန်ရှုတ် ဘယ်သူကျန်သေးသလဲ”

သန်ရှုတ်က ...

“အားလုံးစစ်ဆေးပြီးပါပြီ။ အသက်ရှင်တဲ့လူ ရှာမတွေ့တော့ပါဘူး”

ယန်ရှုက ...

“ကျုပ်နဲ့အတူ မင်းတို့ပဲ ကျန်တော့တာပေါ့”

သန်ရှုတ်က ...

“ကျင်းဟုတ်နဲ့ ငယ်သားသုံးယောက်က မြို့မှာရှိနိုင်ပါတယ်”

ယန်ရှုမှာ ထိုစကားကြားသောအခါ စိတ်အနည်းငယ် သက်သာသွားသလို ဖြစ်သွား၏။ ကျင်းဟုတ်အား လီကျားနန်တို့နောက်သို့ လိုက်ခိုင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်ကို ပြန်၍ အမှတ်ရသွားသည်။

ယန်ရှုက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒီကိစ္စရဲ့တရားခံဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းသိမှာပေါ့ သန်ရှုတ်”

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၇

သန်ရှုတ်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ထင်းပေါင်ရဲ့ညီ ထင်းယန်ရဲ့လက်ချက်ပါပဲ သခင်ကြီး”

ယန်ရှုက မွဲလိုက်၏။

“ကျုပ်ရဲ့ရည်မှန်းချက်အားလုံး ပျက်သွားပြီ။ ဒီတော့ မင်းတို့ ကျုပ်ဆီမှာ ဆက်ပြီး အမှုထမ်းဖို့မလိုတော့ပါဘူး”

သန်ရှုတ်က ...

“ကျုပ် သခင်ကြီးနဲ့ခွဲသွားဖို့ ဘယ်တော့မှ မစဉ်းစားပါဘူး”

ကျန်ငယ်သားများဘက် လှည့်လိုက်ပြီး ...

“မင်းတို့ သွားလို့ရပြီ။ သွားချင်ရာ သွားနိုင်ပါပြီ။ မင်းတို့ဘဝကို မင်းတို့ ဖန်တီးကြပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ငယ်သားများက ယန်ရှုအား အရိုအသေ ပြုလိုက်ပြီးနောက် တောင်ပေါ်မှ ဆင်းသွားကြလေတော့သည်။

ဝင်လုဆဲနေသည် တောင်ထိပ်တွင် မေးတင်နေ၏။ ယန်ရှုက နီရဲနေသော နေလုံးကြီးကို ငေးကြည့်နေ၏။

သန်ရှုတ်က သူ၏နောက်တွင် မလှုပ်မယှက်ရပ်နေ၏။

၁၄၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အတန်ကြာမှ ယန်ရှုက နောက်ပြန်လှည့်လိုက်၏။ သန်ရှုတ်က ...

“လောလောဆယ် သခင်ကြီး ဘယ်သွားပြီ ဘာလုပ်မယ် လို့ စိတ်ကူးထားသလဲ”

ယန်ရှုက တစ်ချက်တွေ့သွား၏။ အတန်ကြာမှ ...

“ကျုပ် လုပ်စရာတစ်ခုပဲရှိတယ်”

သန်ရှုတ်က ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ သခင်ကြီး”

ယန်ရှုက ...

“ကျုပ်ဘဝကိုပျက်စီးသွားအောင် ဖန်တီးခဲ့တဲ့ ထင်းယန်ကို ရှင်းပစ်ဖို့ပဲ၊ ဒါကလွဲပြီး ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး”

သန်ရှုတ်က ...

“ကောင်းပါပြီ ... ထင်းယန်ကိစ္စကို ကျုပ်တာဝန်ထားလိုက် ပါ သခင်ကြီး”

ယန်ရှုက ပြုံးလိုက်၏။

“ထင်းယန်ကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင်ပဲ အပြစ်ပေးချင်တယ်၊ မင်း နဲ့ ကျုပ် အတူတူ ခရီးထွက်ကြတာပေါ့”

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၄၉

ချန်စွေမှာ ဧည့်ခန်းတွင်း၌ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်း လျှောက်နေ၏။

သူသည် ဤအိမ်ကလေး၌ သခင်မလေးတို့အား စောင့်နေ ခဲ့သည်မှာ တစ်နေ့ကုန် ဖြစ်၏။

ယခု တစ်ညကုန်ဆုံး၍ အရုဏ်ပင်တက်ခါနီးပြီဖြစ်၏။ သခင်မလေးနှင့် ထင်းယန်တို့၏ အရိပ်အယောင်ကိုပင် မတွေ့ရသေး ပါ။ ချန်စွေက သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“သခင်မလေးကို ဘယ်ရောက်နေပါလိမ့်၊ ပြန်လာဖို့ကောင်း နေပြီ၊ ဘာကြောင့် ပြန်မလာတာလဲ”

သူသည် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်ရင်း စဉ်းစားလိုက် ပြန်သည်။

“အခုဆိုရင် ယန်ရှုတို့အစီအစဉ်လည်း ပျက်သွားပြီ၊ တခြား ဘာအန္တရာယ်ရှိမှာလဲ၊ ဘာကြောင့် ပြန်မလာတာလဲ၊ ဒုက္ခ တစ်စုံ တစ်ရာနဲ့များ တွေ့နေပြီလား၊ ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ အို ... မနက်အထိ စောင့်လို့မှ မလာရင်တော့ လိုက်ရှာမှ ဖြစ်မယ်”

ချန်စွေက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက် အိမ်ရှေ့ တံခါးပတွင် ထိုင်ကာ စောင့်နေလိုက်လေတော့သည်။

၁၅၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထင်းပေါင်မှာ သားရေချပ်ပေါ်မှ စာများကို ဖတ်ရှုပြီးသွားပြီး ဖြစ်၏။ သူသည် သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် မှတ်ထုတ်လိုက်၏။

“အင်း ...လောဘဟာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ ယခု သူဖတ်ခဲ့ရသောစာများသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ရှစ်ဆယ်ခန့်က သိုင်းသမား ချိုလုံဆိုသူ၏ မှတ်တမ်းများပင် ဖြစ်၏။

ချိုလုံ၊ ချိုကျန်း၊ ယိုဝေဆိုသည့် သိုင်းသမား မိတ်ဆွေသုံးယောက်သည် သိုင်းပညာနှင့်ပတ်သက်၍ လောဘအလွန်ကြီးသူများ ဖြစ်ပေသည်။

သူတို့သည် မည်သည့်သိုင်းပညာကိုမဆို စိတ်ဝင်စားကြ၏။ စိတ်တူကိုယ်တူနှင့် နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်ကြာမျှ လက်တွဲလာခဲ့ကြပေသည်။ တစ်နေ့။

သာယာသော နေ့တစ်နေ့ဖြစ်၏။ ချိုလုံသည် အိမ်ရှေ့ပန်းခြံထဲတွင် ထိုင်ကာ စာဖတ်နေ၏။ သူဖတ်နေသော စာအုပ်မှာ လူ့ခန္ဓာ

စားတစ်လက်၏လျှိုဂ္ဂက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၁

ကိုယ် သွေးကြောများနှင့်ပတ်သက်သော ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

ယခု သူ နောက်ဆုံးလေ့လာနေသော သိုင်းကွက်များသည် သွေးကြောများကို အဓိကထား တိုက်ခိုက်ရသည့် သိုင်းကွက်များ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် သူက သွေးကြောအနေအထားများကို ပို၍ မှတ်မိစေရန် ပြန်လည် ဖတ်ရှုလေ့လာနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မြင်းခွာသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။ မြင်းဖြူတစ်ကောင်သည် အသားကျစွာ ပြေးလာပြီး ခြံရှေ့တွင် ခွာလေးဖက်တို့ခနဲ ရပ်တန့်သွား၏။

မြင်းပေါ်မှလူသည် မြားတစ်စင်းနှယ် ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာ၏။ တစ်ဆက်တည်းပင် ဓားပါးလေးသုံးလက်ကို တစ်ဖြိုင်နက် ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

တိုက်ခိုက်မှုက လျင်မြန်လှ၏။ ဓားပါးလေးသုံးလက်သည် ချိုလုံ၏ခန္ဓာကိုယ်ဆီသို့ နေရာသုံးနေရာခွဲကာ ဝင်ရောက်လာ၏။

ချိုလုံက ပြုံးလိုက်၏။ သူသည် အင်္ကျီလက်ဖြင့် လျှပ်တစ်ပြက် ရိုက်ချလိုက်၏။

‘ခြမ်း ခြမ်း’

၁၅၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဓားပါးလေးများက မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားလေသည်။ ဓားနှင့် ပစ်လိုက်သူက ရယ်မောလိုက်၏။

“ချိုလုံ ... ခင်ဗျားရဲ့သိုင်းပညာက အမြဲသာနေတာပါလားဗျ”

ချိုလုံက ရယ်မောလိုက်၏။

“ချိုကုန်း ... မင်းက ရောက်တာနဲ့ ငါ့ကို သေအောင်သတ်နေတာကိုးကွ”

ချိုကုန်းက ချိုလုံအနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ထို့နောက် ချိုလုံဖတ်နေသော စာအုပ်ကို ဆွဲယူကာ ဖတ်ကြည့်လိုက်၏။

“သွေးကြောနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သိုင်းပညာတစ်ခုခု ကျင့်နေပြီထင်တယ်”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်၏။ ချိုလုံက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“အေး ... အခုရက်ပိုင်းအတွင်း သိုင်းကွက်တချို့ ဘီထွင်ကြည့်နေတာကွ”

ချိုကုန်းက ...

“ကျွန်တော်နဲ့ တွေ့တဲ့နောက်မှတော့ ဒီသိုင်းကွက်တွေကို မေ့ထားလိုက်တော့။ အကောင်းဆုံးသိုင်းကွက်တွေကို လေ့ကျင့်ဖို့သာ ပြင်ထားတော့”

ချိုလုံက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

ဓားတစ်လက်၏လျှိုစွက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၃

“မင်းစကားက တစ်မျိုးပါလား”

ချိုကုန်းက ...

“ကျုပ် မထင်မှတ်ဘဲ သိုင်းကျမ်းတစ်ဆူ ရှိနေတဲ့နေရာကို သိခဲ့ရလို့ပါ”

ချိုလုံက စိတ်ဝင်စားသွား၏။

“သိုင်းကျမ်း ... ဟုတ်လား”

ချိုကုန်းက ...

“ဟုတ်တယ် ... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ဂူပေရဲ့ သိုင်းကျမ်းပဲ”

ချိုလုံ၏မျက်လုံးများ ဝင်းလက်တောက်ပသွား၏။

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား”

ချိုကုန်းက ...

“ကျုပ် ဘယ်တုန်းက လိမ်ညာပြောဖူးလို့လဲ”

ချိုလုံက ပြုံးလိုက်၏။

“ကျုပ်တောင်းပန်ပါတယ်၊ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင်ကို

အံ့သြသွားလို့ပါ”

ချိုကုန်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဖြစ်ရမယ်လေ”

ချိုလုံက ...

“ဂူပေရဲ့သိုင်းကျမ်းကို မင်းက ဘယ်လိုသတင်းရလတာ

၁၅၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လဲ၊ ဘယ်မှာတဲ့လဲ”

ချိုကျန်းက ...

“ဒီအကြောင်းပြောပြဖို့ ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ကျုပ်က ဒီ အတိုင်း ထိုင်ပြီးပြောရမှာလား”

ချိုလုံက ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ ကျုပ်ကလည်း သိုင်းကျမ်းဆိုတာနဲ့ အားလုံး မေ့သွားတယ်၊ ကဲ အိမ်ထဲသွားရအောင်၊ နှစ်ချို့ဝါးရွက်စိမ်း အရက် တစ်အိုးလည်း အသင့်ရှိနေပါတယ်ဗျာ”

ချိုလုံက ...

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် တိုက်ခိုက်ယူရမယ့်သဘောပဲ”

ချိုကျန်းက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ရွှေမုန့်ရိုက်က အလွယ်တကူတော့ ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ချိုလုံက ...

“သူတို့က ဝူပေသိုင်းကျမ်းကို မလေ့လာကြဘူးလား”

ချိုကျန်းက ...

စားတစ်လက်အိပ်ပျက်ချက် (၃-အတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၅

“မိုက်ချုပ်ကြီးနောင်ဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး စိတ်ဝမ်းကွဲနေ တော့ ဘယ်သူမှ မလေ့ကျင့်ဖြစ်ဘဲ သိမ်းဆည်းထားခဲ့ရတယ်”

ချိုလုံက ကောက်ကျစ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒါဆို ကျုပ်တို့ အရယူရမှာပေါ့”

ချိုကျန်းက ...

“ဒါကြောင့် ခင်ဗျားကို လာခေါ်တာပေါ့ဗျာ”

ချိုလုံက ...

“နေဦး ... ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စည်းနဲ့ မလုံလောက်ဘူး၊ ယိဝေကိုပါ ခေါ်ရင်ကောင်းမယ်”

ချိုကျန်းက တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ ... ကျုပ်တို့သုံးယောက် ပူးပေါင်းမလုပ် ရှားခဲ့တာ ကြာပြီပဲ”

ယိဝေမှာ စိတ်လှုပ်ရှားသွား၏။ သူ၏နားကို သူပင် မယုံချင် သလို ဖြစ်သွား၏။ ချိုလုံနှင့်ချိုကျန်းတို့အား မော့ကြည့်လိုက်၏။

“စုပေရဲ့သိုင်းကျမ်း ဟုတ်လား”

ချိုကျန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။ ယိဝေက ...

၁၅၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“မက်မောစရာပဲ”

ချိုလုံက ...

“သိပ်မှန်တာပေါ့။ သိုင်းလောကမှာ ဒီသိုင်းကျမ်းကိုသာ ရခဲ့ရင် ကျုပ်တို့ လက်မထောင်နိုင်ပြီပေါ့။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

ယီဝေက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်၏။ ဂူပေသည် တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၏ ပြိုင်ဘက်ကင်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

သူ၏သိုင်းပညာကိုသာရခဲ့လျှင် သိုင်းလောကဝယ် ပြိုင် ဘက်ကင်းသော သိုင်းသမားဖြစ်ရတော့မည်မှာ မလွဲပါချေ။

ယီဝေက ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီအခွင့်အရေးကို ကျုပ် ဘယ်လက်လွှတ်ခံနိုင်မှာလဲ၊ ကျုပ် လည်း အတူလိုက်မှာပေါ့ဗျာ”

✱

ရွှေပုရစ်ဂိုဏ်း ...။

ရွှေပုရစ်ဂိုဏ်းသည် အလွန်လျှို့ဝှက်သော အဖွဲ့အစည်းတစ် ခု ဖြစ်ပေသည်။ သိုင်းလောကနှင့်ဆက်ဆံလေ့ မရှိပါ။ အလွန်ခေါင် လှသော တောင်ထိပ်တစ်ခုပေါ်တွင် ကသီးတခြား နေထိုင်ကြ၏။

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ဂိုဏ်းသားဦးရေမှာလည်း နှစ်ဆယ်ခန့်မျှသာ ရှိ၏။ သူတို့ သည် သိုင်းလောကသို့ ဝင်လေ့မရှိသလို သူတို့နေရာသို့လည်း မည် သည့်လူစိမ်းကိုမျှ အဝင်မခံပါ။

နယ်မြေအတွင်း ဝင်မိသူသည် သေရစမြဲသာ ဖြစ်ပေသည်။ ယနေ့တွင်မူ ရွှေပုရစ်ဂိုဏ်း တည်ရှိရာ ကောင်ခြေသို့ လူသုံးယောက် က တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာလေသည်။ ထိုလူသုံးယောက်မှာ ချို လုံ၊ ချိုကျန်းနှင့် ယီဝေတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ချိုလုံမှ သစ်ပင်များကြား လျှောက်သွားရင်းမှ ခြေလှမ်း ရပ်တန့်သွား၏။ ရှေ့တွင် ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခု ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

“မဝင်ရ၊ ကျူးကျော်လျှင် သေဒဏ်”

ရွှေပုရစ်ဂိုဏ်း

ဟု ရေးသားထားပေသည်။ ချိုလုံက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ကိုယ့်လမ်းအတိုင်း ကိုယ်သွားကြမယ်၊ အားလုံး လက်မနှေးကြနဲ့”

ဟု မှာကြားလိုက်ပြီး တောင်ပေါ်သို့ စတင်ပြေးတက်သွား လေသည်။ ချိုကျန်းနှင့်ယီဝေတို့ကလည်း တစ်လမ်းစီ ပြေးတက်သွား ကြလေသည်။

✱

၁၅၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟား ဟား ဟား”

ချိုလုံက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။ တိုက်ရည် ခိုက်ရည်ပြည့်ဝသော ဉာဏ်များလှသော သူတို့အား ရွှေပုရစ်ဂိုဏ်းသားများ မယှဉ်နိုင်ခဲ့ပါ။

သူတို့၏ အလစ်တိုက်ခိုက်မှုအောက်ဝယ် ကျဆုံးသွားကြလေသည်။ ယိဝေက တိမ်လွှာစားနှင့် သိုင်းကျမ်းကိုကြည့်လိုက်လေသည်။

“ရတနာတွေတော့ သူတို့သုံးစွဲလိုက်ပြီ ဖြစ်ရမယ်”

ချိုလုံက ...

“ကျုပ်တို့အတွက် ရတနာတွေ မလိုအပ်ပါဘူးဗျာ”

ချိုကျန်းက ...

“သိပ်မှန်တာပေါ့”

သူသည် အိတ်ထဲမှ အရက်ပုလင်းကို ထုတ်ယူလိုက်၏။

“ကျုပ်တို့ အောင်မြင်မှုအတွက် စားသောက်ပွဲလေး ကျင်းပလိုက်ရအောင်”

ယိဝေက သဘောကျသွား၏။

“ချိုကျန်း ... ခင်ဗျားက ကိစ္စအစအဆုံး စဉ်းစားထားပါလားဗျာ”

“ဗျာ”

စားတစ်လက်၏လျှိုဖျက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၅၉

ချိုကျန်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က အလုပ်တစ်ခု လုပ်မယ်ဆိုရင် အစစ အရာရာ ပြင်ဆင်ပြီးမှ လုပ်တတ်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

သူတို့သုံးယောက်က ဝိုင်းထိုင်လိုက်၏။ ချိုကျန်းက အရက်ခွက်များပါ ထုတ်လိုက်ပြီး အရက်များ ငဲ့ထည့်ပေးလိုက်၏။

အားလုံး ခွက်များဖြိုင်တူ ကောက်ကိုင်လိုက်၏။ ချိုလုံက...

“အောင်မြင်မှုအတွက်”

ဟု ဟစ်ကြွေးလိုက်ပြီး မော့ချလိုက်၏။ ယိကျန်းကလည်း မော့ချလိုက်၏။ ချိုကျန်းက သောက်မည်ပြုပြီး မသောက်ဘဲ ရပ်နေ၏။ ထိုစဉ် ယိကျန်းမှာ အရက်သီးသွားပြီး ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးကာ အရက်တချို့ ပြန်အန်ထွက်လာ၏။

ချိုကျန်းက အရက်ခွက်ကို ပြန်ချလိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာအပေါ်ဝယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွားဟန် ပေါ်လွင်နေ၏။

ယိဝေမှာ ချောင်းတဟွပ်ဟွပ်ဆိုးနေ၏။ သူ့ရှေ့တွင် အရက်ခွက် ချထား၏။ အရက်တစ်ဝက်မျှသာ ရှိတော့၏။

ထိုစဉ် ချိုလုံ၏အသံက ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အား”

သူသည် လည်ပင်းကို လက်နှင့်ဖိကာ စူးစူးဝါးဝါး အော်ဟစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူ၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ တွန့်လိမ်သွားပြီး နေထိုင်သလို

၁၆၀ ❖ စန္ဒာအောင်

လန်ကျသွား၏။

ကြမ်းပေါ်တွင် သုံးလေးပတ်မျှ လှိမ့်ကာ အော်ဟစ်နေ၏။
ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်ကာကျသွားလေသည်။

ယီဝေမှာ အံ့အားသင့်သွား၏။ ချိုလုံ၏အလောင်းကို စိုက်
ကြည့်လိုက်၏။ ချိုလုံ၏တစ်ကိုယ်လုံး ပြာနှမ်းနေသည်ကို တွေ့လိုက်
ရသည်။

“ပြင်းလိုက်တဲ့အဆိပ်”

သူသည် ချိုကျန်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ ချိုကျန်း၏
မျက်နှာပေါ်တွင် ကောက်ကျစ်ရက်စက်သော အရိပ်အယောင်များ
ပေါ်လွင်နေ၏။ ယီဝေက အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“ချိုကျန်း ... မင်း ယုတ်မာလှချည်လား”

ချိုကျန်းက ရယ်မောလိုက်၏။

“သိုင်းကျွန်းကို တစ်ယောက်တည်း လေ့ကျင့်ရမှ ပြိုင်ဘက်
ကင်းသိုင်းသမားဖြစ်မှာပေါ့။ မင်းတို့နဲ့အတူ လေ့ကျင့်ရရင် ဘယ်လို
လုပ် ပြိုင်ဘက်ကင်း သိုင်းသမား ဖြစ်တော့မှာလဲ”

ယီဝေမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။ သူ
သည် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ပါ။ ဓားကိုဆွဲနုတ်ကာ တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။ ဒေါသကြောင့် သူ၏တိုက်ခိုက်မှုက အလွန်ပင် ပြင်း
ထန်နေပေသည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၁

ချိုကျန်းမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။ ယီဝေသည် အဆိပ်မိထား
သော်လည်း ကချို တစ်ဝက် ပြန်အန်ထွက်သွားသည်ကို သူမေ့နေ၏။

ယီဝေ သူ့ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ မတိုက်ခိုက်နိုင်ဟု ထင်
မှတ်ထားလေသည်။ ယခု ယီဝေက ပြင်းထန်စွာတိုက်ခိုက်လာသော
အခါ မနည်းပင် ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

ယီဝေမှာ ချိုကျန်းအပေါ် အလွန်နာကြည်းဒေါသထွက်နေ
၏။ ထို့ကြောင့် ချိုကျန်းအား ခုခံခွင့်မပေးဘဲ တရကြမ်း တိုက်ခိုက်
လိုက်လေတော့သည်။

ယခုနှစ်ပိုင်းအတွင်း သူ၏ဓားပညာမှာ အလွန်တိုးတက်နေ
၏။ ချိုကျန်းမှာ ရှောင်တိမ်းရင်းမှ ထိတ်လန့်သွား၏။

“ယီဝေ ရပ်လိုက်ပါ”

ယီဝေက မကြားသည့်အလား ဆက်လက် တိုက်ခိုက်လိုက်
လေသည်။ သူ၏ဓားချက်များသည် ချိုကျန်း၏ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်သို့ မိုး
သီးမိုးပေါက်များသဖွယ် ကျရောက်သွားလေသည်။

“အား”

ချိုကျန်းမှာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး ကြမ်းပေါ် လဲကျ
သွားလေသည်။

ယီဝေက ချိုကျန်း၏အလောင်းအား ရွံ့မုန်းစွာ စိုက်ကြည့်
လိုက်၏။ ထို့နောက် သူသည် ဂူပေသိုင်းကျွန်းကို ကောက်ယူကာ

၁၆၂ ❖ စက္ကူအောင်

ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

“လောဘ လောဘ ... ကြောက်စရာ သိပ်ကောင်းပါလား၊
လောဘကြောင့် အားလုံး အသက်သေရတာပဲ၊ ယိဝေလည်း အဆိပ်
ဒဏ်နဲ့ ဒီမှာ သေဆုံးသွားတာကိုး”

ထင်းပေါင်က မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်၏။ သူ
သည် ဂူပေသိုင်းကျမ်းကို ယူကာ ဖတ်ရှုလိုက်၏။

အချိန်အားလပ်နေသည့် အတူတူ ထိသိုင်းကွက်များကို
လေ့ကျင့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ထင်းပေါင်မှာ ဉာဏ်ကောင်းသူတစ်ယောက်ဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် သူသည် ဂူပေသိုင်းကျမ်းမှ သိုင်းပညာများကို အခက်အခဲ
သိပ်မရှိဘဲ လေ့ကျင့်နိုင်ခဲ့လေသည်။

ထင်းယန်မှာ ဓားဘီလူး၏အိမ်သို့ ဦးတည်ထွက်ခွာလာလေ
သည်။ သူသည် လမ်းခရီးတွင် ပို၍ လျင်မြန်စေရန် မြင်းတစ်ကောင်

စားတစ်ကောင်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ကို ဝယ်ယူလိုက်၏။ ထို့နောက် မြင်းနှင့် ခရီးဆက်လာခဲ့လေသည်။

မင်းသားလေးကျိုးလျှံသည် ထင်းယန်နောက်မှ နောက်
ယောင်ခံလိုက်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွက် အခက်အခဲ သိပ်မရှိပါ။

ထင်းယန်သည် အတွေ့အကြုံနုနယ်သော လူငယ်တစ်
ယောက်ဖြစ်၏။ သူ့သွားလိုရာသို့ ဦးတည်သွားနေ၏။ နောက်သို့
လှည့်ပင်မကြည့်ပါချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း မင်းသားလေးကျိုးလျှံမှာ ထင်းယန်၏
နောက်မှ အလွယ်တကူ လိုက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် လမ်းခရီး၌ ထင်းယန်အား ဖမ်းဆီးစစ်ဆေးရမည်။
သို့သော် ထိုအကြံကို ချက်ချင်းပယ်ဖျက်လိုက်၏။

ထင်းယန်အား ခြေရာခံလိုက်သွားခြင်းအားဖြင့် သူတွေ့လို
သော သခင်မလေးအားတွေ့လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားသောကြောင့်
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထင်းယန်သည် မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းနှင်နေ၏။ သူသည် ဓား
ဘီလူး၏အိမ်သို့ ရောက်ရန်သာ စိတ်စောနေ၏။

သူသည် အစီအစဉ်အတိုင်း ဝမ်းဝမ်းကလည်း တိမ်လှည့်

၁၆၄ ❖ ပဏ္ဏအောင်

ကိုယူ၍ လာနေပြီဟု ယုံကြည်မိသည်။

သူက မြင်းနှင့်သွားသည့်အတွက် ဝမ်းဝမ်းထက် စော၍ ရောက်နိုင်၏။

ဝမ်းဝမ်းရောက်လာလျှင် တိမ်လွှာစားကို မည်သူမျှ မရနိုင်အောင် ဖျက်ဆီးပစ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

တိမ်လွှာစားနှင့်ပတ်သက်၍ သိုင်းကျမ်းကိုလည်းကောင်း၊ ရတနာများကိုလည်းကောင်း သူ လုံးဝ မမက်မောပါ။

ထိုစားအတွက်နှင့် သိုင်းလောကသားတို့အား သွေးချောင်းစီးတိုက်ပွဲများ မဖြစ်ပေါ်တော့လျှင် သူ ကျေနပ်မြဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူ၏အစ်ကို ထင်းပေါင် ကြံရွယ်ခဲ့သည့်အတိုင်းလုပ်ဆောင်နိုင်လျှင် ဝမ်းမြောက်ရပြီဖြစ်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူအား သတိရလိုက်သည်နှင့် ထင်းယန်မှာ ဝမ်းနည်းသွား၏။ မျက်ရည်များလည်း ဝိုင်းလာလေသည်။ သူတို့၏မိဘများလည်း ငယ်စဉ်ကပင် ကွယ်လွန်ခဲ့ကြ၏။

ထင်းပေါင်ကပင် သူ့အား အစ်ကိုလိုသဖွယ်၊ မိဘလိုတစ်မျိုး ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့လေသည်။ အစ်ကိုဖြစ်သူ၏ ကျေးဇူးများက ကြီးမားလှပေစွာ။ သူက တစ်လှည့်တုံ့ပြန်မှုမပြုနိုင်ခင် အစ်ကိုဖြစ်သူမှာ သေဆုံးသွားလေသည်။

ထင်းယန်က အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၅

“ကျုပ်အစ်ကိုကိုသတ်တဲ့ ခင်ဗျားကို ဘယ်ဝံ့ကုမကျေနပ်ဘူးဗျ”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်၏။ သူ၏ရင်ထဲ၌ အမုန်းတရားများက တဟုန်းဟုန်း တောက်လောင်နေတော့သည်။

ဝမ်းဝမ်းမှာ တိမ်လွှာစားကိုယူကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့၏။ သူမသည် ပြေးရင်းမှပင် သူမနောက်မှ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသူရှိနေသည်ဟု ရုတ်တရက် ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူမက ပြေးလွှားရာမှရပ်ကာ နောက်သို့ ရုတ်တရက် လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူမနောက်တွင် မည်သူမျှ ရှိမနေပါ။

ဝမ်းဝမ်းက မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ သူမသည် ရှေ့သို့ ဆက်လက်ပြေးလွှားလာခဲ့ပြန်၏။ သူမ၏စိတ်ထဲမှ ခံစားချက်ကမူ ပျောက်မသွားပါ။ သတိပေးနေသလို ဖြစ်နေ၏။

ဝမ်းဝမ်းမှာ သုံးလေးကြိမ်မက နောက်ယောင်ခံသူ ရှိမရှိ စစ်ဆေးလိုက်လေသည်။

တစ်ကြိမ်မျှပင် နောက်ယောင်ခံသူကို မဖော်ထုတ်နိုင်ခဲ့ပါ။ ထိုလူသည် သူမနောက်မှ ဝါးသုံးလေးရှိက်ခန့်အကွာတွင် ရှိနေသလို

၁၆၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ဝမ်းဝမ်းမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။

“ငှါစိတ်က ထင်နေလို့လား၊ နောက်ယောင်ခံသူ တကယ်ပဲ ပါနေသလား၊ ပါလာတယ်ဆိုရင်တော့ အတော်သတိထားရမယ်၊ ဒီလူဟာ ကျွမ်းကျင်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူမက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ ဆက်လက်ပြေးလွှားလာခဲ့လေတော့သည်။

မြို့ကလေးတစ်မြို့ ...။

နံနက်ခင်းအချိန်ဖြစ်သောကြောင့် မြို့အဝင်ဈေးလမ်းမတွင် လူများ စည်ကားနေ၏။

ဝမ်းဝမ်းက ဈေးလမ်းမအတွင်း ဝင်လိုက်ပြီး စားသောက်ဆိုင်ကို ရှာဖွေလိုက်၏။ စားသောက်ဆိုင်ကိုတွေ့သောအခါ လမ်းဝင်လိုက်ပြီး အပေါက်ဝအား မျက်နှာမူကာ မကြာမီ လူကြားထဲက အတင်းတိုးဝှေ့ ထွက်လာသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူ၏မျက်နှာသည် တစ်ခါမြင်ရုံမျှနှင့် မေ့ပျောက်သွားနိုင်မည့် မျက်နှာမျိုးမဟုတ်ပါ။ အလွန် မှတ်မိလွယ်သောမျက်နှာမျိုး ဖြစ်သည်။

စားတစ်လက်၏လျှိုဥက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၇

ထိုလူ၏မျက်နှာတွင် ထင်ရှားကြီးမားသော အမာရွတ်ကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလော။ ထိုအမာရွတ်နှင့်လူသည် စားသောက်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေသော ဝမ်းဝမ်းအား တစ်ချက်မျှသာကြည့်ပြီး မလှမ်းမကမ်း ဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

ဝမ်းဝမ်းက ကျိတ်၍ ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒီတစ်ခါ ရှင်ပုန်းပြီး မလိုက်နိုင်တော့ဘူး၊ ရှင့်ကို ကျွန်မ သိသွားပြီ”

ဟု ကျေနပ်စွာ ရေရွတ်လိုက်၏။ ထို့နောက် ထိုလူအား မျက်ခြည်ဖြတ်ထားရန် စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

သူမက စားသောက်ဆိုင်အတွင်းဘက်သို့ လှမ်းဝင်လိုက်၏။ ထို့နောက် သူမက စားသောက်ဆိုင်၏အနောက်ဘက်အပေါက်မှ တစ်ဆင့် လစ်ထွက်လာခဲ့သည်။

သူမက ကျိတ်၍ ပြုံးလိုက်၏။ အမာရွတ်နှင့်လူ သူမအား ဒေါင်းတောက်အောင် ရှာဖွေနေတော့မည်ဟုလည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

ဝမ်းဝမ်းသည် လမ်းကြိုလမ်းကြားလေးမှတစ်ဆင့် မြို့ပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ မြို့ပြင်ရောက်သောအခါ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားလိုက်လေတော့သည်။

၁၆၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းဝမ်းသည် တောလမ်းကလေးအတိုင်း ပြေးလွှားလာ၏။ သူမနောက်တွင် သစ်ပင်ချုံနွယ်များက ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

လမ်းကလေးအတိုင်း ချိုးကွေ့အပြီးတွင် သူမ၏ ခြေလှမ်းများ ရုတ်တရက် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားသည်။

မျက်နှာလည်း ကွက်ခနဲ ပျက်သွားလေသည်။ သူမရှေ့လမ်းပေါ်တွင် လူတစ်ယောက်က ပိတ်၍ ရပ်နေသောကြောင့် ဖြစ်၏။

လမ်းပိတ်ထားသူကား အခြားသူမဟုတ်ပါ။ သူမက ရုတ်ခြည်ဖြတ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီဟု ယူဆထားသော အမာရွတ်နှင့်လူပင် ဖြစ်ပါသည်။

အမာရွတ်နှင့်လူမှာ ဝမ်းဝမ်း အံ့သြသွားသည်ကို တွေ့သောအခါ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“မိန်းကလေးက တယ်နောက်ကျတာကိုး၊ ကျုပ်က စောင့်နေတာ ကြာပြီ”

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ... ရှင့်ကို ကျွန်မ မသိပါလား၊ ကျွန်မသွားမယ့်လမ်းကို ဘာလို့ ပိတ်ထားတာလဲ”

အမာရွတ်နှင့်လူက ...

မားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၆၉

“မင်းမသိတာ မဆန်းပါဘူး၊ ဘာကြောင့် ပိတ်ထားသလဲဆိုတာ မင်း ကကယ်မသိတာလား”

“ရှင် လူမှားနေပြီထင်တယ်၊ ကျွန်မကို လမ်းဖယ်ပေးပါ”
အမာရွတ်နှင့်လူက ...

“ကျုပ်က လမ်းဖယ်ပေးရမယ်ဆိုရင် တိမ်လွှာဓားကို ကျုပ်ဆီ အပ်ခဲ့မှဖြစ်မယ်”

ဝမ်းဝမ်း ရင်ထိတ်သွား၏။ သို့သော် ဟန်မပျက် ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရှင် ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

“မင်းတို့ တိမ်လွှာဓားကို ပိမိရှိကလေး ထုတ်သွားတာ ကျုပ် မသိဘူးထင်နေသလား၊ မင်းကျောပေါ်က ဓားကို ပေးစမ်း”

ဝမ်းဝမ်းက အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“ရှင်ယူဖို့ အစွမ်းအစရှိရင်ယူပါ”

အမာရွတ် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ သူ့အား ပြန်၍ပင် စိန်ခေါ်လာသော မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။

“မိန်းကလေး ခေါင်းမမာချင်နဲ့၊ ကျုပ်က ညာတာမှာမဟုတ်ဘူး”

“ရှင့်ကို ကျွန်မ ပြောပြီးပြီ၊ ယူနိုင်ရင်ယူ မယူနိုင်ရင် လမ်းဖယ်ပေးပါ”

၁၇၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အမာရွတ်နှင့်လူက ...

“တယ်လည်း အလိုက်မသိပါလား၊ မင်းနာမည်ပြောပါဦး”

ဝမ်းဝမ်းက မဲ့လိုက်ပြီး ...

“ကျားသစ်မယ်”

အမာရွတ်နှင့်လူက ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“နာမည်နဲ့လိုက်ပါတယ်၊ မင်းက ကောင်းကောင်းမပေးချင်တော့ ကျုပ် အဆိုးမဆိုးပါနဲ့”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် လက်ဝါးဖြင့် စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ ဝမ်းဝမ်းကလည်း ကျားသစ်ခြေရာသိုင်းကွက်နှင့် တုံ့ပြန်လိုက်လေသည်။ အမာရွတ်နှင့်လူက ...

“မင်းမဆိုးဘူး ... ဟိုနေ့က လူငယ်ထက် ပိုတော်ပါလား”

သူသည် ကျားသစ်မယ်ဝမ်းဝမ်းအား အထင်မသေးစွဲတော့ပါ။ အထက်မြက်ဆုံးသိုင်းကွက်များကို ယုတ်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းဝမ်းမှာလည်း ချက်ချင်းပင် တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။ တစ်ခဏချင်းပင် တိုက်ပွဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်စန့် ရောက်သည်အထိ မည်သူမျှ အသာမရကြသေးပါချေ။

အမာရွတ်နှင့်လူက ကျားသစ်မယ်ဝမ်းဝမ်းအား ကျိတ်၍

စားတစ်လက်၏လျှိုဝတ်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၁

ချိုးကျူးလိုက်မိလေသည်။

“ဒီမိန်းကလေးရဲ့သိုင်းပညာ ကောင်းလှချည်လား၊ အတွေ့အကြုံနုလွန်းလို့ အတွေ့အကြုံသာများရင် ငါ အတော်ကိုတိုက်ခိုက်ယူရမှာပဲ”

သူ မပေါ့ဆရဲတော့ပါ။

သိုင်းကွက်တစ်ရာကျော်လာပြီ ဖြစ်၏။ ဝမ်းဝမ်းမှာ အတွေ့အကြုံ နုနယ်သည်က တစ်ကြောင်း၊ အတွင်းအား မပြည့်သည်က တစ်ကြောင်းကြောင့် တစ်စထက်တစ်စ ရှုံးနိမ့်လာလေသည်။

အမာရွတ်နှင့်လူက သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... မိန်းကလေး ... မင်း အရှုံးပေးလိုက်တာ ကောင်းမယ်”

“ရှင် နိုင်အောင်ပဲ တိုက်ပါဦး”

“မင်းကို ကျုပ်က နောက်ထပ် သိုင်းကွက် နှစ်ဆယ်အတွင်း အနိုင်ယူပြမယ်”

ထိုစဉ် သစ်ပင်များကြားမှ စကားသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

၁၇၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“အမာရွတ် ... မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ရတာ အတော်ဝမ်းသာနေတဲ့ပုံပဲ”

အမာရွတ်မှာ မျက်နှာပျက်သွား၏။ အသံလာရာသို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

သစ်ပင်များကြားမှ ဝဏ္ဏသောလူတစ်ယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“စွမ်းစုပို”

သားသတ်သမား စွန်းစုပိုက ...

“အမာရွတ် ... မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်နေတာ မကောင်းဘူး ထင်တယ်”

အမာရွတ်က ...

“စွန်းစုပို ... အပိုစကားပြောမနေနဲ့၊ မင်း ဝင်မရှုပ်တာ အကောင်းဆုံးပဲ”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ကျင့်နေတာ မြင်တွေ့နေတော့ ကျုပ်က ဝင်မစွက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား”

“စွန်းစုပို ... သူတော်ကောင်းလေသံ ဟစ်မနေနဲ့၊ မင်း ဘာကြောင့် ရောက်လာတယ်ဆိုတာ ကျုပ်မသိဘဲ နေမလား”

“သိရင် ဘာကြောင့် အပိုတွေ ပြောနေရတာလဲ”

အမာရွတ်က ...

တေးတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၃

“ကျုပ်က ဒီကိစ္စမှာ အရင်ဦးပါတယ်၊ ခင်ဗျား နောက်ဆုတ်ပေးပါ”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် စွန်းစုပိုက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား ... အမာရွတ် ... မင်း သေသေချာချာ စဉ်းစားပါဦး၊ တိမ်လွှာခားက ကျုပ်လက်ထဲက ပျောက်ဆုံးသွားတာပါ။ ဒီ တော့ ကျုပ်နဲ့ပဲ ပိုပြီးသက်ဆိုင်မှာပေါ့”

အမာရွတ်က ...

“ကျုပ်တို့ ဒီအတိုင်းဆိုရင် စကားပြောနေလို့အပိုပဲဖြစ်မှာပဲ”

“ကောင်းတယ် ... မင်းနဲ့ကျုပ် ပြန်ပြီး ယှဉ်ပြိုင်ကြသေးတာပေါ့”

အမာရွတ်က ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒီတစ်ခါတော့ အရှုံးအနိုင် ကွဲပြားတဲ့ အထိ ယှဉ်ကြတာပေါ့”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် စွန်းစုပိုက သူ၏ခားကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တိုက်ပွဲကို စတင်လိုက်လေသည်။ ဝမ်းဝမ်းမှာ ထိုနေရာမှ အမြန်ဆုံး ပြေးထွက်လာခဲ့ရလေ တော့သည်။

၁၇၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အရက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင် ...။

မှောင်ရိပ်သန်းပြီး ချောင်ကျသော စားပွဲတစ်လုံးဝယ် ယန်ရှု နှင့်သန်ရှုတ်တို့ ထိုင်နေကြ၏။

ထိုစဉ် အရက်ဆိုင်အတွင်းသို့ လူတစ်ယောက် ဝင်ရောက် လာလေသည်။ ထိုလူအား တွေ့သောအခါ ယန်ရှု ဝမ်းသာသွား၏။

“ကျင်းဟုတ်”

ဝင်လာသူသည် ချက်ချင်းပင် စားပွဲဆီသို့ ရောက်ရှိလာ၏။

“သခင်ကြီး ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ကျွန်တော် သတင်းကြားလို့ အမြန်ပြန်လာတာ”

ယန်ရှုက ...

“ထိုင်ပါဦး၊ သန်ရှုတ် ... မင်းပဲရှင်းပြလိုက်တော့။ ကျုပ် ဒီအကြောင်းတွေ ပြန်မပြောချင်တော့ဘူး”

သန်ရှုတ်က အဖြစ်အပျက်များကို အကျဉ်းချုံးကာ ပြောပြ လိုက်လေသည်။ ကျင်းဟုတ်က အံ့ကြိတ်လိုက်၏။

“လက်စသတ်တော့ ထင်းယန်တို့ရဲ့ လက်ချက်ကိုး၊ ဒီလိုမှန်း သိရင် လမ်းမှာတွေ့တုန်းက ရှင်းပစ်လိုက်ပါတယ်”

ယန်ရှု၏မျက်လုံးများ တောက်ပသွား၏။

“လမ်းမှာတွေ့တယ် ... ဟုတ်လား”

စားတစ်လက်၏လျှိုစက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၅

“ဟုတ်ကဲ့ ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လောက်က လမ်းမှာ အမှတ် မထင် တွေ့ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်က ရဲတိုက်ကို အမြန်ပြန်ချင်နေတာနဲ့ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ခဲ့တာ”

ယန်ရှုက ထိုင်ရာမှ ဝုန်းနေ ထလိုက်၏။

“သူနဲ့အတူ ဘယ်သူပါသလဲ”

“ကျွန်တော်တွေ့တာတော့ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ”

“သူတစ်ယောက်တည်းနဲ့တော့ စွမ်းဆောင်နိုင်မှာ မဟုတ် ဘူး၊ အဖော်ရှိရမယ်”

ကျင်းဟုတ်က ...

“သူ မြင်းဝယ်ပြီး ခရီးဆက်သွားတာပဲ၊ သူ့ရဲ့လူတွေနဲ့ပြန် ဆုံဖို့လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်မယ်”

ယန်ရှုက အံ့ကြိတ်ကာ ...

“ထင်းယန် ... မင်း ကျုပ်လက်က မလွတ်စေရဘူး”

ဟု ကြိုးငါးလိုက်လေသည်။

သိုင်းကွက်များ လေ့ကျင့်ရင်း ထင်းပေါင်၏ခြေထောက်မှာ လည်း ပြန်လည်ကောင်းလာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

၁၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ခြေထောက် ကောင်းလာသည်နှင့် သူသည် ဤနေရာမှ ထွက်ခွာရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တိမ်လွှာစားနှင့် သိုင်းကျမ်းကိုမူ ယူဆောင်သွားရန် စိတ်မကူးပါ။ ဤနေရာတွင် ရှိနေခြင်းက အကောင်းဆုံးဖြစ်မည်ဟု ယူဆ၏။ ထို့ကြောင့် သူက တိမ်လွှာစားနှင့် သိုင်းကျမ်းကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းထားခဲ့ပြီး သူကျလာရာ အပေါက်သို့ ခုန်တက်လိုက် ၏။

သူ၏ ကိုယ်ဖော့ပညာမှာ အလွန်တိုးတက်နေပြီဖြစ်ရာ အခက်အခဲမရှိဘဲ လိုဏ်ဂူပေါက်ထဲမှ ပြန်လည်ထွက်လာနိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

ထင်းပေါင်းမှာ အလွန်အံ့ဩသွား၏။ မိုးကြိုးရဲတိုက်သည် ရုစရာမရှိအောင် ပျက်စီးနေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထင်းပေါင် သက်ပြင်းချပြီး တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ အိမ်ပြန်ရောက်သောအခါ ညီဖြစ်သူအား မတွေ့ရချေ။ စားပွဲပေါ်တွင်ရှိနေသော စာနှစ်စောင်ကိုသာ တွေ့လိုက်ရလေသည်။

တစ်စောင်မှာ ဓားဘီလူးတို့အား စိတ်မပူရန် ထင်းယန်က ရေးထားသောစာဖြစ်၏။ နောက်တစ်စောင်မှာ ထင်းယန်နှင့် ကျား

စားတစ်လက်၏လျှို့ဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၇

သစ်မယ်ခမ်းဝမ်းတို့ ပြန်ရောက်လာလျှင် ဓားဘီလူးအိမ်ဂေဟာသို့ လိုက်လာခဲ့ရန် ရေးထားသော စာပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထင်းပေါင် မျက်မှောင်ကြွတ်သွား၏။

“ငါမရှိတုန်း ဘာတွေများ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သလဲ ... ညီလေးက သိုင်းပညာမတတ်ဘဲ သိုင်းလောကသားတွေနဲ့တွဲနေရင် ဒုက္ခတွေ့တော့မှာပဲ”

သူသည် ညီဖြစ်သူအတွက် စိုးရိမ်သွား၏။ ဓားဘီလူး နေထိုင်ရာ နယ်မြေကို သိသော်လည်း အိမ်ကိုမူ မသိပါ။

မေးမြန်းစုံစမ်းပြီးလိုက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ထင်းပေါင်က သူ၏ စုတ်ပြတ်နေသော အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ပြီး အိမ်ကလေးအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ထင်းယန်မှာ ဧည့်ခန်းတွင်း ခေါက်တံခွန်ခေါက်ပြန် လျှောက်နေ၏။

“ဝမ်းဝမ်းလည်း မရောက်သေးပါလား”

သူသည် ညည်းတွားပြီးမှ သတိရသွား၏။ သူက မြင်းနှင့် ခရီးဆက်လာခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဝမ်းဝမ်းထက် အနည်းဆုံး နှစ်

၁၇၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရက်နီးပါးမျှ စော၍ရောက်ရှိမည်ဖြစ်၏။

ယခုမှ သူက တစ်ရက်သာ စောင့်ရသေးသည် မဟုတ်ပါလား။ ထင်းယန်မှာ စိတ်ကို လျော့လိုက်၏။

ဝမ်းဝမ်းကိုစောင့်ရင်း တိမ်လွှာစားကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် နည်းလမ်းများကို တွေးတောနေလိုက်လေတော့သည်။

မင်းသားလေးကျိုးလျှံမှာ မှောင်ရိပ်အတွင်းမှနေ၍ အိမ်ကလေးကို အကဲခတ်နေ၏။

“အင်း ... သူဟာ တစ်ယောက်ယောက်ကို စောင့်နေတာသေချာပြီ၊ ငါ ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ သူ့ကို ဖမ်းထားမလား၊ အခြေအနေ ဆက်ကြည့်မလား”

နောက်ဆုံး သူက ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။ ထင်းယန်အား မဖမ်းသေးဘဲ အခြေအနေကို ဆက်၍စောင့်ကြည့်ရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

အလောသုံးဆယ်ပြုမိ၍ ကျားသစ်မယ် ဝမ်းဝမ်းအား မတွေ့လိုက်ရမည်ကို စိုးရိမ်သောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ် အိမ်ကလေးမှာ မီးမှိန်သွား၏။ ထင်းယန် အိပ်တော့မည် ဖြစ်၏။

စားတစ်လက်၏လျှိုဥကချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၇၉

မင်းသားလေး ကျိုးလျှံမှာ ယခုမှပင် ဆာလောင်မှုကို သတိရလာမိ၏။ သူက မြို့တွင်းသို့သွားကာ စားသောက်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ချက်ချင်းပင် မြို့တွင်းသို့ တွက်လာခဲ့လေသည်။

စားသောက်ဖွယ်ရာများ ဝယ်နေစဉ် နောက်မှ ခေါ်သံကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“မင်းသားလေး”

ကျိုးလျှံက ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သူ၏မျက်နှာမှာ ဝင်းလက်သွားလေသည်။

“လိန်ကူး”

မှန်ပါသည် ...။

လိန်ကူးနှင့်လီကျားနန်တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။ လိန်ကူးမှာ မင်းသားလေး ကျိုးလျှံ၏လူယုံဖြစ်၏။

လီကျားနန်မှာမူ မိုးကြိုးရဲတိုက်မှ ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် ကျားသစ်မယ် ဝမ်းဝမ်းကို ရှာဖွေနေကြသူများ ဖြစ်ကြပေသည်။

လိန်ကူးက ...

“မင်းသားလေး ... ဒီကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

လီကျားနန်က ...

၁၈၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“သခင်ကြီးကကော ဘာမှာလိုက်သေးလဲ”

မင်းသားလေးက အဖြစ်အပျက်များကို အကျဉ်းချုံးကာ ပြောပြလိုက်လေသည်။ လိကျားနန်က ...

“ဒါဆို မိုးကြိုးရဲတိုက် ပျက်စီးသွားပြီပေါ့”

“ဟုတ်တယ် ... အားလုံး ပြိုကွဲသွားပါပြီ”

လိကျားနန်က ဦးညွတ်လိုက်၏။

“ဒါဆို ကျုပ်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

လိန်ကူးက ...

“မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

လိကျားနန်က ...

“မိုးကြိုးရဲတိုက် ပြိုကွဲသွားတဲ့အတွက် ကျုပ်မှာ တာဝန် မရှိတော့ပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ကို ဆက်မကူညီနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျုပ် ဇာတိမြေလည်း မရောက်တာကြာလို့ ပြန်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီဗျ”

သူသည် ကျိုးလျှံအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွားလေတော့ သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် ...။

စားတစ်လက်၏လျှိုက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၁

ထင်းယန် အိပ်ရာမှ နိုးလာသောအခါ အခန်းတွင်း၌ လူနှစ် ယောက် ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထင်းယန်မှာ ထိတ်လန့်သွား၏။

“ခင် ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ လိန်ကူးနှင့် မင်းသားလေး ကျိုးလျှံ တို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

လိန်ကူးက ကျောက်စိမ်းပြားလေးကို ထောင်ပြလိုက်၏။

“မင်း ဒါ ဘယ်ကရတာလဲ”

ထင်းယန်က ရင်ထိတ်သွား၏။ လိန်ကူးက ...

“မင်း မသိဘူးလို့တော့ မပြောနဲ့။ မင်း တတ်ထားတဲ့ သိုင်း ကွက်နဲ့ ဒီဆွဲပြားက ကျားသစ်မယ်ဆီကဆိုတာ ကျုပ်တို့သိနေတယ်”

ထင်းယန်မှာ မည်သို့မျှ လိမ်ညာပြော၍ မရနိုင်ကြောင်း ကောင်းစွာ နားလည်လိုက်၏။

“ကျားသစ်မယ် ဘယ်မှာလဲ”

ထင်းယန် ခေါင်းခါလိုက်၏။

“ကျုပ် မသိဘူး”

“မင်း အသားနာချင်လို့လား”

“ကျုပ် တကယ်မသိတာပါ”

ကျိုးလျှံက ပြီးလိုက်၏။

၁၈၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီကိုလာမယ် မဟုတ်လား”

ထင်းယန်မှာ ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။ လိန်ကူးက ဓားကို ဆွဲထုတ်ကာ ထင်းပေါင်၏လည်မျိုတွင် ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

“ပြောစမ်း... ကျားသစ်မယ် ဒီကိုရောက်လာမယ် မဟုတ်လား”

ထင်းယန်က မဖြေသေးဘဲ အချိန်ဆွဲထားရန် စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် ကျုပ်ကိုမသတ်ပါနဲ့၊ ကျုပ် အမှန်အတိုင်း ပြောပါမယ်”

ကျိုးလျှံက ပြုံးလိုက်၏။ ထင်းယန်မှာ ချက်ချင်းပင် နေရာလွှဲပြောရန် စဉ်းစားလိုက်လေသည်။

“သူနဲ့ကျုပ်ချိန်းတာ ဒီမှာမဟုတ်ဘူး”

ကျိုးလျှံက ...

“ဘယ်မှာချိန်းတာလဲ”

ထင်းယန်မှာ မည်သို့ ဆက်ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်နေ၏။ လိန်ကူးမှာ စိတ်မရှည်တော့ပါ။

“ပြောစမ်း... ကျုပ် မင်းကို သတ်မိတော့မယ်”

ထိုစဉ် စကားသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

“သူ့ကို မင်းတို့ သတ်လို့မရဘူး”

ဓားတစ်လက်၏လျှံဝက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၃

- လိန်ကူးနှင့်ကျိုးလျှံတို့ ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ အခန်းတွင်း ဝင်လာသော လူသုံးယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူများမှာ ယန်ရှု၊ သန်ရှုနှင့် ကျင်းဟုတ်တို့ဖြစ်သည်။ ကျိုးလျှံက...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကိစ္စကို ဝင်စွက်မလိုလား”

ယန်ရှုက ...

“ဝင်စွက်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူဟာ ကျုပ်အလိုရှိနေတဲ့လူ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကိုထားခဲ့ပြီး မင်းသားလေးတို့ သွားနိုင်ပါပြီ”

ကျိုးလျှံမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

“သူနဲ့ကျုပ် ပြဿနာရှင်းနေတယ်၊ ခင်ဗျားတို့သာဝင်မစွက်ဘဲ ထွက်သွားကြပါ”

ယန်ရှုမှာလည်း ဒေါသထွက်သွား၏။ သူသည် ထင်းယန်အား တွေ့သည်နှင့် သတ်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်နေ၏။ မင်းသားလေးတို့လူစုက ရှုပ်နေသည့်အတွက် အလိုလို ရန်လိုသွားမိလေသည်။

“ဒီမှာ မင်းသားလေး... ဒီလူကို ကျုပ်လက်ထဲ ချက်ချင်း အပ်လိုက်ပါ”

ကျိုးလျှံမှာ ယန်ရှု၏ အထက်စီးနင်းဆန်သော လေသံကို ကြားရသောအခါ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားလေသည်။

“ဒီမှာယန်ရှု... ကျုပ်ကိုလာပြီး ခြိမ်းခြောက်မနဲ့နော်၊ ကျုပ်

၁၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကံ ခင်ဗျားကို ကြောက်မယ်လို့ လုံးဝမထင်ပါနဲ့”

ယန်ရှုမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

“မင်းသားလေး... မင်းကို ကျုပ်က မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံခဲ့လို့ သတိပေးနေတာ၊ ဒီထဲက ချက်ချင်းထွက်သွားပါ”

ထိုစဉ် လိန်ကူးက ရှေ့သို့ထွက်လာ၏။

“မင်းသားလေး... သူတို့ကို ဂရုစိုက်မနေနဲ့”

ကျင်းဟုတ်က ...

“လိန်ကူး... မင်း ဘာစကားပြောတာလဲ”

လိန်ကူးက မဲ့လိုက်၏။

“ကျုပ်တို့က ပြည်မက သိုင်းသမားတွေကို မမူလို့ လာခဲ့တယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

ကျင်းဟုတ်က ဓားဆွဲထုတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီလေ... ပြည်မက ဓားပညာကို ပြလိုက်ရသေးရတာပေါ့”

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် အိမ်ကလေးအတွင်းဝယ် ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၅

သန်ရှုတ်က တိုက်ပွဲအခြေအနေကို ကြည့်လိုက်၏။ ယန်ရှုနှင့် မင်းသားလေးကျိုးလျှံတို့မှာ လက်ရည်ကုစွာ တိုက်ခိုက်နေကြ၏။

လိန်ကူးက အသာစီးမှ တိုက်ခိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ သန်ရှုတ် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒီလိုအချိန်မှာ သိုင်းလောကစည်းကမ်းတွေကို လိုက်နာနေလို့ မဖြစ်ပါဘူး”

သူသည် ဓားကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကျင်းဟုတ်ဘက်မှ ကူညီတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ လိန်ကူးမှာ ချက်ချင်းပင် ခံစစ်အနေအထားသို့ ကျရောက်သွားလေသည်။

လိန်ကူးက အံကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။ ဤအတိုင်း ဆက်တိုက်ခိုက်လျှင် ရှုံးနိမ့်မည်မှာ သေချာနေ၏။ ရှုံးနိမ့်မည့်အတူ သေရွာသို့ အဖော်ခေါ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

သူသည် သူသေကိုယ်သေ ဓားကွက်များကို အသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။ သန်ရှုတ်က ရှောင်မနေပါ။ သူ၏ဓားကို ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ် လိုက်လေသည်။

“အား” “အား”

၁၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယန်ရှု၏ပခုံးတွင် သွေးများနီရဲနေ၏။ သူသည် ကျိုင်းလုံ၏
ဓားပညာကို အံ့သြနေမိ၏။

သိုင်းကွက် တစ်ရာကျော်လာသည်နှင့် သူက ရှုံးနိမ့်စပြုလာ
သည် မဟုတ်ပါလား။ ကျိုးလျှံက အေးစက်စွာပြုံးလိုက်၏။

“နယ်စပ်က သိုင်းပညာဟာ ပြည်မထက် သာတယ်ဆိုတာ
ခင်ဗျား တွေ့ရပါလိမ့်မယ်”

သူသည် ပြောရင်း ဓားခုနစ်ချက်တိတိထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။ ယန်ရှုမှာ ရင်ထိတ်သွား၏။ သူသည် ကျိုးလျှံ၏ဓား
ချက်ကို သတိကြီးစွာထားပြီး ခုခံလိုက်ရလေသည်။

ထိုစဉ် လိန်ကူးနှင့်သန်ရှုတ်တို့ထံမှ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်သံ
ထွက်ပေါ်လာ၏။ ကျိုးလျှံနောက်သို့ လှည့်ကြည့်မိသွား၏။

ယန်ရှုက ရလာသောအခွင့်အရေးအား လက်လွှတ်မခံပါ။
သူသည် ဓားသုံးချက်တိတိ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ကျိုးလျှံမှာ ထိတ်လန့်သွား၏။ ကမန်းကတန်း ရှောင်တိမ်း
လိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွား၏။

“အား”

ကျိုးလျှံမှာ နာကျင်စွာအော်ဟစ်ကာ ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျ
သွားလေတော့သည်။

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၇

စွန်းစုပိုက ...

“မိန်းကလေးဆိုပြီး ကျုပ်က ညာတာမယ်လို့ မထင်နဲ့”
ဝမ်းဝမ်းက နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်၏။

“ရှင်တို့ဟာ လောဘတက်လာရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ချမ်းသာ
မပေးဘူးဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းနားလည်ပါတယ်”

စွန်းစုပိုက ဘာမျှမပြောတော့ပါ။ သူ၏ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာ
စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

ဝမ်းဝမ်းမှာ စွန်းစုပိုအား သိုင်းကွက်ခုနစ်ဆယ်အထိသာ
လက်ရည်တူယှဉ်နိုင်ခဲ့၏။ သိုင်းကွက်ခုနစ်ဆယ်ကျော်လာသည်နှင့်
ရှုံးနိမ့်စ ပြုလာလေတော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ...

“သခင်မလေး မကြောက်နဲ့ ... ကျုပ်လာပြီ”

အော်သံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ခုန်ဝင်လာ၏။ ချန်စွေ
ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းဝမ်းသည် ချန်စွေအား တွေ့သောအခါ အားတက်သွား
လေသည်။ ချက်ချင်းပင် တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်လိုက်လေသည်။ သို့
သော် စွန်းစုပိုမှာ နယ်နယ်ရံရံ သိုင်းသမားတစ်ဦး မဟုတ်ပါချေ။

နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း
အေးအေးဆေးဆေးပင် တိုက်ခိုက်နိုင်၏။

၁၈၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ချန်စွေ၏ သိုင်းပညာမှာ မဆိုးလှပါ။ သို့သော် ချန်စွေထက် ညံ့သူဖြစ်၏။ သူတို့နှစ်ယောက်သည် စွန်းစုပိုအား ဘယ်ညာခွဲကာ တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း အသာစီးမရနိုင်ဘဲ ရှိနေ၏။

စွန်းစုပို၏ တိုက်ခိုက်အားကလည်း မလျော့နိုင်ဘဲ ရှိနေသဖြင့် ချန်စွေမှာ စိတ်ပူလာလေသည်။ စွန်းစုပိုမှာ သူ၏ဓားကြီးကို ရှေ့ယမ်းကာ မီးကုန်ယမ်းကုန် တိုက်ခိုက်နေ၏။

ချန်စွေက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။ သူသည် တတ်ကျွမ်းသမျှ သိုင်းကွက်များကို ထုတ်ဖော်ကာ တရကြမ်းတိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။ သိုင်းကွက်နှစ်ရာခန့် ရောက်ရှိလာ၏။

ဝမ်းဝမ်းမှာ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံမရှိသဖြင့် မောဟိုက်လာလေတော့သည်။ ဝမ်းဝမ်း ပြေးလာခဲ့၏။ သူမသည် ဓားဘီလူး၏အိမ်နှင့် မနီးမဝေးနေရာသို့ ရောက်သောအခါ နောက်မှလိုက်လာသော စွန်းစုပိုအား တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းဝမ်းမှာ ရင်ထိတ်သွားသည်။ ဓားဘီလူးအိမ်ရောက်လျှင် ထင်းယန်နှင့်တွေ့မည်ဖြစ်၏။ သို့သော် ထင်းယန်ထံမှ အကူအညီ ရမည်မဟုတ်ပါ။ ထင်းယန်ပင် ဒုက္ခရောက်နိုင်၏။

နောက်ဆုံး သူမက ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်၏။ စွန်းစုပိုအား ရပ်စောင့်နေလိုက်လေသည်။ စွန်းစုပိုက ရယ်မောလိုက်၏။

“မိန်းကလေး ... ဓားပေးတော့မလား”

ဓားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချယ် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၈၉

“ရှင်ယုနိုင်ရင် ကျွန်မပေးရမှာပေါ့”

စွန်းစုပို၏တိုက်အားမှာ အနည်းငယ် ကျဆင်းလာသော်လည်း ပြင်းထန်နေဆဲပင်ဖြစ်၏။

တစ်ချက်တွင် ဝမ်းဝမ်းမှာ တိုက်ခိုက်ရင်း အရှိန်လွန်သွား၏။ စွန်းစုပို၏ဓားက ရုတ်ခြည်းဆိုသလိုပင် ဝမ်းဝမ်းထံသို့ ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ချန်စွေမှာ မျက်လုံးများ ပြာဝေသွား၏။ သူသည် မိုက်မိုက်ကန်းကန်းပင် လူနှင့်ဓားပါ တစ်ရှိန်ထိုး ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

စွန်းစုပိုမှာ ဝမ်းဝမ်းအား ခုတ်ချသောဓားချက်ကို ရုပ်သိမ်းလိုက်ရပြီး ချန်စွေအား ခုတ်ချလိုက်၏။ ချန်စွေမှာ အမှန်တွင် နောက်ပြန်ဆုတ်ရမည်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူက ဆက်၍ဖိကာ တိုးဝင်လိုက်၏။

‘ခြွမ်’

စွန်းစုပို၏ဓားက ချန်စွေ၏ဓားကို ရိုက်ဖယ်ပြီး ရင်ဝကို ခုတ်ချလိုက်မိလေသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဝမ်းဝမ်း၏ဓားချက်ကလည်း စွန်းစုပို ၏ နံစောင်းသို့ ထိုးစိုက်မိသွားလေသည်။

“အား”

စွန်းစုပိုမှာ နာကျင်စွာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး လဲကျသွားလေတော့သည်။

၁၉၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းဝမ်းသည် ချန်စွေအား ပွေ့ထူလိုက်၏။ ချန်စွေ၏ရင်ဝတွင် သွေးခြင်းခြင်း နီရဲနေလေသည်။

“သခင်မလေး”

ဝမ်းဝမ်းက ...

“ချန်စွေ ... ရှင် စကားမပြောနဲ့၊ ကျွန်မ သမားတော်ဆီ အရောက်ခေါ်သွားမယ်”

ချန်စွေက ...

“ကျုပ်မနေရတော့ပါဘူး သခင်မလေး။ ကျားသစ်ဂိုဏ်းကို ပြန် ...”

ချန်စွေမှာ စကားပင် ဆုံးအောင်မပြောနိုင်တော့ပါ။ ဇက်ကျိုးကျသွားလေသည်။

ဝမ်းဝမ်းမှာ ဝမ်းပန်းတနည်း ငိုကြွေးလိုက်လေသည်။ သူမ၏ သစ္စာရှိလူယုံများ ဆုံးရှုံးကုန်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ထင်းယန်က ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်၏။

ယန်ရှု၏စကားအရ ယန်ရှုတို့၏အကြံအစည်များ ပျက်ယွင်း

စားတစ်လက်၏လျှိုရှက်ချက် (ဒု-အတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၁

သွားပြီကို သိလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

“ငါ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို ဖျက်ဆီးခဲ့တဲ့မင်းကို ငါက တတိတိနဲ့ နှိပ်စက်ပြီးသတ်ရမယ်”

ယန်ရှု၏အသံသည် အေးစက်မာကျောနေ၏။ ထင်းယန်က

“ခင်ဗျားတို့က မကြံစည်သင့်တာ ကြံစည်တဲ့နောက်မှတော့ ပျက်စီးရမှာပေါ့၊ ကျုပ်ကြောင့်မဟုတ်လည်း ခင်ဗျားတို့ ဘယ်တော့မှ မအောင်မြင်ပါဘူး”

ယန်ရှုမှာ ပို၍ ဒေါသထွက်လွှား၏။

“တိတ်စမ်း ... မင်းတို့ညီအစ်ကိုသာ မရှုပ်ခဲ့ရင် ဘယ်တော့မှ မပျက်စီးဘူးကွ”

ယန်ရှုက ခါးကြားမှစားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ...

“မင်းရဲ့ခန္ဓာကိုယ်ကို တစ်စဉ်ဖြစ်အောင် ဖြတ်တောက်ပစ်မယ်၊ မင်း ဝေဒနာခံစားတာကို ကျုပ် ကြည့်ရမယ်၊ ဒါတောင် မင်းအပေါ် ကျုပ်အမုန်းက ပြေမှာမဟုတ်ဘူး”

သူသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ထင်းယန်၏လက်ကို ဓားနှင့် ခုတ်ချလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် အလင်းတန်းတစ်ခုက ဝင်ရောက်ကာ ဓားချက်ကို ခုခံပေးလိုက်လေသည်။

‘ခြွမ်း’

၁၉၂. ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယန်ရှုက လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

အိမ်တွင်းဝင်လာသော မိန်း ကလေးတစ်ယောက်အား
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ကျားသစ်မယ်”

“ဝမ်းဝမ်း”

ယန်ရှုနှင့်ထင်းယန်တို့ ပြိုင်တူရွှေ့တတ်လိုက်ကြ၏။ ယန်ရှုက

“ကျင်းဟုတ် ... သူ့ကို ကြည့်ရှင်းလိုက်”

ကျင်းဟုတ်က ချက်ချင်းပင် ရှေ့သို့ခုန်ထွက်ကာ ဝမ်းဝမ်း
အား ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ယန်ရှုက ထင်းယန်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်၏။

“ထင်းယန် ... မင်းကို ဒီတစ်ခါတော့ ဘယ်သူမှ ကယ်နိုင်
မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ...

‘ဝုန်း’

ပြတင်းပေါက်မှာ ပွင့်ထွက်သွား၏။ လူရိပ်တစ်ခုက ထင်း
ပေါင်နှင့် ယန်ရှုတို့ကြားသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဟင် ... အစ်ကို”

ယန်ရှုက ...

“ထင်းပေါင်”

BURMESE
CLASSIC
.COM

မေးတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ထင်းပေါင်က ...

“ဟုတ်တယ် ... ခင်ဗျားရဲ့ မကောင်းမှုတွေကို အဆုံးသတ်
ပေးဖို့ ကျုပ် ပြန်ရောက်လာတာပဲ”

ယန်ရှုက မဲ့လိုက်၏။

“မင်းက ကျုပ်ကို ဆုံးမနိုင်မလား။ ကျုပ်ကပဲ မင်းကို ရှင်း
ပစ်နိုင်မလား ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

သူသည် စကားဆုံးသည်နှင့် ဓားကို ဝှေ့ယမ်းကာတိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။ ထင်းပေါင်ကလည်း တုံ့ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘ခွမ်း’

ယန်ရှု၏လက်ထဲမှဓားမှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ပြုတ်ကျသွား
လေသည်။ ယန်ရှုမှာ အံ့သြသွား၏။ ထင်းပေါင်က သူ့အား သိုင်းတစ်
ကွက်တည်းနှင့် အနိုင်ယူလိုက်သည် မဟုတ်ပါလား

ထင်းပေါင်က ဓားကိုပြန်ကောက်ပေးလိုက်၏။

“မကျေနပ်ရင် နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်တိုက်ခိုက်လိုက်ပါဦး”

ယန်ရှုက ဤတစ်ကြိမ်တွင် သူ၏ အထက်မြက်ဆုံးဓားကွက်
ကို ထုတ်ဖော်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

ဓားရိပ်များက ဖြာထွက်သွားလေသည်။ ထင်းပေါင်က
လက်ကိုဝှေ့ယမ်းပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

‘ခွမ်း’

၁၉၄ ❖ ပတ္တအောင်

ယန်ရှု၏ဓားကိုလက်မှာ ထုံကျင်သွား၏။ သူ၏ဓားချက်
မှာလည်း အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

နေရောင်ခြည်မှာ ပူနွေးစွာကျရောက်နေ၏။ နေရောင်
အောက်ဝယ် ရောင်စုံပန်းကလေးများက လှပစွာ ဖူးပွင့်နေပေသည်။

မြို့တံခါးဝတွင် မြင်းသုံးစီးက ရပ်တန့်နေ၏။ ထင်းပေါင်၊
ထင်းယန်နှင့် ကျားသစ်မယ် ဝမ်းဝမ်းတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝမ်းဝမ်းက ...

“ကျွန်မတော့ လူတွေကို အံ့သြမိတယ်၊ လောဘတက်လာ
ရင် မကြံစည်ဝံ့တာ ကြံစည်ရဲကြတယ်၊ သတ်ဖို့ဖြတ်ဖို့လည်း လက်
မနေးကြတော့ဘူး”

ထင်းယန်က ...

“အာဏာကိုမက်မောတဲ့လူတွေကလည်း အတူတူပါပဲ၊ အာ
ဏာရမယ်ဆိုရင် ဘာမဆို လုပ်ဝံ့ကြတယ်၊ ကျွန်တော်တော့ သိုင်း
လောကကို စိတ်ကုန်သွားပြီ၊ အစ်ကိုလည်း သိုင်းလောကထဲမှာ မနေ
သင့်တော့ဘူး”

ထင်းပေါင်က ...

စားတစ်လက်၏လျှိုဝှက်ချက် (ဒု-ဇာတ်ဆင်း) ❖ ၁၉၅

“ညီလေးတို့အမြင်က လွဲမှားနေပြီ၊ မကောင်းတဲ့လူတစ်စုနဲ့
ယှဉ်ပြီး လူတိုင်းကို ဒီလိုမြင်ဖို့မသင့်ပါဘူး”

“အစ်ကိုပြောတာ မှန်တယ်၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်တဲ့လူတွေ
သိုင်းလောကမှာ ရှိနေဖို့လိုတယ်”

ထင်းပေါင်က ...

“ဒါကြောင့် အစ်ကို သိုင်းလောကထဲမှာ ကျက်စားနေဦးမှာ
ပေါ့၊ မကောင်းတဲ့လူတွေကို ဖယ်ရှားပြီး သိုင်းလောက၊ လူ့လောက
လူ့လောက သာယာအေးချမ်းအောင် အစ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံးကြိုး
စားရမယ်”

ထင်းယန်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“အစ်ကိုပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒုစရိုက်သမားတွေ ကင်း
ရှင်းတာနဲ့အမျှ လောကကြီးဟာ သာယာပြီး လှပလာမှာ အမှန်ပဲ”

ထင်းပေါင်က ...

“သိပ်မှန်တာပေါ့ ... ဒီလိုဖြစ်လာဖို့အတွက် လူတိုင်းမှာ
တာဝန်ရှိတယ်၊ ကိုယ်တတ်နိုင်တဲ့တက်ကနေ တတ်နိုင်သလောက်
ကြိုးစားဆောင်ရွက်ကြရမှာ အမှန်ပါပဲ”

ထင်းယန်က ...

“ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပါပြီ”

“ကဲ ... သွားကြတော့၊ နေမြင့်လာရင် ခရီးဆက်လို့ ...

၁၉၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဧကောင်းတော့ဘူး”

ထင်းယန်နှင့်ကျားသစ်မယ် ဝမ်းဝမ်းကိုကာ ထင်းပေါင်အား
ဂါရဝပြုလိုက်ကြပြီးနောက် ကျားသစ်ပိုဏ်းရှိရာ နယ်စပ်ဒေသဆီသို့
ဦးတည်ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

ထင်းပေါင်မှာ သူတို့နှစ်ဦး ပျောက်ကွယ်သွားသည်အထိ
ကြည့်နေပြီးမှ မြင်းကို ခြံ့တွင်းဘက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်လေတော့
သည်။

ဝဏ္ဏအောင်

BURMESE
CLASSIC
COM